

СВЕТОВНИ БЕСТСЕЛЪРИ

ДЖАКЛИН РЕДИНГ Втори шанс

Понякога събата
ни отнема много
за да ни даде
Всичко

Журнал

ЖАКЛИН РЕДИНГ ВТОРИ ШАНС

Превод: Мишела Христова

chitanka.info

Да опишеш колко прекрасна е тази книга е като да опишеш любимата мелодия без помощта на музикален инструмент.

Флора Маккалъм, млада вдовица с три деца, вярва, че щастието е останало в миналото ѝ — докато близка нейна приятелка не я моли да напусне родната Шотландия и да замине за Щатите, за да подготви откриването на малък хотел в крайбрежен град в Масачузетс. Изведнъж лятото се оказва пълно с възможности: нова работа, нови приятели, нов дом и дори нова любов.

Гавин Матисън вярва, че престоят в градчето ще му помогне да избяга от мъката по проваления си брак и изгубения си син. Въпреки че в миналото той е бил успешен композитор, сега музиката бяга далеч от него..., докато една сутрин не чува гласа на Флора да се носи с морския бриз. Заедно Гавин и Флора откриват, че нищо не е изгубено завинаги, че надеждата може да бъде открита на най-неочакваните места.

ГЛАВА 1

Касъл Рот, Шотландия

— Флора, нямаше да те моля за това, ако имаше някакъв друг вариант.

Флора Маккалъм пое дълбоко въздух, подготвяйки се за продължението, което щеше да последва всеки момент.

Нямаше как да бъде нещо хубаво. Едва ли има случай, в който изложението след подобно въведение да бъде позитивно. Изправена пред жената срещу себе си, под чийто вече огромен, издут корем се криеше плод, който трябваше вече да е излязъл на бял свят преди девет дни, Флора поне се надяваше да не се е случило нещо с...

— Бебето? — попита тя.

— Не, не. — Либи Макензи бързо махна с ръка, за да я успокои. Освен нейна приятелка тя й беше и работодател. — Няма нищо общо с бебето. Слава богу, с него всичко е наред, но явно е по-срамежливо, отколкото очаквахме, и все още отказва да се запознае с нас. Проблемът ми е с къщата.

— Къщата... — промълви Флора.

Тя знаеше, че става въпрос за родната къща на Либи — стара, солидна постройка от края на осемнадесети век, кацнала над морския бряг в северната част на щата Масачузетс. Либи бе получила имота в наследство, след като майка й се бе споминала преди около година. И въпреки че отдавна се беше установила в Шотландия, тя не можеше да се раздели така лесно с мястото, където бе прекарала детството си. Не й даваше сърце да остави къщата празна — в последната година бе отскочила на няколко пъти дотам заедно със съпруга си Грeъм. В крайна сметка Либи бе решила да превърне къщата в нещо, което по времето, когато е била построена, са наричали странноприемница, а сега се използваше изразът семеен хотел. В никакъв случай нямаше да е нещо комерсиално — идеята й бе къщата да предлага настаняване и закуска, без други екстри. Искаше й се да превърне семейния дом в спокойно място, даващо подслон на скромни туристи в Нова Англия.

„Проектът“, както тя наричаше реконструкцията на къщата, се бе превърнал за нея в нещо като фикс идея и дори новината, че е бременна с първото си дете, не бе спряла Либи от изпълнението му. Дори когато бременността ѝ напредна и нямаше как да лети често през океана, тя продължи да контролира проекта от разстояние, разчитайки за тази цел на семейния им пълномощник в Щатите Джеймс Дъган. Той беше човекът, отговорен за изпълнението на плана до най-малките детайли. Явно обаче се бе случило нещо непредвидено...

— Той просто се схвана целия. Дискава херния — разясни Либи. — Буквално едва се движи. Ако положението с него не беше толкова тежко... — Последва тежка и продължителна пауза. — Дъган се беше разбрал с едно местно семейство — Хауърд — да поемат неговата работа и да движат нещата с хотела, след като всичко е готово. В крайна сметка обаче те се отказаха. Решили били друго — да пообиколят Щатите с каравана. — Последните думи на Либи почти изчезнаха в тежката ѝ въздишка. — Най-интересното е, че не са сметнали за нужно да уведомят когото и да било по-рано. — Либи хвърли бърз поглед към малкия настолен календар. — Разбираме всичко това три седмици преди пристигането на първите ни гости там. Имаме два варианта — или да анулираме всички резервации, които сме приели до момента, отчитайки обаче факта, че на такъв късен етап хората едва ли ще успеят да намерят друг подходящ хотел и в крайна сметка се очертава ваканцията им да се провали, или...

Флора се вгледа внимателно в Либи.

— Знам, знам, че ти го казвам твърде късно, но аз просто... — Либи погледна към съпруга си, който седеше до нея. Освен че беше уважаван шотландски архитект, Греъм имаше и благородническо потекло. — Чудехме се дали няма да се съгласиш да заминеш за Съединените щати и да ни помогнеш сега с финалните приготовления по къщата, както и през предстоящото лято.

— Аз? — Флора не можа да скрие изненадата и удивлението си. — Искате аз да пътувам до Щатите?

— Флора, знам, че това, което искаме от теб, никак не е малко, но искам да ти кажа, че там можеш да наемеш някого, който да приготвя закуски и да чисти стаите, а Дъган ще може поне да ти помогне с подреждането на резервациите. Ти просто ще управляваш домакинството, каквото всъщност правиш и тук. — Либи направи

кратка пауза, а след това продължи с по-плътен и малко по-спокоен глас: — Наистина не знам какво друго мога да направя, не се сещам за друг вариант. Получи се възможно най-лошото стечение на обстоятелствата — бебето е на път или по-точно упорито отказва да поеме по него, аз ставам все по-тежка и трудноподвижна с всеки изминал ден. — Тя разпери ръце над издутия си корем. — Докторът ми каза, че ако не излезе до края на следващата седмица, ще се наложи да го измъкне насила.

Флора се протегна и хвана приятелката си за ръката. Либи беше красиво, фино миньонче с тъмна коса до раменете, оформена на черта. Нещо в тази енергична американка караше Флора да изпитва желание да я закриля. Истината бе, че Флора припознаваше в Либи сестрата, която никога не бе имала. Въпреки сякаш безкрайния оптимизъм, който струеше от Либи, Флора си даваше сметка, че бременността, на чийто финал се намираше в момента, никак не беше минала леко — като се започне от ранните седмици със сутрешното гадене, което често продължаваше по цял ден, до подутите глезени и болките в гърба в момента.

Самата Флора бе изкарала три бременности, като за нейно щастие всяка една от тях бе протекла съвсем нормално. Освен това и трите пъти раждането се бе случило точно по график, с не повече от два-три дена отклонение от термина. Но ето Либи бе срещнала проблеми още при първата си бременност. Тя бе допълнително притеснена и от факта, че мъжката рожба, която носеше в утробата си, щеше да бъде наследник на голяма английска херцогска фамилия, от една страна, и на шотландско графско семейство, от друга, (но и двете по бащина линия), така че още с раждането си малкото момченце щеше да стане барон и граф наведнъж.

Това бе събитие, което цялата британска преса очакваше и се опитваше да следи отблизо.

Съпругът на Либи Греъм Макензи бе известен на широката общественост като маркиз на Уолтъм. Понастоящем той живееше заедно със съпругата си в Касъл Рот — малко селце, закътано в още по-малко заливче в северозападния край на Шотландия. Навремето той бе един от най-знатните и желани ергени в Обединеното кралство. И когато се ожени за Либи — никому неизвестна до момента американка, пресата бе меко казано изненадана. От своя страна, Либи бързо

трябваше да свикне с тежестта на медийния интерес — всяко нейно излизане на чай в Лондон неминуемо бе следвано от публикации и снимки по вестниците още на следващия ден. Хората в Касъл Рот, които я познаваха обаче, знаеха, че тя не е от жените, които ще се вземат насериозно от този факт. Те бяха свикнали много по-често да я виждат да плеви двора или да върши някоя друга дребна домакинска работа, обута в изтъркани сини джинси, отколкото да я виждат скрита зад периферията на смешна, голяма, широкопола шапка, седнала на трибуните по време на ежегодните конни надбягвания. Тя обаче успяваше да съчетае и двете неща — градинарството, защото просто го обичаше, и посещението на състезанията с коне, понеже това се очакваше от нея като съпруга на Греъм.

Веднъж Флора съвсем чистосърдечно ѝ бе споделила, че се възхищава на лекотата, с която успяваше да съчетава тези две свои лица. Това се случи един ден, в който те двете бяха седнали във всекидневната в дома на Либи и Греъм. Либи се бе разположила директно на пода, скръстила крака по турски върху оригинален, скъп, ръчно тъкан и везан френски килим, облечена с най-обикновена стара, протритата тениска с щампа на Бостънския колеж и избелели джинси с откъснат заден джоб. Пред тях имаше скъп чаен сервиз, каната беше пълна догоре с горещ чай. Двете бяха погълнати от работа — пред тях имаше буквално стотици пластмасови великденски яйца, които трябваше да бъдат напълнени с монети, бонбони и всякакви други дреболии в подготовка за голямото великденско тържество, което щеше да се проведе след няколко дена в градината на двореца. Това събитие се организираше от Либи и Греъм специално за децата в селцето вече няколко години. В началото идеята им беше просто да се опознаят и да донесат малко радост на местните деца, но за съжаление твърде скоро пресата надуши мероприятияето. Откакто това стана, събитието редовно се отразяваше в новинарската емисия на ВВС, а в деня на празника малкото селце се пълнеше с журналисти и папараци, дебнещи за кадри на благородническото семейство.

— О, много е просто — обясни ѝ Либи, занимавайки се с поредното яйце. — Помниш ли онези детски игри, в които малките момиченца се преобличат, правят се на принцеси, кралици?

— Разбира се — кимна Флора. — Всички малки момиченца преминават през този период.

— Точно така — усмихна се Либи. — Разликата е, че аз го правя и сега, когато вече съм пораснала. Просто го приемам като една обикновена детска игра.

Същата непринуденост и практичност помагаше на Либи да се справя успешно с мисълта, че е съпруга на бъдещ херцог. Чичото на Греъм, настоящият херцог, не пропускаше случай доволно да отбележи, че един ден от нея ще излезе страхотна херцогиня.

— Но какво ще правя с децата... — обади се Флора, връщайки се отново в настоящия момент. Трите ѝ деца определено бяха достатъчно уважителна причина, за да откаже пътуването до Съединените щати. — Учебната година още не е свършила... — продължи тя загрижено.

— Вече разговарях с директора Макнийл — отговори веднага Либи. — Децата могат да завършат годината с една седмица по-рано, а след това да се качат на първия полет за Щатите. Това означава, че е съвсем реално те да дойдат при теб само малко повече от две седмици след твоето заминаване от Шотландия. Това време пък ще е абсолютно достатъчно за мен и Греъм да им направим задгранични паспорти и да уредим всички останали необходими документи. Говорихме и с Ангъс. Той сам предложи да придружи децата в пътуването до Щатите. Дори ще остане известно време при теб, за да ти помогне с приготвянията по къщата. Приеми го просто като една лятна ваканция, през която ще работиш, децата ще бъдат с теб, а всички съпътстващи разходи ще бъдат поети от нас.

Сякаш по поръчка в този момент в стаята влезе Ангъс, братът на Флора.

— Вече говорих с вдовицата Макнамара. Каза ми, че няма никакъв проблем да гледа малкото, докато другите две са на училище, а аз — на работа. Всъщност не се и съмнявах, че ще приеме — тя така или иначе прави същото, докато ти си на работа тук, в замъка. Аз ще поема изцяло грижите за тях вечер — храна, къпане, както и водене на училище сутрин. Не се съмнявай, че ще се справя. Все пак съм бил с вас последните три години — знам както твоите навици, така и тези на децата.

Извиненията на Флора, с които можеше да откаже пътуването, изведнъж се изчерпаха.

— Но... защо точно аз? — успя само да промълви тя.

— Кого друг да помолим? — отговори Либи с въпрос. — Та ти се справяш перфектно с работата си тук, а онази там ще бъде твърде сходна. Освен това, ако всичко с нашия проект върви по план, след време с Греъм мислим някои от каменните постройки тук, а може би дори и цялата стара централна част на замъка да бъдат превърнати във ваканционни вили, с цел да привлечем туристи в селото. Та тук в цялата област единственото подобно място е странноприемницата на Аги и Маги, но съвсем наскоро те самите ми казаха, че мислят да се откажат от този бизнес. Успеем ли да преустроим тези сгради, те могат първоначално да станат идеално място за нощувка, а след това ще предлагаме и храна, най-малкото закуски. Трябва да правим нещо, Флора, трябва да се развиваме. Местният бизнес в момента страда най-вече от факта, че тук не минава дори един турист. А туристи няма, защото просто няма къде да пренощуват. Не развием ли някакъв дори дребен туризъм тук, се страхувам, че селцето ще продължи да се обезлюдява, докато някой ден след години просто изчезне от картата.

Въпреки че първата мисъл на Флора бе да държи докрай на тезата, че няма да може да се справи със задачата в Щатите, тя усещаше, че започва да се колебае за отговора си. Тук беше нейният дом. Тук бе родена и израснала, децата ѝ също бяха родени тук. Предците ѝ също бяха от този край, от това малко, забутано ъгълче в най-северния край на Шотландия. Родът ѝ бе живял тук в продължение на векове, оцелявайки във войните, понасяйки типичните за този регион сурови условия на живот. Земеделието обаче, характерно за този регион, се превръщаше с времето във все по-замиращ поминък. В началото на двадесет и първи век селищата в региона все повече се обръщаха за помощ отвън. Предвид разположението им — в най-северозападния край на Шотландия, за тях привличането на туристи бе истинско предизвикателство. Просто районът никога не се бе славил като туристическа дестинация. От друга страна, търговията и малките магазинчета вървяха все по-трудно. В последните години не бяха рядкост случаите, в които цели семейства си заминаваха от селцето, за да пробват късмета си другаде. А без хора щеше да изчезне и селото. Случеше ли се това, историята също щеше да бъде забравена. Флора бе готова да направи всичко за оцеляването и благоденствието на това скъпо за нея място.

— Хайде, Флора! — сепна я гласът на брат ѝ, докато тя продължаваше да обмисля всеки аспект от офертата. — Ако не друго, направи го поне, за да смениш атмосферата, да си починеш малко от живота тук. От три години гледаш децата абсолютно сама, това е твърде много време. Мисля, че имаш нужда от малко разведряване.

Ако някой друг, а не собственият ѝ по-голям брат ѝ беше казал тези думи, тя сигурно щеше да настръхне срещу него, въпреки че бе наясно, че това беше самата истина.

Откакто съпругът ѝ Сиймъс, който работеше на нефтена платформа, загина в Северно море преди малко повече от три години, животът на Флора бе изцяло зает с работа и грижи за децата. За цялото това време тя бе успяла да се отдели от ежедневието не повече от един или два пъти, и то отивайки на кино в близкия Инвърнес. А сегашното предложение? То беше направо от друго измерение! Дълга ваканция в Съединените щати — тя и трите ѝ деца. Това беше пътуване, което тя никога не би могла да си позволи, ако трябваше да разчита на личните си финанси. А най-големият ѝ син Роби в последно време беше в период, в който именно Щатите живо го интересуваха. Той и без това отдавна се кълнеше, че в момента, в който навърши пълнолетие, ще напусне незабавно Касъл Рот и никога няма да се върне обратно. Още сега, на единадесет години, той бе дал на родното си село определението „най-скупното място на света“. Разбира се, за краткия си житейски път Роби никога не бе ходил по-далеч от Инвърнес, така че чувството на носталгия по родното място бе нещо абсолютно непознато за него.

За Флора всичко бе доста по-различно. Да, тя също бе прекарала тук целия си живот. Но освен като родно място тя приемаше селото и по друг начин. Животът тук непрекъснато ѝ напомняше за всичко онова, което вече бе загубила. Особено след онзи ужасен ден, в който загуби Сиймъс, тя се бе превърнала в едно роботизирано същество, което съществуваше, за да ходи на работа и да се грижи за децата си. Живееше ден за ден, борейки се за оцеляване — нейното и на трите ѝ деца. Всичките ѝ усилия бяха насочени към една цел — да запълни по някакъв начин огромната празнина у децата си, останали без баща. Въпреки че ясно си даваше сметка, че каквото и да прави, няма да бъде по силите ѝ да замести изцяло Сиймъс.

И ето, сега Либи седеше срещу нея, предлагайки ѝ така нужната ваканция. Е, вярно, ваканция, през която ще трябва да се работи, но все пак — ваканция. Освен всичко друго идеята за стопанисване на хотел започваше да се струва на Флора все по-интересна и привлекателна.

Но дали *наистина* щеше да се справи?

Тя продължаваше трескаво да мисли за децата. Те бяха нейният живот, Флора никога не се бе отделяла от тях за повече от няколко часа. Щеше ли наистина да намери сили да тръгне и да ги остави сами, пък дори и за някакви си две седмици?

— Флора... — Ангъс се приближи до нея и я хвана леко за раменете. — Довери се на по-големия си брат този път. Ще се убедиш сама, че няма да те подведа.

Той ѝ намигна леко, но въпреки това физиономията му остана сериозна. Лицето, което така силно си приличаше с това на баща ѝ, с трапчинките по бузите и изразителните очи, бе точно срещу нея и следеше всяко нейно трепване.

— Последните три години не бяха никак лесни за теб. Наблюдавам те непрекъснато. И се възхищавам на твоята решителност и борбеност. Но няма как да не забележа и нещо друго — наистина не мога да си спомня последния път, в който те видях да се усмихваш истински.

Ангъс посочи към сърцето ѝ. После продължи загрижено:

— Ти убиваш нещо в себе си през последните години, мила! Сама не си си позволила да се отърсиш от нещастieto, което те сполетя. Но няма начин, просто няма начин да продължаваш така вечно. Мъката ти по Сиймъс няма да изчезне никога, да, но това не означава, че трябва да седиш тук непрекъснато, опитвайки се да я потушиш с грижите за децата. Повярвай ми! Това няма да е добре за теб, а може би в един момент няма да е добре и за децата. Те имат нужда да виждат майка си красива, сияеща, усмихната, весела — жената, която аз винаги съм познавал. А в момента ти си се превърнала в една своя бледа сянка. Аз... — Той хвърли поглед към Либи и Греъм. — Не аз, ние трябва да разберем, че това няма как да продължава така. Ти просто не можеш да продължаваш живота си по този начин. Всеки ден, навсякъде, където отидеш, всичко, което правиш... всичко ти напомня за онази случка.

Флора затвори очи. Мъката от тежката загуба се върна с думите на брат ѝ и я прониза като с нож, хващайки я за гърлото и пълнейки очите ѝ със сълзи. Тя обаче стисна зъби и опита бързо да прогони мъката. Вече се беше научила да го прави доста успешно. Да гаси собствената си болка. Усещането беше като да угасиш лампа — в един момент става тъмно, пред очите блуждае само проекцията на светещата доскоро крушка, която не след дълго постепенно се стопява в мрака. Всичко, което Флора трябваше да направи, когато усетеше болката да я връхлита, бе просто да се опита, колкото е възможно по-бързо, да натисне ключа и да се потопи в тъмнината, където да потърси убежище.

Самата тя беше убедена, че брат ѝ няма как да я подведе, че това, което той я съветваше, наистина бе най-доброто за нея. Същото се отнасяше и за Либи.

Флора погледна приятелката си, която едва забележимо кимна. Очите на Либи бяха изпълнени със загриженост.

Ангъс хвана леко сестра си за брадичката, за да я накара да вдигне очи към него.

— Моля те, направи го! Заради мен. Заради децата. И най-вече, моля те, направи го заради себе си!

Флора се взря в него, в милия си и обичан брат. В човека, който винаги е бил неин закрилник. Тя знаеше, че и този път той е прав, въпреки че не ѝ се искаше да го признае на глас. От деня, в който Сиймъс ги беше напуснал, тя бе заключила дълбоко в себе си собствената си скръб, надявайки се по този начин да предпази децата от опасността да видят майка си такава, каквато в действителност беше оттогава — съсипана от мъка и болка. Потискането на чувствата и емоциите обаче със сигурност взимаше своя дан и оказваше все по-осезаемо влияние на психиката ѝ. През последната половин година тя сама бе забелязала у себе си тенденцията да избягва определени ситуации, най-често свързани с присъствието ѝ около Либи и Греъм, които все още се държаха един към друг като младоженци, а очакването на новия член в семейството ги караше да демонстрират любовта си още повече. Именно на тези ситуации избягваше да става свидетел Флора сякаш дори несъзнателно.

Любов.

Сватба.

Деца.

Това бе всичко, което Флора беше искала и за което бе мечтала. Тя обичаше Либи и Греъм с цялото си сърце. Радваше се истински за тях и най-вече за предстоящото щастливо събитие. Но всеки път, когато ги видеше да се радват на любовта си, нещо сякаш я хващаше за гърлото. Това бе някаква смесица от благородна завист и мъка по собствената ѝ загубена любов, по собствения ѝ щастлив живот, променил се така жестоко само за един ден.

Господи, колко много ѝ липсваше Сиймъс! Липсваше ѝ взирането дълбоко в очите му и топлият блясък в тях, който сякаш никога не изчезваше. Спомняше си всички онези моменти, в които Сиймъс се появяваше изневиделица след работа, сграбчваше я през кръста и я отлепяше от земята, за да ѝ даде най-милата целувка. Флора се усмихна. Дъщеря ѝ Ани се бе появила именно като резултат от един от тези ритуали. Сиймъс-младши, най-малкото ѝ дете, пък бе заченато в една студена нощ в навечерието на поредната дълга зима. А Роби... неговото зачатие се беше случило още по време на първата брачна нощ. Родил се точно девет месеца след сватбата им.

Само ако можеше всички събития от последните години да са само един лош сън... Флора си даваше сметка, че от време на време все още се надяваше. Надяваше се, че след като хеликоптерът се бе разбил във водите на Северно море, Сиймъс не е загинал, а някак е успял да оцелее и в момента е някъде, откъдето със сигурност някой ден ще се завърне, небрежно крачейки по криволичещата пътечка към къщата им, както го бе правил хиляди пъти, подсвирквайки си някаква мелодия, с ръце, пъхнати в джобовете, и с шапката с широка периферия, нахлупена над лицето му. Колкото обаче и да желаше Сиймъс някак да е оживял, колкото и да се взираше през прозореца в самотните нощи, колкото и горещо да се молеше, тя беше наясно, че трябва да се примири и да приеме за окончателен факта, че Сиймъс няма да се върне при нея.

Никога.

Флора пое дълбоко въздух. Представи си се на кръстопът. В едната посока виждаше път, който ѝ се струваше познат, но в същото време ѝ изглеждаше напълно празен — без дървета покрай него, без цветя, без нищо. Пред нея просто се простираха километри празнота. Другият път още в началото си правеше остър завой в непознатото. Но

след завоя се виждаше някаква бледа светлина, по-скоро някакво зарево. То я хипнотизираше, привличаше я, викаше я, сякаш обещавайки ѝ топлината и ласките на лятното слънце.

Тя издиша рязко въздуха, който току-що бе поела бавно и предпазливо, след това просто кимна.

— Добре тогава. Ще отида.

Същата вечер, след като вече беше измила съдовете, а децата бяха нахранени, изкъпани, облечени с пижамите и готови за лягане, Флора седна при тях, по средата на голямото месингово легло, покрито с възглавници от гъши пух. Тя наведе лицето си първо към дъщеричката си Фиона (която всички наричаха просто Ани). Косата ѝ беше с абсолютно същия рижаво — червеникав оттенък, както на майка ѝ. Ухаеше прекрасно, току-що изкъпана с детски шампоан. Седемгодишната Ани въздъхна леко и се облегна на майка си в сънливо доволство. Сиймъс (когото Флора все още смяташе за нейното сладко малко бебе, въпреки че скоро щеше да навърши три години), чиято глава се опираше върху лявата ѝ ръка, бе забил палец в устата си, унасяйки се блажено. Роби, най-големият, все още не беше легнал. Той седеше по турски с кръстосани крака и препрочиташе за кой ли път любимата си книга.

— Сигурни ли сте, че наистина няма проблем за всичко, което ви казах? — зададе въпроса си Флора, след като Роби отлепи очите си от книгата, а малкият Сиймъс вече бе започнал да задрямва.

Единственото условие, което в крайна сметка бе поставила пред Либи, след като принципно се съгласи на пътуването, бе да получи одобрението и съгласието на двете си по-големи деца. В противен случай нямаше да лети за Щатите.

— Да, мамо — отговори първа Ани, а ангелската ѝ усмивка озари луничавото ѝ лице. — Това ще е съвсем истинско приключение за нас, нещо като онова риалити шоу по телевизията, където различни семейства трябва да отговарят на всякакви предизвикателства и да минават през различни изпитания. Чичо Ангъс вече ми обеща да ми повери готвенето и миенето, докато теб те няма.

— Да ядем това, което сготвиш?! Права си, това наистина ще е страхотно приключение! — промърмори Роби, което му струваше

строг поглед от по-малката му сестра.

— Роби, в момента питам сериозно — продължи Флора. — Какво мислиш?

— Мисля, че няма проблем. — Той въздъхна шумно, поглеждайки майка си с тъмнокафявите си очи изпод няколко рошави кичура кестенява коса. Флора се вгледа в него и установи за кой ли път, че големият ѝ син прилича изключително много на брат ѝ Ангъс като дете. Тя успя да улови липсата на ентузиазъм в отговора му.

— Няма проблем, но... — подкани го Флора.

— Просто не мисля, че е много честно да чакаме толкова време и да заминем след теб. Защо да не можем да дойдем с теб? Така или иначе, последните дни в училище са абсолютно безсмислени...

— Ще останете и ще завършите срока. Това е споразумението ни. В противен случай просто няма да ходим никъде. Всички оставаме тук.

Роби се намръщи, но кимна примирено.

— Уфф...

— Мамо?

Дългата прозявка, която последва, даде на Флора знак, че на Ани отдавна ѝ се спи. Вече бе изминал почти час след обичайното време за лягане на децата, но Флора бе решила да направи изключение тази вечер, знаейки, че твърде скоро ще бъде далеч от тях.

— Да, миличка, кажи?

— Леля Либи ми разказа, че близо до мястото, където е живяла в Ню Йорк, имало пекарна, където правели бисквити, големи колкото пица. — Тя се прозя отново. — Мислиш ли, че е вярно?

Флора се усмихна и целуна сънената си дъщеричка по челото.

— Да, Ани, сигурна съм, че е истина, щом леля Либи го казва.

— Представяш ли си, Сиймъс? — каза въодушевено Ани и очите ѝ изведнъж се ококориха широко. — Можеш ли да си представиш толкова големи бисквити? — И тя протегна две ръце напред, сякаш държи в тях огромна кръгла пица.

Позадрямалият Сиймъс се сепна и премигна, малкото му челце се набръчка озадачено, сякаш не можеше да разбере думите на сестра си. След това той отново затвори очи и продължи сънливо да смуче палеца си.

— Може ли да си купим такива, като пристигнем в Америка, мамо? Моля те! И да ги изям само аз!

— Разбира се, миличка, ще си купим. А сега — бързо в леглото, искам да си готова, докато аз занеса Сиймъс в кошарката му.

Флора наблюдаваше Ани, която се запъти към вратата, а полите на малката ѝ нощница се влачеха по пода зад нея. Роби обаче не бързаше да си ляга.

Тя забеляза, че синът ѝ изучаваше атласа, който Ангъс му бе подарил наскоро. Беше отворен на страницата с картата на щата Масачузетс. Роби сложи пръст точно върху малката точка, която показваше местоположението на градчето Ипсуич — малко на североизток от доста по-големия Бостън и точно на брега на морето, в края на дълъг и тесен залив.

— На това място ли отиваме?

— Да, точно там — отговори Флора тихо.

Роби прелисти атласа по-нататък, където имаше карта с по-малък мащаб, обхващаща Северна Америка и Европа. Той забележи показалеца си там, където бе щатът Масачузетс, след това описа една дълга права през Атлантическия океан, стигайки до най-северната част на Шотландия, където се спотайваше тяхното малко селце. Нямахше нужда от думи, Флора разбираше много добре какво иска да ѝ каже Роби.

— Ще пристигна там само две седмици преди вас, миличък. После чичо ви ще се качи с вас на самолета, ще дойдете всички при мен и ще си прекараме най-страхотната и изпълнена с приключения лятна ваканция, която можеш да си представиш. Няма да се тревожиш, нали?

Въпреки че се стараеше по всякакъв да го прикрие, очите на единадесетгодишното момче издаваха страх. Онзи специфичен, ужасен страх, който може да изпита само едно подрастващо дете при мисълта, че има опасност да загуби някой от родителите си. Все пак той намери сили да го прикрие, пое дълбоко дъх и кимна.

— Хайде сега, време е и ти да си лягаш. Но преди това искам да изчистиш добре мръсотията под ноктите си, за да не си помисли цялото село, че ти правя кални бани вкъщи.

Докато следеше пръста му по атласа, Флора бе забелязала, че въпреки банята под ноктите му продължаваха да се спотайват черни следи — резултат от целодневната игра на футбол по ливадите с мека и рохка пръст. Тя му се усмихна приятелски при последните си думи, а после го проследи с поглед и със свито от мъка сърце, докато той

излизаше от стаята. Най-големият ѝ син все още бе твърде чувствителен и раним. Усещаше го, че се опитва да изглежда като голям мъж, но все още му личеше, особено в моменти като този, че той просто е едно беззащитно момченце.

След като зави Сиймъс с любимото му одеяло и го видя, че се сгушва в кошарката си, Флора обиколи къщата и изключи излишните лампи, телевизора и радиото, което децата бяха забравили включено. След това пъкна чинията с вечерята на Ангъс във фурната, за да не изстива, и се отпрати към леглото си.

Тя съблече елечето си, завъртайки главата си първо наляво после леко надясно, тъй като кройката му ѝ бе малко тясна около врата. Усети, че е уморена. Току-що бе отминал един наистина дълъг ден. Занимавайки се в последно време с управляване на недвижимите имоти на Либи в Касъл Рот, Флора прекарваше по-голямата част от времето си през деня в уреждане на срещи с различни доставчици и майстори, които се грижеха за цялостната поддръжка на двореца и прилежащите му градини. Работата често изглеждаше буквално безкрайна поради факта, че замъкът бе стоял необитаем доста години, преди Греъм и Либи да се нанесат там и да го превърнат в своя резиденция. Керемидите и плоскостите по покрива плачеха за спешен ремонт, циментовата замазка по зидовете също имаше нужда от основно освежаване, а стената, която бе обърната към морето, имаше поражения от ветровете и влагата и трябваше да бъде допълнително укрепена. Градините на двореца, някога известни с красотата си по цялото шотландско крайбрежие, в момента бяха буренясаи и пусти. Безбройните розови храсти днес бяха като безформени заплетени кълбета, станали жертва на десетилетия небрежност и запуснатост. И всичко това беше само външната работа — по фасадата и градините.

За вътрешността на двореца предстоеше още повече работа. Педантичната Либи бе прекарала месеци в ровене на всякакви документи и описания, по които искаше да бъде възстановен оригиналният интериор. Тя бе съвсем наясно, че щеше да ѝ отнеме не месеци, а години, за да постигне целта си, но пък веднъж завършен, замъкът в Касъл Рот щеше да се превърне в истинска перла в короната на северното шотландско крайбрежие. За Флора беше особена тръпка и удоволствие да участва и да помага в това начинание.

Нощта беше хладна, затова Флора облече една от най-топлите си нощници, преди да протегне ръка, за да угаси нощната лампа до леглото си. Очите ѝ за момент попаднаха върху снимката на покойния ѝ съпруг, поставена на нощното шкафче. Топлият му поглед, който тя долавяше по различен начин в очите и на трите си деца... Обикновено винаги когато снимката заставаше пред погледа ѝ, Флора се опитваше да отмести възможно най-бързо очи от нея, за да прогони тъгата, която неизбежно я връхлиташе. Тази вечер обаче тя се протегна и вместо да щракне ключа на лампата, посегна към потъмнялата сребърна рамка, седна на ръба на широката спалня, която някога бе споделяла с мъжа от снимката, и се потопа в неговия образ.

Как добре помнеше всяка негова черта — малката, несъразмерна подутина в основата на носа му, тънката бръчка, минаваща по линията на челюстта му и личаща още по-ясно, ако не се бе бръснал няколко дни... Как копнееше сега за това грубовато, леко брадясало лице, как искаше да усети отново кожата му, допряна до своята, в момента, преди устните му да я целунат. Никога преди смъртта му не ѝ бе минавала мисълта, че щастието да бъдат заедно със Сиймъс ще ѝ бъде отнето толкова скоро и толкова внезапно.

Двамата с него се срещнаха, когато тя беше на седемнадесет — невинна седемнайсетгодишна девойка, която дори още не се беше целувала с момче. Да, Сиймъс бе първият и единствен мъж в живота ѝ, но Флора никога не бе съжалявала за това, че се бе обрекла и посветила именно на него. Той просто завладя сърцето ѝ още от пръв поглед.

Флора никога нямаше да забрави онази далечна нощ. В центъра на селцето имаше събор с песни и танци, тя беше отишла там с няколко други момичета. И докато почти всички танцуваха и се веселяха, Флора бе срещнала погледа на Сиймъс на няколко пъти. И оттам бе започнало всичко. Той бе нов в селото, пристигнал бе от Глазгоу, за да работи на нефтената платформа, отдалечена на около триста мили от северозападния бряг на Северно море. Работеше там четири седмици, след това почиваше още толкова. Повечето от колегите му използваша почивките си, за да се разходят колкото е възможно по-далеч от района. Скитаха се с дни до Инвърнес, дори до Единбург, където да изхарчат изкараните с пот и труд пари. Не и Сиймъс обаче. Още на първата си почивка той си нае стая в Касъл Рот

и същата вечер се озова на събора, където съдбата го срещна с Флора. Тя си спомни как той се бе приближил към нея и я бе помолил за танц. Тя прие и двамата танцуваха валс под светлините на разноцветните лампи. Той беше на деветнадесет, вече по-скоро мъж, отколкото юноша. От момента, в който очите ѝ се огледаха в тези на Сиймъс, Флора усети, че вече беше негова. Ето така се случиха нещата в малкото селце Касъл Рот. Двама млади се срещнаха случайно. Влюбиха се. Ожениха се. Родиха си деца. Животът течеше.

Всъщност сватбата им не беше толкова бърза. Случи се две години, след като се бяха запознали. Първата им брачна нощ премина на същото легло, върху което Флора седеше в момента. Чуваше се морето, тихият плясък на вълните, които се разбиваха в брега зад хълмчето, издигащо се току зад къщата им. Сиймъс беше прекрасен любовник — нежен, търпелив и внимателен. Флора забременя още преди края на медения им месец. Той често се шегуваше с нея по този повод, наричайки я „моята плодовита Флора“. И наистина — тя чувстваше, че може да забременее от него сякаш само с поглед. Понякога си мислеше, че ако не бяха дългите командировки на петролната платформа, щяха да имат поне още три-четири дечица. Нямахме как обаче някой от тях да знае, че времето, определено им от съдбата да бъдат заедно, е твърде кратко.

Беше една мрачна ноемврийска вечер, когато тя видя Джейми Макнийл, местния полицаи в селото по онова време, да паркира патрулната кола пред къщата им. Неговото появяване изобщо не я притесни. С Джейми бяха бивши съученици и той често наминаваше покрай тях да изпият по чаша чай. Онзи път обаче Флора веднага разбра по очите му, че нещо не е наред още докато се приближаваше към него.

— Нещо със Сиймъс ли се е случило? — Бяха първите ѝ думи, още преди той да е затворил дворната порта зад гърба си.

Джейми просто кимна утвърдително, а по лицето му беше изписан ужасът от тежката задача да съобщи всичко лице в лице на Флора.

— Хеликоптерът, на който се качи Сиймъс, за да отпътува към платформата, се е разбил малко след като е излетял, Флора... Очевидците казват, че още във въздуха се е разбил на парчета, които

после са паднали в морето. — Той погледна към нея и завърши с тежка въздишка: — Няма оцелели.

По онова време брат ѝ Ангъс бе заминал да работи в Съединените щати. Бе започнал като пожарникар в Ню Йорк. Това беше една негова сбъдната мечта, но след като Флора му се обади, той заряза всичко, без да се колебае и за миг, качвайки се на първия възможен полет обратно за Шотландия.

Само една седмица по-късно Флора разбра, че носи в себе си последния наследник на Сиймъс — техния най-малък син. Когато се роди, тя го кръсти на баща му. Ангъс се раздели с мечтата си за Щатите и остана да помага на сестра си, като малко по-късно зае мястото на Джейми Макнийл, който междуременно бе повишен.

Флора остави обратно снимката на Сиймъс на нощното шкафче, стана и направи няколко крачки към големия скрин, разположен в другия край на спалнята. Не беше го докосвала повече от две години. Не беше отваряла чекмеджетата му, дори не беше преместила трите паунда и петдесет и седем пенса, които съпругът ѝ бе оставил небрежно отгоре му в последния ден, преди да напусне къщата завинаги.

Тя прокара леко пръсти по месинговия обков на скрина, после бавно дръпна към себе си най-горното чекмедже и се взря, примигвайки, в наредените на малка купчинка грижливо стънати ризи. С всяко свое вдишване тя сякаш се опитваше да долови аромата им. Преди да успее да се възпре, протегна ръце и вдигна внимателно най-горната риза, хващайки я за идеално изпраната и изгладена яка.

Флора зарови лицето си в памучната материя. Вдиша с пълни гърди слабия аромат, който свързваше със Сиймъс. Някак незнайно как мъжката му миризма все още се долавяше, пропита в ризата. Флора бързо разкопча нощницата и я остави да падне на земята. Останала по бельо, тя притисна силно ризата към голата си кожа, а след това я облече. Материята ѝ беше мека, ръкавите покриваха напълно не само китките, но и дланите ѝ. Усети задния край на дрехата да се опира леко в свивките зад коленете ѝ. Облечена така, тя отново се върна в леглото. Угаси лампата, след това се вгледа в тавана, лежейки сама и

неподвижна в тъмната стая. Само бледата лунна светлина проникваше през прозореца, колкото да очертае контурите на предметите около нея.

Флора затвори очи. Усецаше горещите сълзи, които се търкаляха по бузите ѝ. Гърлото ѝ беше стегнато от мъка и ѝ беше трудно да си поеме дъх.

Господи, колко ѝ липсваше Сиймъс!

Колко ѝ липсваше само предишният им живот! Да, той беше простицък, не особено вълнуващ, но си беше техният живот.

За пръв път от деня, в който Джейми Макнийл бе спрял пред вратата ѝ, за да съобщи ужасната вест, тази нощ Флора се предаде на сълзите си. Тя бе свалила своята броня. Бронята, която я правеше силна пред децата. Плачеше за Сиймъс, за живота им, за всичко, което е било между тях, за всичко, което нямаше как вече да бъде, хлипайки тихо във възглавницата си от страх да не събуди някое от децата. Риданията разтърсваха цялото ѝ тяло, бяха толкова силни, че скоро усети болки в гръдния кош. Очите ѝ бяха подпухнали от горчиви сълзи. След като и те пресъхнаха, Флора утихна. Това бе вечерта, в която тя спа за последен път тук, облечена в ризата на мъжа си. Предстоеше ѝ дълго пътешествие и нови житейски изпитания, чиято неизвестност хем я тревожеше, хем я вълнуваше по някакъв особен начин.

ГЛАВА 2

Ипсуич, Масачузетс

— Ще желаете ли да ви сипя още едно кафе, господин Матсън?

Гевин премести погледа си от витрината на кафенето към келнерката — млада брюнетка на име Джулия. Той ѝ кимна едва забележимо, гледайки я как отнася голямата керамична чаша с недопито кафе, над която той бе прекарал последните два часа.

— Джули...

— Да?

— Идвам тук всеки ден. Сядам винаги на една и съща маса. Изпивам големи количества от прекрасното кафе на баща ти. Мисля, че е крайно време да зарежеш обръщението „господин Матсън“ и да ме наричаш просто Гевин.

— *Прав сте, господин Матсън.*

Джули му смигна и посочи с глава към баща си, който в този момент стоеше зад големия тезгях — италианец на средна възраст, препасал широка престилка около едрата си талия. Напомняше на актьора Дани де Вито — сравнително нисък, набит, оплешивяващ черноок мъж. Въпреки че беше зает да разговаря с останалите клиенти, от погледа, който той хвърли към дъщеря си, бе очевидно, че е успял да чуе и види това, което прави и тя. Всъщност той никога не изпускаше от очи и най-малката случка в заведението си — един от най-сигурните признаци, показващи тънкия му нюх на отракан търговец.

— Добре де, добре — отвърна Гевин. — Нека си остана господин Матсън тогава.

— Точно така.

Джули беше добро дете, дори красиво въпреки момчешкото си излъчване, подчертано от избелелите широки джинси и размъкнатите блузи, които вечно носеше. Наскоро тя беше завършила местната гимназия със съвсем приличен успех. Истинската ѝ страст обаче беше математиката. Но както често се случва, талантливите деца са и доста

разхвърляни. Докато реши в кой университет да кандидатства с любимата си дисциплина, тя изпусна всички срокове и в крайна сметка реши да си почине през следващата година, помагайки като сервитьорка в кафенето на баща си. Естествено, тази работа имаше и едно малко неудобство — посетителите, най-вече местни жители, се надпреварваха да ѝ споделят един през друг своите виждания как трябва да продължи живота си занапред. И наистина една от най-характерните черти на тукашните хора бе, че имаха мнение по всеки въпрос и ни най-малко не се свеняха да го споделят с когото им падне. И въпреки че и Гевин бе дал своето мнение на Джули, споменавайки ѝ за университета в щата Колумбия, който самият той бе завършил навремето, фаворитът на посетителите на заведението определено беше намиращият се наблизо прочут Харвардски университет. Това между другото беше и желанието на баща ѝ, защото по този начин Джули щеше да бъде сравнително близо до родния дом.

— Благодаря, Джули — кимна ѝ Гевин, след като тя му доля топло кафе.

— Нещо друго? Купичка чауда^[1]? — попита тя с равния си глас с лек акцент, накланяйки глава към Гевин. — Или парче пай? Мама направи страхотен ягоден пай тази сутрин, направо се топи в устата! Дяволски добър е, гарантирам!

Гевин се усмихна и поклати глава, въпреки че идеята за пая наистина не беше никак лоша.

— Само кафето засега, Джули, благодаря ти.

Слабичката брюнетка въздъхна, отметна глава и се запъти отново към бара, за да вземе следващите поръчки.

Кафенето, наречено „Допирни точки“, се намираше точно в края на парка, в центъра на градчето. Местоположението му беше идеално. От едната му страна бе залепена сградата на пощата, а точно отсреща имаше малка пицария, която се стопанисваше от Тино, чичото на Джули. На не повече от две минути пеша в парка се намираше боядисана в бяло открита естрада, където местните музиканти изнасяха концерти през лятото. Това бе определено едно от най-оживените места в градчето, всеки минаваше оттам, така че ако някой искаше да види някого, бе достатъчно просто за известно време да се завърти в района. В кафенето пък се бе изградило едно малко общество — всички се познаваха, така че всеки, който влезеше,

задължително поздравяваше останалите. Тук беше място, където можеше да се попита и да се научи почти всичко — къде може да се намери наистина добър водопроводчик, коя от фермите в близост предлага най-пресни продукти и общо взето всичко, което би могло да интересува един жител на малко градче в щата Масачузетс. Другото нещо, освен приятелската атмосфера, заради което си струваше човек да се отбива тук, бяха невероятните домашни италиански сладкиши, които майката на Джули — Мария — изпичаше собственоръчно всяка сутрин. Кафето се приготвяше според индивидуалното желание на всеки един клиент — някои предпочитаха италианското еспресо, други — капучино или лате, трети пък го пиеха типично по американски — в голяма чаша и разрежено с повече вода. Бащата на Джули — Сал — държеше изключително много на качеството на кафето, поради което бе намерил начин да си го доставя от Италия.

Това беше кафенето на Сал Капоне. Да, това беше истинското име на съдържателя му. Всяка от десетината маси бе обозначена с номер и покрита с червена карирана покривка. Най-редовните посетители наистина държаха винаги да бъдат настанени на „своите“ маси. Номер 4, до прозореца, бе място за срещи на местния градинарски клуб, който се събираше там всеки вторник следобед. Постоянното присъствие бяха няколко достопочтени възрастни дами, които бърбеха за гладиоли, лалета, минзухари и всякакви други растения най-често на по чаша топъл чай с бишкоти. На маса номер 3 се събираха членовете на градското настоятелство. Те нямаха определен ден, защото отскачаха за обяд почти ежедневно, а менюто им най-често се състоеше от прошуто, паста и студен чай. Разговорите им не всеки път бяха понятни за околните — обсъждаха се административни казуси, подзаконови нормативни актове и всякакви други неща, към които средният местен жител не проявяваше особен интерес. Маса 1, точно до вратата, беше за местния полицай. Сядайки там, той без проблем можеше да чува станцията в колата си, ако някой се обадеше. Три млади майки сядаха всяка сутрин на номер 5, тъй като около нея беше най-широко и те спокойно можеха да паркират там бебешките си колички.

Гевин предпочиташе маса номер 7. Тя бе някак малко по-единена, по-встрани от останалите. В същото време обаче от нея се откриваше широка и стратегическа гледка навън.

Майското слънце вече се бе вдигнало високо над хоризонта, а откъм морето подухваше приятен бриз. Доста хора се подготвиха да влязат с лодките си за кратка разходка в малкия залив, където Атлантическият океан докосваше бреговете на Ипсуич. Някои от рибарските лодки пък, които бяха влезли във водата още по изгрев, вече се връщаха със сутрешния си улов. Ипсуич бе едно от малкото останали истински и автентични рибарски селища в Нова Англия. Градчето бе разположено директно върху скалистия бряг, над залива, а единствената му връзка със света по суша беше криволичещ, тесен двулентов път. Именно поради това, както и заради факта, че градчето нямаше плаж, туристите го заобикаляха отдалеч с безразличие.

Навремето селището е било създадено от хора, свързани с морето — рибари, корабостроители, а както легендата гласеше, преди много години в околността живял дори един пират. До този момент местните хора, традиционалисти до мозъка на костите, оставаха непоколебими в отказа си да съборят старите крайбрежни докове, замествайки ги с нови хотелчета и модни заведения за хранене в името на привличането на туристи и развиване на местния бизнес. Мястото, което по някакъв начин напомняше на сувенирен магазин, бе местната аптека, където можеха да се намерят фланелки и картички за спомен от Ипсуич. Те се предлагаха там наред със сиропи против кашлица, опаковки лейкопласт и тубички с паста за зъби.

Именно тази автентичност на малкото градче го правеше привлекателно за един по-специален, но и по-тесен кръг от пътешественици, които, за разлика от масовите туристи търсеха просто място, където да се скрият и да се изолират напълно от останалия свят. Артисти, писатели, високопоставени банкови служители — такива хора прескачаха за по няколко дена до Ипсуич, търсейки вдъхновение или просто да се отпуснат. Те наемаха някоя къща в близост до плажа и разпускаха, разхождайки се по цял ден с шарени бермуди и отворени сандали на бос крак.

Гевин хареса мястото още от първия ден, когато стъпи тук. От няколко месеца той се бе настанил в лятната вила на свой близък приятел в Ипсуич. Първоначално нямаше намерение да остава толкова дълго. Мислеше да е за три-четири дена, максимум една седмица. Твърде бързо обаче усети, че именно това бе мястото, което щеше да бъде неговото спасение.

Просто трябваше да остане малко повече време.

Ден след ден Гевин се отбиваше в кафето, сядаше все на една и съща маса и търсеше искрата на своето вдъхновение сред суровите, грапави, обвеяни от вятъра лица на местните рибари, които се будеха в ранни зори, за да вадят хляба си от тъмните води на Северния Атлантик. Та не бе ли правил точно същото и прочутият Били Джоел^[2]? Не е ли търсел и той вдъхновението за своите стихове сред рибарите в родния си Лонг Айлънд? Разликата беше само в това, че Гевин не търсеше красотата на добре подредените думи.

Той търсеше музика. Неговата сила беше там.

На масата пред него в кафенето на Сал никога нямаше разхвърляни листа нито пък ходеше навсякъде с портативен синтезатор. Когато вдъхновението го осеняваше, Гевин просто чуваше всичко в главата си — нотите, мелодиите, звуците. Това беше един необясним процес, той не беше в състояние да го предизвика умишлено, нямаше как да го контролира. Когато се случеше, се появяваше сякаш от нищото — като някаква магия. Именно тази чудна и странна магия бе причината той да направи кариера, за която повечето хора можеха само да мечтаят.

Композиторът Гевин Матсън бе започнал да пише песни още в гимназията в едно от предградията на Балтимор — града, където бе роден и израснал. Дватамата в тандем с поета Алек Грейсън се бяха превърнали в машина за музикални хитове, най-известният сред които бе песента „Отново изгубен в теб“. В колекцията им вече имаше и няколко награди Грами. Работеха както с утвърдени, така и с прохождащи певци. Професията им бе такава, че получаваха признание и слава, без обаче да „горят“ под светлините на прожекторите. Относителната им анонимност запазваше личния им живот спокоен и неприкосновен, за разлика от този на изпълнителите. Снимките им не гледаха от хиляди обложки. Имената им обикновено се появяваха с по-дребни букви под заглавието на песента и със сигурност оставаха далеч по-незабелязани от тези на артистите. С две думи — ако Пол Макартни се разходи по Бродуей и си купи хотдог от уличен търговец, най-вероятно ще бъде забелязан и това ще се превърне дори в материал за пресата, докато Гевин Матсън се считаше за освободен от тази съмнителна привилегия. И наистина беше така поне до деня, в който Гевин загуби шестгодишния си син Гейбриъл.

Всъщност „загуби“ може би не беше най-точната и вярна дума. Гейбриъл просто вече не беше част от живота му. Не му даваше мира мисълта, че със сигурност е имало неща, които са зависели от него, и ако бе действал по друг начин навремето, може би в този момент нямаше да се намира тук. О, само да бе знаел какво да направи, само ако бе предчувствал какво му се готви, щеше да направи всичко, за да го предотврати, щеше да влезе в съюз и със самия дявол, ако обстоятелствата го налагаха.

Всичко се случи в един лепкав, влажен и горещ ден в края на лятото. Нямаше и следа от ветреца. Слънцето напичаше безмилостно манхатънската асфалтова джунгла, докато климатиците по прозорци и балкони бръмчаха задъхано, изливайки обилно потта си по тротоарите. Беше този специфичен вид жегата, която правеше хората лоши, караше ги да правят ужасни, налудничави, несвойствени неща. В този ден се беше побъркала от жегата и Миранда — по онова време все още негова законна съпруга.

Гевин беше в студиото си, когато мобилният му телефон извънтя. Той посегна към апарата, все още заслушан в звуците на една от своите песни, която бе на път да стане поредният голям хит. И тя наистина стана, не след дълго бе удостоена с Грами. Певецът, който я изпълняваше, бе станал звезда за една нощ. Гевин обаче го нямаше на церемонията. Алек се появи сам на връчването на наградите. Песента наистина беше страхотна, но от онзи горещ летен ден нататък Гевин просто не можеше да я понася. Всеки път, когато случайно я чуеше по радиото или от някой отворен прозорец, в главата му моментално нахлуваше горчивият спомен за деня, в който синът му бе изчезнал.

На дисплея на мобилния му телефон се бе изписал непознат номер, чиито първи цифри бяха 718. Те показваха, че позвъняването бе от стационарен телефон в периферията на Ню Йорк, със сигурност извън Манхатън.

— Гевин?

От другата страна беше Миранда.

— Закъснях ли? — попита с изненада Гевин, хвърляйки бърз поглед към стенния часовник. Надяваше се, че не му е изиграл лошия номер да е спрял точно сега. Според стрелките оставаха точно два часа до уговорената с Миранда среща, на която тя трябваше да му доведе

сина им за уикенда. Двамата вече живееха разделени и бяха в процес на развод.

— Не. Не си закъснял.

Гевин чуваше шумове отзад. След като различи, че това беше ехтящият звук на монотонен глас, съобщаващ нещо по силна уредба, започна да си дава сметка, че нещо не е наред.

— Къде си?

Миранда не му отговори веднага, но той чуваше тежкото ѝ дишане в телефонната слушалка. Накрая тя проговори:

— На летището.

— На летището? Защо, какво... — В този момент сърцето му изведнъж заподскача и сякаш искаше да излезе през гърлото му. — Какво правиш, Миранда?

— Напускам те, Гевин. Обаждам ти се просто за да ти спестя изненадата, когато влезеш в апартамента и видиш, че ни няма.

Ни няма. Това означаваше, че и Гейбриъл е с нея.

— Къде, по дяволите, мислиш, че отиваш? Къде е Гейбриъл? Дай ми го! Искам да говоря с него! Не си и помисляй, че ще го вземеш със себе си!

Тя знаеше много добре, че два дена по-късно, в понеделник, бе насрочено заседанието, на което съдът щеше да се произнесе относно попечителството над Гейбриъл. Това заседание бе отлагано няколко пъти — всичките по нейна вина поради неявяване. Беше получила официално предупреждение, че при следващ отказ да се яви ще ѝ бъде търсена отговорност за обида на съда.

Всъщност това беше и една от основните причини, поради които бракът им се разпадна. Миранда винаги, *винаги* правеше точно обратното на това, което се очакваше от нея. Като съпруга, като майка дори и в каквато и да било друга роля тя, сякаш нарочно и умишлено непрестанно правеше напук. Имаше ли среща в десет часа, тя се домъкваше небрежно към единадесет и петнайсет. Веднъж дори бе провалила едно мероприятие в детската градина на Гейбриъл, въпреки че преди това самата тя *доброволно* бе предложила помощта си. И когато всички разчитаха на нея, тя се бе отказала в последния момент просто защото нещо не ѝ бе харесало. Гевин имаше подозрения, че дори сватбата ѝ с него бе напук на родителите ѝ, които навремето бяха против идеята тя да се омъжи за американец, страхувайки се, че на

стари години ще останат сами, а дъщеря им ще е на хиляди километри на другия бряг на Атлантика. Изобщо тя отказваше съвсем тенденциозно да върши неща, които за повечето хора бяха напълно нормални.

Но дори Гевин не бе очаквал това, което тя му сервира в този ден.

— Миранда, просто ми кажи къде си и ще дойда да взема Гейбриъл. Ти можеш да ходиш, където искаш и да... — Гевин усещаше, че трябва внимателно да подбира думите си — ... правиш всичко, което считаш, че имаш нужда да правиш в този момент.

— И знаеш ли какво е това, от което имам нужда в момента, Гевин? — изсъска тя през зъби с резкия си британски акцент. — Да взема сина си с мен и да изчезна!

— *Нашият* син, Миранда! Гейбриъл е и мой син и ти много добре го знаеш.

В този момент тя подхвана познатото до болка обвинение — че третира сина им като вещ и като собственост. Господи, каквото и да кажеше Гевин, каквото и да направеше, тази жена имаше изключителната способност да обръща думите и действията му по начин, какъвто е удобен на нея. Тя беше истински виртуоз в изкуството да рисува съпруга си в най-черни и отвратителни краски.

В последно време започнеше ли Миранда безкрайните си тиради, Гевин просто натискаше червената слушалка на телефона си и прекъсваше разговора. В крайна сметка те вече не живееха под един покрив и именно поради тази причина той не се чувстваше длъжен да слуша ядовитите й словоизлияния, които му бяха втръснали до болка. Този път обаче Гевин съвсем умишлено я остави. Нещо повече — той правеше всичко възможно да я задържи на линията колкото се може по-дълго време. Докато държеше слушалката на ухото си, той придърпа към себе си лист и химикалка и надраска набързо бележка на Алек, която гласеше просто: „Миранда. Трябва да вървя. Веднага.“ Гевин подчерта последната дума с три дебели черти, грабна якето с документите си от закачалката и с бързи стъпки излезе от студиото.

Крясъците на Миранда продължаваха да се чуват от слушалката на неговата „Нокия“, докато той трескаво махаше за свободно такси. Почти веднага една кола спря. Гевин бързо седна отзад. Шофьорът отправи въпросителен поглед в огледалото за обратно виждане, явно

искайки да разбере накъде да кара. Гевин се поколеба. „Ла Гуардия“ или „Джон Кенеди“. Кодът 718 нямаше как да му помогне да разбере от кое от двете летища му звънеша Миранда. Можеше да е от всяко едно от тях. Със сигурност нямаше как да я попита, затова той закри слушалката с ръка, наведе се към шофьора, поколеба се още миг и каза:

— Летище „Джон Кенеди“. Ако успеете да ме закарате бързо, ще се отблагодаря щедро.

Докато таксито се промъкваше в задръстването към моста Уилямсбърг, Миранда продължаваше да реди в слушалката до болка познатите си натяквания, както и всички причини, поради които бракът им се бе оказал неуспешен. Разбира се, за всичко бе виновен Гевин. Така беше още почти от самото начало.

Той гледаше *само* кариерата си.

Той *никога* не си беше у дома.

Той *винаги* работеше.

Миранда имаше лошата черта да обобщава и да вижда нещата само в крайности. За седемте години, през които бяха живели заедно, нейният списък с обвинения бе нараснал дотолкова, че сигурно можеше да го издаде в някой средно дебел том. Разбира се, там никога нямаше да бъде споменат случая, в който на Гевин му се наложи да размести почти целия график на записите на известен изпълнител, само защото няколко месеца след раждането на сина им Миранда реши, че трябва спешно, на момента, да посети едноседмичен курс за подмладяваща терапия. В този момент сякаш Гейбриъл бе последното нещо, което я интересуваше, просто Гевин трябваше да го гледа през времето на терапията. За сметка на това, всеки случай, в който Гевин отказваше да задоволи прищевките ѝ, бе напомнян и натякван до безкрай.

Изведнъж гласът на Миранда от слушалката заглъхна. Заклещен на задната седалка в таксито наред манхатънското задръстване, единственото нещо, за което той досега се молеше, бе разговорът да не прекъсне.

— Миранда?

— Трябва да тръгвам — отговори му тя. — Викат ни по уредбата. Сбогом, Гевин. Желая ти всичко най-прекрасно.

— Почакай...

Следващото нещо, което той чу обаче, беше щракването на слушалката върху вилката на обществения телефон на летището. След това линията заглъхна.

— Не! — успя само безсилно да извика Гевин.

Господи, дано стигна до летището, преди да са тръгнали към изходите!

Миранда сякаш нарочно бе избрала пика на трафика, за да му се обади от летището. Мостът Уилямсбърг бе задръстен от плътни колони автомобили. Това го правеше абсолютно непроходим. В безсилието и отчаянието си Гевин удари с юмрук по спуснатия подлакътник, разделящ задната седалка на две.

— По дяволите!

Когато таксито спря на летището, което се намиреше само на малко повече от двайсет километра от Манхатън, бе изминал точно един час от позвъняването на Миранда. От нея и Гейбриъл вече нямаше и следа.

Гевин имаше нужда от три дена само, за да се опомни и да осъзнае какво се е случило. Едва в понеделник той започна да се опитва да организира издирването. Гейбриъл имаше валиден международен паспорт и тъй като все още нямаше влязла в сила заповед за попечителство, Миранда бе в правото си да го отведе, където пожелае. Въпреки факта, че няколко пъти не се бе явявала в съда. Отчитайки факта, че Миранда няколко пъти бе възпрепятствала развитието на делото със своето неявяване, както и официалното предупреждение, което бе отправено към нея, съдията имаше всички основания да реши спора за родителските права върху сина им в полза на Гевин.

Само че вече беше късно.

Истинската, тежката работа тепърва започваше.

През първата седмица Гевин успя да установи не без помощта и на адвокатата си, че Миранда и Гейбриъл наистина са напуснали Ню Йорк от летище „Джон Кенеди“. Неприятното беше, че полетът беше за Рим и те отдавна бяха извън страната. Този факт утежняваше проблема, превръщайки го в международен. Освен всичко друго медиите съвсем скоро надушиха историята и Гевин загуби приятната и удобна анонимност, която винаги му бе харесвала. „Отвякоха детето

на известен композитор“ крещеше с големи букви от първа страница „Поуст“.

Всякакви репортери започнаха да му звънят за интервюта. Фотографи дебнеха на улицата пред дома му. В крайна сметка Гевин реши, че е най-добре да съдейства напълно на медиите и да ги привлече за свой съюзник. Той добре осъзнаваше, че на колкото повече места бъде публикувана снимката на сина му и историята, която Миранда бе забъркала, толкова по-голям бе шансът детето да бъде открито. Именно затова Гевин не отказа нито едно интервю, яви се в десетки сутрешни програми и блокове, търпеливо разказвайки историята си отново и отново. Дори отвори гореща линия, на която можеше да се подават сигнали и полезна информация. Междувременно той запазваше всички статии, които преценеше, че в бъдеще могат да помогнат по някакъв начин на разследването, а после евентуално и пред съда. Наложиха му се да се запознае отблизо и със семейното право. Термини и понятия, доскоро напълно непознати за него като Хагската конвенция например, за съжаление, се превърнаха в част от ежедневието му. От онзи злочест летен ден той вече не беше преуспелият композитор Гевин Матсън. Усещаше как бавно, но сигурно се превръща в нещо съвсем друго. Живееше под постоянен стрес в ситуация, която не бе сънувал дори в най-лошите си кошмари.

Гевин се бе превърнал в изоставен родител.

От онзи момент той не бе написал дори един акорд, дори една нота.

Може би жадните за сензации вестници го дебнеха, предвкушвайки как в съвсем скоро време той ще напише някое сълзливо клише, посветено на изчезналия му син, но Гевин не си го и помисляше. Той дори не можеше да си представи как ще се почувства, ако трябва да напише или композира нещо подобно. Задачата пред него беше друга — той бе съсредоточил цялата си енергия и всичките си усилия в мисията да открие Гейбриъл и да го върне обратно при себе си. Когато след известно време горещата следа изстина някъде между Италия и Австрия, Гевин не се поколеба да наеме международен частен детектив. Човекът беше наистина невероятен, навлезе много бързо в работата и започна да я върши изключително добре. Всеки път обаче, когато той надушеше Миранда и съобщаваше за

местонахождението ѝ, тя сякаш някак го усещаше и отново изчезваше вдън земя.

Дните се превръщаха в седмици.

Седмиците се точеха в месеци.

Когато измина една година от онзи ден, Гевин с неохота се замисли, че ще трябва да се върне към работата си. В последните три месеца следите на Миранда отново се губеха и разследването му бе стигнало до задънена улица. За последно тя бе локализирана в малко крайбрежно селце в Гърция. В момента, в който местните власти бяха уведомени по надлежния ред, тя вече бе изчезнала. След това последваха три месеца без никакви новини. Гевин все по-ясно осъзнаваше, че има възможност никога повече да не успее да види сина си.

Затова той се обърна към единственото нещо, което му бе останало — музиката.

Когато обаче седна за пръв път от толкова много време зад пианото и се взря празно в черно-бялата мозайка на клавишите му, той усети, че нещо му липсва. Онова нещо, чието присъствие преди време дори не му правеше впечатление, защото го приемаше за съвсем нормално. Гевин бе изгубил вдъхновението си.

От деня, в който се бе появил в живота му, Гейбриъл като с вълшебна пръчица бе променил всичко в него. Гевин можеше да прекарва часове, съзерцавайки малкия си син, докато спи, стиснал ръцете си в малки юмручета. Той го хранеше през нощта — Миранда просто се *нуждаеше* от своите десет часа сън. Но на Гевин изобщо не му пукаше. Даже напротив — той обожаваше тези спокойни часове, прекарани с малкия Гейбриъл в люлеещия се стол. Малкото му невинно личице, бледо осветено от меката светлина на настолната лампа, пробуждаше у Гевин невероятно творческо вдъхновение. Често, след като нахранеше Гейбриъл и го върнеше в креватчето му, Гевин се затваряше в стаята с пианото и композираше чак докато първите слънчеви лъчи погалеха хоризонта. Именно през периода, в който Гейбриъл бе още бебе, Гевин бе написал най-добрата музика в кариерата си, включително и тази, която се бе превърнала в негов истински професионален триумф.

Как да намери обратно пътя към музиката, към красотата, към вдъхновението? Как го беше постигал, преди Гейбриъл да се появи на

бял свят? Как бе композирал без него?

В периода преди раждането на единствения си син Гевин пътуваше твърде често и музиката му бе вдъхновена пряко от местата, които посещаваше. Когато след загубата на Гейбриъл усети, че не може да се концентрира в Ню Йорк, той реши отново да изпробва стария изпитан метод, сменяйки средата. За начало избра Сан Франциско, но мъгливите сутрини и още по-мъгливите вечери там не само че не го вдъхновиха, но го депресираха още повече. После пробва с Хавай, но дори прекрасните залези в това райско кътче му се виждаха някак безцветни. Опита и в Италия, но за няколко месеца там не направи нищо друго, освен да дави вечерите си във вино, и скоро осъзна, че е на път да се сдобие с още един сериозен проблем. Нищо не помагаше. Където и да отидеше, той виждаше в лицето на всяко случайно дете срещу себе си очите на Гейбриъл.

И чувстваше как потъва във все по-дълбока тъмнина.

Стигна се и до онази статия в „Ролинг Стоун“^[3], в която се изказваше опасение, че творческият гений на Гевин Матсън най-вероятно го е напуснал завинаги.

Добре че беше Алек. Гевин още помнеше онази вечер в Лос Анджелис и разговора между тях. Алек бе дошъл и го бе заварил пред вече почти изпразнена бутилка с водка „Абсолют“. Именно той бе успял да го върне към живота. Именно той първи му бе казал за онази малка точица на картата, наречена Ипсуич.

— Имаме лятна вила там, Гевин. На северния бряг, точно над морето.

— Лятна вила? Там? И кога си успял да купиш тая шибана къща на майната си?

— Преди около една година. — Алек го погледна намръщено и с известна доза изненада.

— И къде бях аз тогава, че не си ми казал досега? — продължи да се заяжда Гевин.

Алек просто поклати глава, без да му отговаря.

— Виж сега. Това наистина не е туристическа дестинация. Не е някое място, където ще се разминаваш с тълпи народ. Всъщност там дори няма нито един хотел. Но хората там са толкова истински! Те са едни най-обикновени лодкари и рибари, които си изкарват прехраната с това, което умеят — риболов и сглобяване на лодки. Никой няма да

те притеснява там, повярвай ми. Пресата дори не подозира за съществуването на това място. Послушай ме, отиди там! Отиди, остани, стой колкото си поискаш, проветри си главата, концентрирай се. И двамата много добре знаем, че не е този начинът, по който си се подкарал сега. Нали не искаш някой ден Гейбриъл да те види в такова състояние?

Думите на Алек този път попаднаха право в целта и удариха Гевин като парен чук. На следващия ден ключовете от лятната вила седяха оставени на масичката в малкото бунгало, част от хотелския комплекс „Бевърли Хилс“, където Гевин се бе затворил от няколко дена.

Два дена по-късно той окончателно реши да послуша Алек и да опита да се измъкне от лапите на алкохолната интоксикация, на която бе започнал системно да се подлага. Дълбоко в себе си Гевин знаеше, че пиенето няма да му помогне нито да намери Гейбриъл, нито да си върне вдъхновението. Алкохолът не беше нищо повече от лесен начин за временно притъпяване на болката, но дори когато се докарваше до тотална безчувственост и изтръпване след поредната бутилка водка, мозъкът на Гевин осъзнаваше, че това е само временно решение, при това не особено умно.

Затова Гевин взе ключовете, които Алек му бе оставил, напусна бързо хотела, където се беше настанил, и се отправи на изток.

Към *Нова Англия*.

За *ново* начало.

От онзи момент вече бяха изминали три месеца. Щата Масачузетс плахо се измъкваше от лапите на една от най-студените и сурови зими в историята си. Поради тази причина Гевин трябваше да прекара почти целия месец февруари заключен в дома си, борейки се с чудовището на своята алкохолна зависимост. Най-накрая пролетта настъпи. Всеки ден той наблюдаваше с интерес и удоволствие напъпването на дръвчетата, разлистването им, поникването на цветята по дворовете. Все още се опитваше да чуе онази музика, която преди изпълваше света му. Все още я търсеше. Все още я чакаше.

Хората в Ипсуич също сякаш се пробуждаха след мразовитата зима. Много от тях слагаха по някой нов слой блажна боя в свеж десен върху оградите си, капаците на прозорците им все по-често стояха широко отворени, сякаш всички искаха да приветстват така дълго

очакваната пролет. Настъпването на новия сезон някак разпали искрица надежда и в душата на изтерзания Гевин. Всяка сутрин той се събуждаше с надеждата, че именно този ден разходката му из градчето ще му донесе нещо хубаво, че ще види нещо ново, ще чуе нещо ново, което да помогне на онази вълшебна музика най-накрая да зазвучи отново в главата му.

Може би това щеше да е просто един най-обикновен изпълнен със свеж аромат повей на морския бриз. Или някоя чайка, прелитаща в небето.

Някога, в ранните дни на своята кариера, Гевин се вдъхновяваше дори от звуците на натоварения нюйоркски трафик. Именно това беше магията на неговата музика. Вдъхновението го връхлиташе по всяко време, на най-неочаквани места. После Гейбриъл се превърна в неговата муза, и така до деня, в който синът му изчезна сякаш завинаги.

Гевин се сепна, осъзнавайки, че все още седи на масата в кафенето на Сал. Той измъкна пет еднодоларови банкноти от джоба на джинсите си, с които да си плати кафето и да остави малък бакшиш на Джули. Реши да се върне в къщата и да поседи пред клавира си около час. Ако отново нищо не се получи, може би щеше да се разходи до брега. Точно се бе надигнал от масата, когато подрънкването на звънчето на входната врата незнайно защо изостри вниманието му и насочи погледа му натам. Не можеше да каже защо. Той бе чувал този звук стотици пъти преди това през дългите часове и дни, които бе прекарвал тук, седейки в уединение на масата до прозореца. Този път обаче сякаш имаше нещо, някакво странно ехо в пролетния бриз навън, което накара звънчето да хлопне някак различно и Гевин да насочи очите си към вратата.

Секунда по-късно той я чу. *Музиката!*

Четири ноти.

Четири кратки ноти, нежни като летен ветрец.

Четири кратки ноти, които спряха дъха му.

Нейният също.

Тя стоеше точно на прага, косата ѝ беше тъмночервена, с цвят на гранат. Лицето ѝ бе бяло като на скулптура от Микеланджело. Влезе, спря. След това се огледа. Изглеждаше така, сякаш е попаднала за пръв път тук и търси нещо. В ръцете си държеше омачкана карта, която

очевидно бе прелиствана много пъти, преди да попадне в ръцете ѝ. Беше облечена с дълга, прилепнала по прасците ѝ пола. Върху нея бе сложила грубоват пуловер с кръпки на лактите, който очевидно ѝ беше с няколко номера по-голям. Изобщо бе облечена доста по-топло за средата на май, отколкото местните. Наситеночервената ѝ коса, която стоеше като рамка на красивото ѝ лице, бе небрежно завързана на две плитки отзад, които падаха по раменете ѝ.

Гевин бе застанал прав наред кафенето, наблюдавайки как тя си говори нещо с бащата на Джули, явно молейки го да я упъти. Не можеше да чуе какво точно си казват, защото музиката в главата му звучеше все по-силно. Беше някаква нова, напълно непозната мелодия, различна като звучене и като стил от всички останали, които го бяха осенявали досега. Екзотична музика. С някакво почти древно звучене. Музика като никоя друга.

Жената благодари на Сал за помощта, обърна се, хвърли бърз поглед към Гевин и като че ли някаква сянка от усмивка пробягна по лицето ѝ. След това продължи, отвори вратата и бързо излезе. В момента, в който вратата се затвори след нея, мелодията в главата на Гевин секна изведнъж, изваждайки го от състоянието на транс, в което бе изпаднал. Тя не бе продължила повече от минута, но бе напълно достатъчна да му припомни добрите стари времена.

Магията, която той наричаше вдъхновение, някак се бе появила отново.

— Господин Матсън? Гевин? Всичко наред ли е? Ще желаете ли още нещо?

В този момент Гевин осъзна, че стърчи прав по средата на помещението, вперил поглед във вратата, през която преди малко бе излязла непознатата.

— Моля? О, не, всичко е наред. Благодаря ти, Джули. — Той се обърна и тръгна да излиза. После спря и отново се обърна, този път назад. — Момичето, което излезе преди малко, какво търсеше?

Келнерката му отвърна с дяволита усмивка:

— Биваше си я, а?

Да, наистина си я биваше. Гевин даже би казал, че беше красива. Но видът ѝ оставаше на заден план, изпреварен от симфонията, която сякаш се бе отприщила в главата му в момента, в който жената влезе в кафенето.

— Търсеше мястото на Хътчинсън, онази къща със странното име горе на скалата, по стръмното. Няма как да не сте я виждал.

Гевин се сещаше много добре за коя къща става дума. Прозорците на вилата на Алек гледаха точно към скалата, за която говореше Джули.

— Онази Синята с черните капаци на прозорците и кулата с таванското прозорче, което гледа точно към залива?

Джули кимна.

— Точно тази. Това е една от най-старите къщи тук. Стои необитаема вече повече от година, всъщност откакто последната ѝ собственичка почина. Всички очаквахме, че ще бъде продадена, тъй като дъщерята на Хътчинсън отдавна живее в Европа. Щеше да е доста тъжно, защото къщата принадлежи на тази фамилия от столетия. Според последната мътва обаче щерката на Хътчинсън нямало да я продава. Щяла да я превърне в хотел. Първият в градчето ни. Досега не сме имали такова нещо. Доколкото знам, идеята е минала доста трудно пред общинските заместници, но в крайна сметка те преценили, че един хотел е по-добър вариант, отколкото ако след продажба попадне в ръцете на някоя агенция за недвижими имоти, която би могла да направи с къщата или най-вече с терена каквото си поиска. Представете си примерно колко ще е жалко, ако на нейно място решат да построят някой огромен, бездушен супермаркет или някоя подобна дивотия. — Джули сви рамене, помълча за момент, а после заключи: — Кой знае? Може би жената с картата е дошла именно за да се настани в къщата.

Гевин вече беше на вратата.

Докато стигна почти на бегом до главната улица обаче, видението, което бе предизвикало неговото първо вдъхновение от две години насам, вече бе изчезнало.

Гевин си отключи, влезе във вилата на Алек, която сега се бе превърнала в негов дом, хвърли ключовете на масата в хола и се насочи с широки крачки по облицования с италиански мрамор под към огромния прозорец, откриващ гледка към залива.

Отвън обедното слънце се отразяваше на хиляди искри във водите на залива, по чиято повърхност бавно плаваха десетки лодки с бели флагове, наподобявайки елегантен парад на ято лебеди. Гледката беше като от пощенска картичка, но този път Гевин не ѝ обърна

особено внимание. Вместо това той се насочи към стария, изработен от дърво и месинг, далекоглед, който седеше на своята стойка до прозореца. След не повече от минута вече го бе насочил над водата, към далечната къща, кацнала на върха на скалата отсреща.

Това не беше първият път, в който Гевин обръщаше внимание на тази къща. Още когато пристигна тук, тази постройка го привличаше по някакъв странен начин. Това беше къща с история, личеше й още от пръв поглед. И то не каква да е история, а такава, чиито корени се крият далеч, далеч в миналото, затрупани от праха на поколенията. Този път обаче не къщата беше в центъра на вниманието му. Той търсеше признаци на живот там. Търсеше нея с надеждата, че с помощта на телескопа ще успее да я забележи, ако се появи на терасата или в случай че отвори някой прозорец.

Той се надяваше с цялата си душа, че ще чуе онази музика отново.

Чакаше.

Гледаше.

Слушаше.

Но всичко, което можеше да чуе в момента, бяха далечните възгласи на лодкарите, излезли в морето, достигащи до него през отворения прозорец.

На около два километра разстояние Флора най-после остави чантите си върху плочника на верандата пред къщата и пъхна ключа в ключалката на тежката, украсена с различни орнаменти входна порта.

Със сигурност тя никога не бе предполагала, че само секунда по-късно ключът щеше да заяде и вратата нямаше да се отвори.

Опита още веднъж. Извади ключа от ключалката. Пъхна го обратно. Раздвижи го напред-назад и пробва да завърти отново.

Нищо.

След около минута, в която тя пробва още няколко пъти да отключи, но все със същия ефект, Флора отстъпи две крачки от вратата и извика:

— Е, какво, по дяволите, се очаква от мен да направя сега?

Разбира се, нямаше кой да я чуе, нито да й отговори.

Джеймс Дъган, пълномощникът на Либи, го нямаше в града, тъй като все още се възстановяваше от схващането в кръста. Либи имаше уговорка с Катлийн, неговата помощничка, да остави в къщата за Флора мобилен телефон, пари в брой и всякаква информация, която щеше да ѝ е от полза през първите дни. Със сигурност всички тези неща бяха някъде там вътре, а както се оказваше, бяха и добре заключени. Да, Либи наистина бе обмислила и планирала всичко до най-малкия детайл, с изключение на...

Просто никой не се бе сетил за тази ситуация — ако ключът не може да отвори портата.

Флора погледна и провери адреса отново, въпреки че бе абсолютно убедена, че е на правилното място. Либи ѝ бе разказвала често за детството си и понякога изпадаше в такива детайли и подробности, че Флора се чувстваше, сякаш вече е била тук и преди. В двора, под клоните на огромен дъб, все още стоеше на мястото си въжената люлка, от която Либи в опит да полети, както тя самата се шегуваше, бе паднала на деветгодишна възраст и си бе счупила ръката. По цялото протежение на верандата бяха разположени любимите на майка ѝ саксии с всякакви растения. Някои от тях вече дори цъфтяха — страхотните розови азалии, както и ароматните диви рози, чийто мирис насищаше пролетния въздух около къщата. Въпреки че никой не бе живял тук в продължение на повече от година, Либи явно се бе погрижила мястото да не добива запуснат вид и това в най-голяма степен се отнасяше за градината на покойната ѝ майка.

Флора остави багажа си пред вратата и се отдалечи на няколко крачки по чакълената пътека, която водеше към задния двор на къщата. Пред очите ѝ се разкриваше прекрасен морски пейзаж — къщата бе разположена високо на скалата, на края на носа, така че от три от четирите страни единственото, което се виждаше, бе синя океанска шир. Майският ден беше топъл, почти горещ, слънчевите лъчи се отразяваха по водната повърхност, правейки гледката още по-ослепителна. Вълненият пуловер, който младата жена все още носеше, определено бе излишен в момента. Още повече че започваше да ѝ причинява неприятен сърбеж, за който със сигурност допринасяше и раздразнението ѝ от създалата се ситуация с ключа. О, как искаше само да е по-удобно облечена в този момент.

Флора обиколи по пътеката до задната част на къщата и опита да вкара ключа в по-малката задна порта, дори в малката вратичка, която водеше към избата — изобщо навсякъде, където можеше да се пробва. Разбира се, той не успя да отвори нито една от ключалките. Тя го погледна отново. Беше копие, личеше му, че е изваден наскоро. И явно не бе направен по най-добрия начин.

Не след дълго Флора започна да проучва фасадата. Скоро погледът ѝ се спря на един от прозорците на горния етаж, който бе оставен открит. От него обаче я делиха няколко метра стена, обрасла с гъст, тъмнозелен бръшлян. Трябваше по някакъв начин да успее да се свърже с Либи и да я помоли за координати на помощничката на Дъган, която от своя страна да донесе друг ключ. След като размисли известно време, пред Флора се очертаха два варианта. Единият беше да се качи на колата и да слезе отново до центъра, където да намери уличен телефон, от който да се свърже с Либи. Проблемът обаче беше, че в този момент разполагаше с не повече от един долар и няколко цента на монети. Парите, оставени за нея на първо време, бяха вътре в къщата. Другият вариант, помисли си тя и отново се втренчи в открития прозорец и бръшляна под него...

За щастие, през последните години физическата ѝ форма беше доста добра. Гледането на къща и три деца не само я държеше в страхотна кондиция, но я бе направило и изключително пъргава и ловка. Бръшлянът обаче, колкото и отдавна да бе плъзнал по стената, колкото и жилав и здрав да беше станал, трудно издържаше тежестта ѝ, когато започна да се катери по него, затова трябваше да бъде много внимателна. Флора наместваше изключително предпазливо върховете на обувките си там, където ѝ се струваше, че пълзящите клонки са най-дебели.

Вече бе изкатерила половината от краткия си, но опасен маршрут до прозореца, когато чу неприятния звук от разпаряне на плат. Последва неизбежно свличане надолу — роклята ѝ не само се бе закачила за бръшляна, но направо се беше съдрала от него.

По дяволите!

Все още висяща на фасадата, тя се опита да се повдигне малко нагоре, за да освободи дрехата си, но така и не успя. Извърна глава и видя, че положението ѝ е по-тежко, отколкото предполагаше. Роклята

се бе закачила не на бръшляна, а на стар, ръждясал пирон, който стърчеше от стената.

Усети, че по лицето ѝ започва да избива пот от напрежение. Струйките бавно се стичаха по врата ѝ и капеха по дебелия вълнен пуловер, който тя така и не бе свалила, преди да започне рискованото си катерене. Опитвайки се с изпотената си ръка да хване пуловера си, за да се избърше в него, Флора се сети за един съвет, който често ѝ повтаряше брат ѝ Ангъс, когато бяха деца. Тя затвори очи и пусна на висок глас най-сочната и вулгарна ругатня, за която можеше да се сети. Никога нямаше да си позволи тези думи да излязат от устата ѝ, освен ако не беше сигурна, че е абсолютно сама и няма кой да я чуе. Наистина, сякаш получи временно облекчение, но това не променяше факта, че тя все още висеше на бръшляна, някъде по средата между двора и прозореца, облечена в скъсана вече рокля и дебел вълнен пуловер, а слънцето напичаше все по-безмилостно главата ѝ.

В този момент...

— Е, тази наистина си я биваше. Непременно ще си я припомня някой път, когато поискам да си излея яда на воля.

Чувайки непознат мъжки глас в близост до себе си, Флора замръзна. От изненада за малко да пусне ръце от бръшляна, който и без това трудно я издържаше. Тя погледна през рамото си и с огромно разочарование и притеснение видя точно това, което очакваше — само на няколко метра от нея, до ъгъла на къщата, бе застанал непознат мъж, който я наблюдаваше.

Всъщност изглеждаше ѝ смътно познат. Дали не го бе видяла малко по-рано днес в кафето, където се отби, за да я ориентират?

Изобщо не го бе чула как се беше приближил. Можеше само да си представи как изглежда самата тя в момента, висейки в неестествена поза на фасадата на къщата.

— Моля да ме извините. Знам, че това, което виждате в момента, е малко странно, но имам прекрасно обяснение защо вися точно тук и точно по този начин.

Или поне на нея всичко ѝ изглеждаше логично и издържано.

— Сигурен съм, че имате обяснение — отвърна спокойно мъжът. — Вижте, не знам как се е получило така и откъде идвате, но повечето хора, които познавам, използват входната врата като доста по-удобен вариант да влязат в която и да било къща.

Почти сварена под дебелия си пуловер, Флора усещаше, че никак не е в настроение за остроумни присмехулни забележки.

— Вярно ли? О, никога нямаше да се сетя за този вариант...

Чу го как се хили тихичко и стисна зъби, за да не избухне.

— Може би и през ум не ви минава, че можете да бъдете полезен с нещо в тази ситуация? Да речем да потърсите стълба или нещо подобно, вместо да стоите долу, забавлявайки се за чужда сметка.

Мъжът кимна, скръсти ръце върху гърдите си, а после се усмихна.

— Предполагам, че бих могъл...

Флора опита още веднъж да освободи роклята си от ръждясалия гвоздей, но отново без никакъв успех. Извън кожата си от нерви и безсилие, тя пусна едната си ръка от бръшляна и дръпна роклята си с всичка сила, но вместо да я освободи от хватката на пирона, усети как се свлича надолу. Със сърце, качено в гърлото, тя успя отново да сграбчи отчаяно първата клонка, която попадна под ръката ѝ.

— Ще скъсате цялата рокля така — проговори отново мъжът, отбелязвайки очевидното. — Престанете с тези резки движения! Нека видя дали мога да се кача по тази стена и да освободя роклята ви от това, на което се е закачила.

Морският бриз подухна малко по-силно и в този момент Флора усети как дрехата ѝ се вее свободно, разкривайки на стоящия отдолу непознат мъж чудесна гледка към голите ѝ крака. В този момент обаче тя вече изгаряше от жегата, така че прие свежия повей по-скоро с благодарност. Само след миг обаче смущението надделя, защото мъжът се приближи и застана точно под нея. Сега вече Флора бе сигурна, че той има абсолютно пълен поглед върху това, което бе под полата ѝ, включително и розовите ѝ гащички.

— Не, недейте...

В момента, в който той се опита да се покачи по бръшляна, тя чу как клонките почти веднага се скъсаха под тежестта му.

— По дяволите! — викна той, стъпвайки отново на земята. — Няма да ме издържи. А почвам да си мисля, че и вас няма да издържи още много време. Със сигурност не и за времето, което ми е нужно да се върна до дома си и да донеса стълба.

Флора нямаше никакво намерение да проверява дали наистина ще успее да се задържи на бръшляна, докато мъжът търси стълба.

Благодарна, че поне вече не е точно под нея, тя отново внимателно пусна с една ръка бръшляна, за който се държеше, разкопча две от копчетата на талията на роклята и с плата, който освободи, успя частично да закрие гледката към бедрата си. За нейна радост пуловерът бе достатъчно дълъг, че да покрие ханша ѝ, който бе оголила с последното си действие. Малко преди това, все още стоейки на тревата под нея с полуотворена уста, Гевин бе успял да се наслади на най-красивия и привлекателен чифт снежнобели бедра, свършващи в добре оформено и закръглено дупе, което обаче погледът му нямаше как да обхване...

— Някой може ли да ми каже какво, по дяволите, се случва тук!?

Трябваше наистина да се случи нещо специално, за да го откъсне от съзерцанието на прекрасната гледка, на която бе станал свидетел по волята на съдбата. И появата на местния полицай бе именно това специално нещо. По дяволите!

— О, здравейте, господин полицай. Ние просто... просто... си висим.

— Това го виждам и сам — отвърна ченгето, след това побутна тъмните си очила надолу към носа си и без да ги сваля, повдигна поглед към фасадата с бръшляна, където разкъсаната рокля на Флора се вееше като знаме.

— Госпожо, задължен съм да ви помоля да слезете оттам веднага!

— Страхувам се, че това е невъзможно, господин полицай — отговори Флора.

— Наистина ли? И защо *по-точно* е невъзможно?

Само миг по-късно той успя да си отговори сам. Бръшлянът най-после поддаде, отлепвайки се от стената и завличайки Флора заедно със себе си към земята.

[1] Чауда — вид гъста супа с картофи, зеленчуци, понякога и риба. — Б.пр. ↑

[2] Били Джоел — американски певец, поет, музикант и композитор на рокендрол и класическа музика. — Б.пр. ↑

[3] „Rolling Stone“ — популярно американско списание за музика. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 3

— Име?

Седяха в малката задна стаичка на полицейския участък в Ипсуич. Полицаят, който докара Флора дотук на задната седалка на служебната си кола, бе седнал срещу нея и я питаше за името ѝ, чакайки да го чуе, за да го запише в компютъра си. Преди малко я бе успокоил, че не е арестувана.

Все още.

Поне не я беше обвинил в екхибиционизъм, мислеше си Флора, опитвайки се да намери поне едно позитивно нещо в цялата абсурдна ситуация.

След падането от стената на къщата полицаят любезно я бе изчакал да бръкне в една от чантите си и да извади оттам чифт изтъркани сини джинси, които набързо да обуе. Самото падане беше сравнително меко — основната тежест бе поета от едно от храстчетата, които майката на Либи, мир на праха ѝ, грижливо бе посадила приживе. В момента на падането си Флора ѝ благодари наум и задочно, че храстчето беше точно на мястото си, както и че беше именно това храстче, а не някое бодливо и твърдо растение. Най-потърпевш от рискованата постъпка на младата жена в крайна сметка се бе оказал бръшлянът. Стоял достолепно на фасадата на къщата в продължение на поне сто години, след само петнадесет минути в компанията на Флора той се бе свлякъл позорно и висеше тъжно до стената като някой грохнал просяк.

Флора погледна към полицая и погледите им за миг се срещнаха над горния ръб на монитора му. Тя въздъхна и започна отначало, опитвайки се отново да обясни защо бе намерена именно така — висеща на бръшляна на стената на чужда къща, облечена със скъсана рокля и дебел вълнен пуловер.

— Господин полицай, наясно съм, че наистина всичко изглежда доста подозрително, но мога да ви уверя, че имам разрешението на собствениците на тази къща да вляза в нея.

Той обаче все още я гледаше с недоверие.

— Добре. А как ще обясните, че имахте намерение да влезете през отворения прозорец на втория етаж, а не през вратата?

— Вече казах. Ключът, който ми бе даден, не успя да отключи вратата. Явно копието му не е направено добре. Аз съм тук, за да стопанисвам тази къща, тъй като след съвсем кратко време тя трябва да заработи като хотел. Наета съм от собствениците да се грижа за нея през летния сезон.

— Според това, което моят началник знае от господин Дъган, който е официален пълномощник на собствениците на къщата, тя ще бъде управлявана от семейна двойка с фамилия Хауърд.

— Да, те наистина *щяха* да я управляват. Но се разколебаха. Отказаха се в последния момент, повярвайте ми. След това тази задача бе прехвърлена на мен и считано от днес имам малко повече от две седмици, за да сложа всичко в ред преди пристигането на...

Тя спря, защото усети как мъжът на стола встрани, наречен от ченгето „неин съучастник“, се взираше настоятелно в нея. Беше кръстосал небрежно краката си, а на физиономията му бе изписана глуповата гримаса.

Какво толкова забавно намираше той във всичко това, по дяволите!?

Флора се обърна намръщена към него:

— Радвам се, ако всичко това ви забавлява. Защото аз не намирам нищо смешно.

— Е, хайде сега. Просто трябва да го приемете откъм веселата му страна. Все пак съгласете се, че не всеки ден се случва да видите някого, който да виси наред бръшляна по бельо.

Но на Флора наистина й беше трудно да намери нещо забавно в цялата история.

Полицаят я погледна, въздъхна уморено и попита отново:

— Двете имена?

— Флора. Флора Маккалъм — отговори тя. След това изгледа мъжа до себе си, който продължаваше да седи удобно разположен в стола си, скръстил крак върху крак и с все същата идиотска гримаса на лицето си. Обърна се на другата страна и тихичко промърмори под носа си: „Пълен идиот“.

— Как се пише името ви, госпожо? М-А-К...

Флора продиктува фамилията си буква по буква, а после добави:

— Можете да го видите и в паспорта, който преди малко ми конфискувахте.

Полицаят подмина сарказма ѝ и насочи поглед към мъжа, очаквайки да чуе и неговото име.

— Името ми е Гевин Матсън, господин дежурен офицер Фарадей — отговори той, обръщайки се към полицая с името и титлата, изписани на служебната му значка. След това продиктува двете си имена буква по буква, с прилежността на старателен третокласник.

Флора извъртя очи.

— Господин Фарадей, предлагам, ако е възможно, да телефонирате на господин Дъган. Сигурна съм, че това ще помогне ситуацията да се разреши максимално бързо и безпроблемно — опита отново тя.

— Това няма да е толкова лесно, госпожице Маккалъм, тъй като господин Дъган в момента се намира извън града и честно казано, няма как да се свържем с него. Страхувам се, че докато не разплетем вашия случай, нямаме друг избор, освен да Ви задържим тук, в участъка.

Боже милостиви!

— Това означава, че аз съм... арестувана? — попита удивена Флора.

— Не. Но отчитайки, че вие и вашият съучастник бяхте заловени по време на опит за проникване с взлом в чужда собственост, имаме всички основания да ви задържим до пълно изясняване на случая.

— Но той не ми е никакъв съучастник! Никога преди не съм виждала този човек! И никъде не съм прониквала с взлом!

Полицаят я погледна изпитателно.

— Да, предполагам, че *технически погледнато* съм правела опит да проникна в къщата с взлом. Но това не е било с намерението да я оберая! Защо ми е да правя това, когато имам намерението да остана в този град през следващите няколко месеца? Виждате ли някакъв смисъл във всичко това?

— Госпожо, по мои лични наблюдения, при нарушителите на закона твърде често не може да се говори за смисъл.

— Да, предполагам, иначе нямаше да са престъпници.

Флора поклати отчаяно глава, все още отказвайки да повярва, че всичко това ѝ се случва. Вече беше сменила дебелия вълнен пуловер с друга блуза, но дали от нерви или от жегата, която отново започваше да чувства, по ръцете ѝ започваше да се появява неприятен обрив. Тя стисна пръстите си в юмруци, за да не започне да се чеше.

— В такъв случай мога ли поне да звънна по телефона? Гледала съм много американски филми по телевизията. Именно от тях знам, че би трябвало да имам това право. Просто ще телефонирам на собственичката на къщата и после ще ви я дам.

Въпреки сериозността на ситуацията Флора не се отказваше от саркастичния си тон. Полицаят помисли за момент, после обърна стационарния телефон на бюрото си към нея.

— Изберете деветка за външна линия.

Флора посегна малко неуверено към апарата. Въпреки че беше бясна от абсурдността на цялата ситуация, тя бе и доста уплашена. В края на краищата, тя бе абсолютно сама, на съвсем ново място, в чужда държава, хваната в ситуация, която ѝ бе трудно да обясни, и откарана заради това в местен полицейски участък на разпит. Досега никога не бе имала работа с органите на реда, ако изключеше един акт за превишена скорост. А сега съществуваше съвсем реална опасност да прекара нощта в ареста.

Боже мили, дано Либи успее да я измъкне бързо от цялата тази бъркотия!

Флора натисна бутона с цифрата девет, след това бързо набра телефонния код на Шотландия, последван от номера на Либи и Греъм в Касъл Рот.

Изчака няколко позвънявания. Никой. Набра целия номер още веднъж. Отново никой.

— Никой не отговаря — промълви отчаяно тя, връщайки слушалката на мястото ѝ.

Дежурният полицай Фарадей отново се втренчи в нея. Личеше му, че не ѝ вярва. Той беше млад, не повече от двадесет и пет годишен и явно приемаше задълженията си прекалено сериозно. Тъмните му очи изпитателно сезираха в тези на Флора.

Настъпи тягостно мълчание. След малко то бе прекъснато от глас отвън, който викаше Фарадей.

— Чък, ела. Госпожа Молтри е дошла да говори с теб. Кучето на съседката отново е разровило петуниите й.

Сержант Фарадей изпуфтя с досада. След това стана и добави:

— Шефът се върна от обяд. Ще трябва да се видите и с него.

Фарадей въздъхна шумно още веднъж, стана от стола си, след това се обърна към Флора и Гевин, поставяйки едната си ръка на чифта белезници, висящи на колана му.

— Вярвам, че няма нужда да ви заключвам, докато седите сами тук.

Флора само се наведе на стола и се хвана за главата, която и без това вече я болеше. Какво очакваше този човек от нея? Че ще се опита да задържи целия полицейски участък като заложници, използвайки за оръжие пилата си за нокти?

— Ще бъдете ли така любезен да ми донесете чаша вода? Трябва да изпия един дисприн.

— Дисприн? Какво е това? — учуди се искрено сержант Фарадей.

— Аспирин. Английска версия — отвърна разсеяно Гевин Матсън.

— Джим — обърна се Фарадей към колегата си, — донеси на дамата чаша с вода, докато аз се видя с госпожа Молтри.

Флора се разрови в дамската си чанта за малкото шишенце с дисприн, което носеше със себе си почти навсякъде. Тя не обели и дума на Гевин Матсън, докато двамата седяха в стаичката сами, чакайки Фарадей да се върне. Нямаше никакво желание за разговори. Джим се появи с чаша вода в ръка. След като погълна две таблетки, Флора се зае да изучава листовките със снимките на издирвани престъпници, които бяха подредени в един класьор, разтворен на бюрото пред нея. Тя несъзнателно хвърляше по един поглед към Гевин Матсън, за да сравни всяка една физиономия с неговата. И това оставаше, да се е забъркала покрай тази идиотска история с някой съмнителен тип, който да я компрометира допълнително...

Въпреки че, честно казано, Гевин нямаше вид на такъв.

Тъмната му коса бе небрежно сресана назад, сякаш я бе оправял с пръсти вместо с гребен. Няколко кичура падаха върху високото му чело почти до очите му. Очите, припомни си Флора. Тези очи, които през почти цялото време до настоящия момент я бяха гледали с

някаква лека насмешка. В същото време се замисли, че никога досега не беше срещала човек едновременно толкова спокоен и ненатоварващ, но и способен да я изкара извън кожата ѝ с непукизма си. Дори в момента, седнал на стола в полицейския участък под угрозата да бъде арестуван, той изглеждаше абсолютно спокоен, сякаш е седнал да изпие чаша чай. Определено изглеждаше добре със светлите си джинси и елегантната риза с небрежно разкопчано най-горно копче, под чиито ръкави се показваха здрави и добре оформени китки.

Кой всъщност беше Гевин Матсън, зачуди се тя. Името ѝ звучеше някак познато.

Продължаваше да го оглежда. Беше добре сложен, без да е прекалено едър и висок. Сиймъс приживе бе по-висок и по-як от него. Лесно беше човек да го вземе за състезател по ръग्би, физиката му бе наистина впечатляваща. Спомни си за ръцете му, станали стряскащо мускулести и здрави в резултат на тежката физическа работа на нефтената платформа. Ръцете на Матсън бяха доста различни — наистина прилично оформени, но с изящни, дълги пръсти и перфектно поддържани нокти. Не знаеше с какво се занимава, но си личеше, че основната тежест на работата му не пада върху ръцете. Тя ги забеляза още докато двамата седяха един до друг на задната седалка на полицейската кола. Още тогава отбеляза някак между другото и липсата на халка. После, когато слязоха от автомобила, тя видя, че Гевин е сравнително висок, може би малко под метър и деветдесет, и с дълги по-скоро слаби крака. Движенията му бяха спокойни, излъчваха някакъв естествен, неподправен финес. Направи ѝ впечатление също, че Гевин джентълменски и някак по навик ѝ задържа вратата отворена, пропускайки я да влезе първа. Гласът му беше дълбок и рафиниран, показваше добро възпитание и ерудиция. В същото време обаче в изражението му имаше нещо грубовато и сурово. Флора се чудеше дали това излъчване се дължеше на острия му нос, или на леко издадената му долна челюст, по която бе набола едnodневна брада. В следващия момент тя си даде сметка, че някак бе пропуснала да обърне внимание на един съществен елемент — цвета на очите му. В сумрака на стаичката и в положението, в което бяха застанали, нямаше как да го погледне, за да задоволи любопитството си. Какъв цвят са очите му наистина? Кафяви? Най-вероятно.

Все пак любопитството я глождеше. Тя хвърли крадешком бърз поглед към него и в този момент забеляза, че той също я наблюдаваше. Сърцето ѝ подскочи и тя усети как се изчервява. Бързо отмести погледа си от него и чудејки се какво да прави, бръкна в дамската си чанта и започна да прехвърля между пръстите си шишенцето с дисприн.

Очите му бяха сини. И изумително красиви.

Сержант Фарадей се завърна след няколко минути. Виждайки го, Флора неволно се усмихна. С него в стаичката влезе и друг негов колега, който изглеждаше по-възрастен. Той държеше в ръка нейния паспорт.

— Мога ли да опитам да позвъня отново, ако обичате? — помоли тя.

— Няма нужда, госпожо — отговори по-възрастният мъж. — Вече направихме необходимото и се свързахме с Ангъс Маклейт, дежурния полицај в селото в Шотландия, откъдето пристигате. Той потвърди вашата версия, каза, че гарантира за вас.

— Надявам се да е така — отвърна Флора, съвсем умишлено пропускайки да спомене, че въпросният полицај е собственият ѝ брат.

— Свързахме се също и с помощничката на господин Дъган на име Катлийн Спенсър-Браун. В момента ѝ се налага да заведе сина си на футбол, но обеща още на връщане да се отбие и да ви извади друг ключ от къщата. Каза, че ще го остави под изтривалката.

Колегата на Фарадей подаде паспорта на Флора, а след това и дясната си ръка.

— Полицейски началник Барет, госпожо Маккалъм. Моля да приемете моите извинения за... — Той се обърна към по-младия си колега — ... прекалената *пунктуалност* на колегата. Той е нов, наскоро дойде от Бостън. Все още не е свикнал с разликите между големия град и спокойната провинция. Сигурен съм, че ще оцените факта, че той все пак се е опитвал най-добросъвестно да изпълнява служебните си задължения, които са да служи и да помага на гражданите. Уверявам ви, че по принцип нямаме навика да посрещаме гостите на Ипсуич с арест и разпит в полицейския участък. Надявам се, че ще позволите на сержант Фарадей да ви закара със служебната кола обратно до къщата.

Флора не беше много въодушевена от идеята да премине отново през целия град на задната седалка на полицейския автомобил, но

нямаше друг избор. Колата, която Либи беше наела за нея, бе останала пред къщата.

— Благодаря ви, началник Барет.

— А аз, господин началник?

Гевин Матсън бе толкова спокоен и някак незабележим през последните няколко минути, че Флора почти бе забравила за присъствието му.

— Май ще трябва самият аз да дам гаранция за себе си — пошегува се той.

— Не съвсем, господин Матсън. Успяхме да се свържем и с господин Грейсън, който потвърди, че именно вие се грижите за къщата му тук. Между другото, радвам се, че мога лично да ви споделя възхищението си от вашите произведения. Да очакваме ли нещо ново скоро?

Гевин леко се смръщи и за първи път, откакто го бе видяла, Флора забеляза как по лицето му премина сянка на смущение.

— Не, за момента нищо. Последните две години... всъщност... си почивах.

Началникът на участъка кимна с разбиране.

— Да, четох цялата история по вестниците. Сигурно е изключително неприятно. Съжалявам.

В този момент изражението на Гевин се промени изцяло. Нямахме и следа от шеговито спокойната му гримаса от преди малко. Той посърна внезапно, а искрите в очите му сякаш угаснаха. Стана бързо и се приготви да си ходи.

Докато го наблюдаваше как се отдалечава, Флора си помисли, че каквото и да му бе припомнил местният полицейски началник, то очевидно не беше от най-приятните преживявания за Гевин Матсън.

— Бихте ли желала да изчакам отвън, докато се уверите, че всичко в къщата е наред?

Сержант Фарадей току-що бе паркирал полицейския автомобил пред къщата и бе изключил двигателя. Той излезе от колата и джентълменски отвори задната врата на Флора, за да излезе.

— Не, благодаря ви, и това, че ме докарахте, не беше малко. Сигурна съм, че вътре всичко ще е наред. Благодаря Ви, сержант.

Истината беше, че Флора копнееше час по-скоро да се съблече, да се отпусне и да остане абсолютно сама. Усещаше, че стресът от

самотния презокеански полет и от последвалите събития, комбиниран с липсата на децата ѝ и напълно новата обстановка, я бе докарал до почти пълно психическо изтощение.

Тя хвърли куфарите си на верандата до вратата, където преди няколко часа се бе разиграла цялата сцена, и бързо бръкна под изтривалката, където Катлийн трябваше вече да е оставила новия ключ. От гърдите ѝ се изтръгна дълбока въздишка на облекчение, когато той се завъртя леко в ключалката и вратата се отвори. Тя махна с ръка на чакащия в колата сержант Фарадей, давайки знак, че този път всичко е наред. След това проследи с поглед автомобила, който бавно се спусна по чакълестия път, който водеше дотук, зави надолу по улицата и след малко изчезна.

Къщата посрещна Флора с абсолютна тишина. Антрето беше спретнато и някак вдъхваше спокойствие и уют. Тя постоя няколко секунди на прага, вслушвайки се в тази особена тишина и оставяйки се да бъде изцяло обгърната от нея.

Под стълбата, която водеше към горния етаж, имаше малка масичка. Там тя видя нещата, които Либи бе приготвила за нея. Плик, в който имаше достатъчно пари в брой за покриване на първоначалните ѝ нужди; запечатана в плик карта с бележка до нея, която информираше, че картата може да бъде използвана както за теглене от банкомат, така и за пазаруване на каса; връзка с ключове, мобилен телефон и кратък указател с необходимими номера. Флора взе мобилния телефон и набра кода на Шотландия, последван от този на Касъл Рот. Беше обещала на Либи, че ще се обади веднага след като пристигне в къщата. Фактът, че тя не ѝ бе отговорила, когато се опита да се свърже с нея от полицейския участък, леко я бе изненадал, но досега нямаше време да мисли за това. Тревогата ѝ обаче стана по-осезаема, когато и този път Либи не отговори на повикването ѝ. Прекъсна връзката и набра номера на Греъм в офиса. Веднага след първото позвъняване обаче се включи телефонният секретар, който любезно я подкани да остави гласово съобщение след сигнала.

Това и направи.

— Здравей Греъм, Флора е. Звънях и у вас, но никой не отговори. Реших да пробвам и тук. Пристигнах в Щатите, вече съм в къщата. Имах малък проблем с ключа, но вече всичко е наред. — Флора се поколеба за момент, сещайки се за Либи и нейната бременност. След

това продължи: — Надявам се, че и при вас няма проблеми. Ще се опитам да се свържа отново след малко, но чуеш ли междувременно това съобщение, моля те, звъни ми на мобилния телефон. Номерът е... — Тя погледна телефона. — Честно да ти кажа, не знам кой му е номерът. Надявам се обаче, че Либи го има. Чао засега.

Тя натисна червената слушалка на клавиатурата и приключи повикването. После хвърли поглед към часовника си. Бе излетяла от Лондон рано преди обед местно време. Полетът бе продължил шест часа, имаше и пет часа разлика между часовите зони. Тук, в Щатите, в момента бе ранен следобед. Но от другата страна на океана децата вече би трябвало да са се прибрали от училище и да си пишат домашните, чакайки вечерята.

Тя отново взе телефона и набра собствения си домашен номер. Отново обаче никой не отговори. В този момент вече Флора започна наистина да се притеснява. Повтаряше си само да не се паникьосва, опитвайки се да задуши промъкващия се страх, че нещо може да се е случило с някое от децата.

Реши да пробва за последен път да се свърже с брат си.

Когато чу гласа му след второто позвъняване, тя затвори очи.

— Ангъс Маклейт слуша.

— Ангъс, Флора е.

— О, международната престъпничка, обвинена в опит за отвличане на дворна котка! Не мога да повярвам, това е самата тя!

Флора усети как сякаш камък се откъсна от сърцето ѝ. Всичко беше наред. Ако имаше нещо нередно с Либи или с децата, Ангъс никога нямаше да говори с този шеговит тон. Първите няколко минути, разбира се, тя го разпита подробно за всяко едно от децата, искайки да се убеди напълно, че всичко е било наред в първия ден без нея. Ангъс я увери, че няма за какво да се притеснява. След това я уведоми и защо не е успяла да се свърже с Либи в имението ѝ — двамата с Греъм бяха потеглили към Инвърнес за преглед при акушер-гинеколога.

— Къде са децата в момента?

— Оставих ги за малко при госпожа Макнамара, докато свърша някои дребни задачи в участъка. Веднага след като приключа, отивам да си ги прибера.

— Ще ми се обадите веднага след като се приберете всички къщи, нали? Аз смятам първо да си взема една хубава баня, защото

ми се събра доста пътуване. След това ще чакам да се чуем. Някъде към осем и половина, добре ли е? Не, чакай малко, по-добре аз да ви звънна. Все още не знам номера на мобилния телефон, за да ти го кажа. Ти няма как да ме набереш.

— Добре, разбрахме се. А, и още нещо. Ще приемеш ли един дребен съвет от по-големия си брат?

— О, разбира се — отвърна тя, като беше почти сигурна за какво ще стане въпрос. Все пак попита: — И какъв е той?

— Искан просто да ти повтора същото, което ти споделих, преди да заминеш. Знаем, че единствената ти мисъл в момента е всичко да е наред с децата, както и тяхното щастие по принцип, но искам да знаеш, че понякога ми става тъжно да те гледам как сама се осъждаш на собственото си минало. Казвал съм го и друг път — Сиймъс беше прекрасен човек, вечна му памет. Но ти сама знаеш, че той не би искал да се измъчваш по този начин сега. Знаеш го, нали?

Флора затвори очи и замълча, за да не заплаче.

— Ангъс, всичко е наред. Чувствам се добре. Уверявам те.

— Не, не е наред. Ти си се превърнала в жертва на обстоятелствата. Дотолкова си погълната от мисълта, че трябва да бъдеш майка, баща, пазител и какво ли още не на децата, че забравяш да мислиш за каквото и да било друго.

— Какво се опитваш да кажеш?

— Че предстоящите две седмици са една възможност за теб. Възможност да излезеш поне за малко от ролята на майката орлица. Възможност да изоставиш за малко мисълта, че си вдовица, и да усетиш живота отново. И запомни — говоря само за следващите две седмици, за времето, преди аз и децата да пристигнем при теб. Разбираш за какво говоря, нали? Искан просто да се чувстваш добре.

Флора едва не изпусна телефона.

— Ангъс Маклейт, какво си...

— Не ме интересува как, кога, с кого и защо! — прекъсна я обаче той. — Не ме интересува дали ще бъде авантюра за една нощ, или нещо по-сериозно. Гледай само все пак да е безопасно и да се насладиш на изживяването, защото ако сега пропилееш шанса, който ти се отваря, няма да ти го простя скоро. Та ти все още си млада жена! Искан да ме убедиш, че не можеш да си намериш някого ли?

В този момент в мислите на Флора изплува образът на Гевин Матсън. Тя обаче бързо го прогони, като дори тръсна глава несъзнателно, сякаш за да е сигурна, че споменът за него е изчезнал напълно. Какви ги говореше Ангъс?

— Чуваш ли се какви ги дрънкаш, Ангъс, полудя ли?

— Не, не съм! Аз съм просто твоят брат, който не иска да вижда как сестра му е забравила да живее.

— Мога да кажа същото и за теб, Ангъс! Да не би всяка вечер да забиваш гаджета?

— Знаеш много добре какво искам да кажа, Флора!

— Моля? Я пак повтори? Кога? Кого? И къде, за бога! Поне до вчера, както много добре знаеш, ние от дълго време фактически живеем заедно с теб!

— Виж, Флора, да, права си. Аз не съм човекът за пример, но смея да твърдя, че от нас двамата съм този, който поне от време на време се опитва да разнообрази живота си по някакъв начин. Всички сме хора и нищо човешко не ни е чуждо, нека не го забравяме.

Флора веднага започна да прехвърля в главата си всички свободни жени в подходяща възраст в Касъл Рот.

— Джени Уилър! Тя е, нали?

— Флора... няма да ти кажа.

— Кейти Макнийл?

— Флора Маккалъм! Ставаше дума за твоя интимен живот, не за моя! Знам, че винаги си живяла с мисълта, че Сиймъс е единственият мъж за теб, и това наистина е страхотно, но какво да направим, кажи ми какво да направим, по дяволите, като съдбата реши да ти отнеме любимия мъж толкова скоро и толкова жестоко! Какво можеш да направиш, освен да приемеш случилото се и да погледнеш напред! Да започнеш да мислиш за бъдещето. За *своето* бъдеще! Говорих с Либи и Греъм по въпроса, те също споделят моето мнение. Какво толкова, просто се облечи, излез, отиди в местната кръчма и си поръчай една бира и нещо за вечеря. Или нека не е в кръчмата, седни някъде на кафе. Либи даже вече препоръча едно подходящо място, казва се „Допирни точки“. Всички местни ергени минавали оттам. Е, сигурно не само те. О, и знаеш ли какво още — Джанет Макнийл ми го сподели. Носи си косата вързана на опашка. Така се открива шията ти и...

— Боже мой! Ангъс, какво става с теб? Да не би да си направил беседа в читалището на тема „Как да помогнем на целомъдрената Флора Маккалъм“? — Тя започна да се ядосва не на шега.

— Флора, разбира се, че не. Знаеш какво исках да кажа. Просто споделих с Либи и Греъм. Само с тях! Защото те двамата, както и аз разбира се, държим много на теб. В момента ти говоря сериозно. Не можеш да продължаваш така! Не можеш да изживееш остатъка от дните си, лишавайки се от приятелство, от интимност, от физическа близост! Това просто ще те изгори отвътре. Не казвам, че трябва да се ожениш отново за първия срещнат. Пълно е със свободни мъже, изборът е твой. Просто помисли върху всичко, което ти казах. Моля те, обеща ми!

— Добре. Обещавам.

Бе готова да му каже каквото той поиска, само и само да прекъснат тази невероятно досадна тема колкото се може по-бързо. В какво се превръщаше собственият ѝ живот, след като брат ѝ и разни други хора започваха да си позволяват да ѝ дават съвети от интимен характер!?

След като приключи разговора с Ангъс, напомняйки му, че ще му звънне отново около осем и половина, за да се чуе с децата, Флора отвори чантата си, взе една кърпа и най-накрая се отправи към банята.

Близо два часа по-късно тя седеше на дивана изкъпана, намазана с лосион, преоблечена с чисти дрехи и се чувстваше като нов човек.

Навън слънцето вече клонеше към залез и хвърляше последните си лъчи през дантелените завеси на прозорците, потапяйки цялата дневна в меко, приятно сияние. Преди да влезе в банята Флора бе отворила широко прозорците. Навън бе топло, а лекият повей на морския бриз раздвижваше въздуха в дневната и караше Флора да се чувства още по-отпусната и спокойна. Тя постави на котлона канче, в което кипна вода за чай, после сложи няколко листа в специална затворена цедка и ги потопа във водата, за да се запарят. След това с четката за коса в едната ръка Флора бавно обиколи стаите една по една, изследвайки останалата част на къщата и бавно разресвайки все още влажните си къдрици.

Беше наистина прекрасна стара постройка, в която човек започва да се чувства като у дома си още щом прекрачи прага. Стените бяха опасани с масивна дъбова ламперия. Слънчевите лъчи се отразяваха в

лака върху дървения обков, а ароматите от цъфналите дръвчета в градината изпълваха всички помещения. Определено беше къща, в която всеки човек би искал да е прекарал детството си. Флора можеше да си представи съвсем ясно как Либи е израсла тук, упражнявайки се още от петгодишно момиченце на пианото в ъгъла на големия вестибюл, провесила малките си крачета от трикракото столче пред клавишите.

Либи бе споделяла на Флора, че далечната история на мястото тъне в неизвестност. Първият документиран собственик е бил працядо на пастрока й, който емигрирал навремето от Англия, където работел в корабостроителна фабрика. В градчето обаче се говорело за друга къща, която е била на приблизително същото място далеч по-рано. Откакто обаче фамилията Хътчинсън бе заживяла на това място, следващите поколения бяха наследявали терена и къщата, всяко от тях променяйки по някакъв начин първоначалния им облик. Най-скорошното основно освежаване, преди Либи да се заеме с нея, било от времето на Гражданската война^[1] — таваните били повдигнати, добавени били викториански корнизци, прозорците били направени със сводове. Оттогава датирал и куполът на върха на къщата.

Майката на Либи Матилда по стара шотландска традиция дала име на къщата. Заменила тривиалното „Стария дом на Хътчинсън“ с далеч по романтичното като звучене „Тар Мюр“, което всъщност било правилно да се произнеса „Хар Муур“ и на галски означавало просто „През морето“. Това име определено се харесваше на Флора.

Подът на приземния етаж бе покрит със стар, масивен паркет.

Към втория етаж водеше стълбище, отново облицовано с паркет и полирано до блясък. Самото стълбище имаше масивни стари парапети, видели не едно и две поколения. То се разделяше на две отклонения, ляво и дясно, водещи към двете крила на втория етаж на къщата. Пред всяко от тях имаше по едно помещение, нещо като малка вътрешна веранда. Флора си представяше как точно там майката на Либи може би е събирала приятелките си на чай в дългите спокойни летни следобеди. Тя си представяше тези помещения като кътчета за вечерна отмора на бъдещите гости — на топло пред пламъците от камината през зимата или с прохладата от отворените високи прозорци през меките летни ноци. Имаше рафтове с подредени стари книги, сред които човек можеше да се потопи с часове, табла, шах, карти и

други забавни игри, а който имаше желание и умения естествено, можеше да посвири и на пианото.

Следващото помещение на горния етаж имаше вид на малко по-традиционна дневна. Тя също бе обрамчена от високи прозорци, имаше и врата, която водеше към открита веранда, опасваща почти половината къща. Флора си представи това помещение като нещо повече от обикновено преддверие или рецепция. Тук за туристите можеше да се предлага следобеден чай, кифлички и други дребни сладки, комбинирани с неангажираща информация за района и околностите под формата на малки брошури и карти. Това щеше да бъде мястото, където след пристигането си гостите могат да се аклиматизират и да се запознаят както с местността, така и помежду си.

Придвижвайки се към задната част на къщата, Флора мина през кухнята, боядисана в яркооранжево и разположена до междинна врата, която пък водеше към широка трапезария. Тъй като бе помагала на Либи при изготвянето на плановете за хостела, тя знаеше, че тази трапезария съществуваше в сегашния си вид съвсем отскоро.

Беше се появила след разширението на малка и уютна кухня, което се бе наложило, тъй като помещението за хранене трябваше да може да побира около петнадесет гости. Реновираното помещение бе вече обзаведено с масички и столове, които ѝ се сториха прекалено малки. Твърде скоро обаче тя си даде сметка, че този път първоначалното ѝ впечатление се е оказало грешно. Стилът на обзавеждането придаваше на помещението вид повече на малък, спретнат ресторант, отколкото на обикновена трапезария. Дори ѝ мина през ума, че няма да е лошо през лятото да изнася част от масите и столовете на верандата. Така ползите щяха да са две — от една страна, вътре щеше да има повече пространство, от друга — гостите щяха да имат избор къде да седнат. Струваше ѝ се, че вътре щеше да е подходящо за хранене, а отвън — за кафе, чай и някоя игра на бридж или табла. За тази цел може би трябваше да се помисли за друга маса на верандата — някоя дълга, широка и стабилна маса, с достатъчен брой столове, подредени около нея, където хората да могат да се събират. Разбира се, Флора предпочиташе масата да е от дърво, тъй като този материал внасяше много повече уют.

Разширението не бе единственото подобрене по трапезарията. Всичко вътре бе ново — от лавиците и шкафчетата до приборите за чай, но въпреки това не контрастираше със старата къща. Дори напротив — комбинацията бе сполучлива и старият стил някак се бе запазил. В този момент Флора съвсем детайлно си представи Либи като малко момиченце, застанало заедно с майка си до масивния дървен тезгях в центъра на помещението, помагайки ѝ в приготвянето на коледните сладки, докато ниското зимно слънце пробиваше с лъчите си през прозорците, гледащи към задния двор. Точно в този двор сега бе издигната нова постройка. Тя бе предназначена именно за Флора. Либи много добре знаеше, че е добре туристите и персоналът, който се грижи за приятния им престой, да бъдат разделени. Постройката не беше просто обикновена барака, дори можеше да се каже, че представляваше отделна къща. В нея имаше цели три помещения, две от които бяха пригодени за спални, а третото беше сервизно. Банята беше достатъчно широка, обзаведена с душ-кабина и вана. Именно там Флора се бе изкъпала преди около час.

Горните два етажа в голямата къща бяха определени за стаите за гости. Помещенията бяха общо шест — по три на всеки етаж. Всяка от стаите бе обзаведена със собствена баня и тоалетна. Личеше си, че не са пестени средства за обновяване на етажите, предвидени за настаняване на туристите. Обърнато бе внимание на всеки дребен детайл. Всички тоалетни бяха оборудвани в ретро стил — със специални казанчета с дърпаща се верижка, намиращи се почти под тавана. Този стил се забелязваше и при ваните. Всички те представляваха всъщност по едно елегантно корито на четири крака, както е било навремето, когато ваните още не са били облицовани с плочки. И въпреки че ретро излъчването бе умишлено запазено, Либи бе помислила и за всички модерни удобства — отоплението бе осигурено чрез модерните плоски щрангове, специално пригодени за затопляне на кърпи и хавлии, осветлението беше с лунички по тавана, чиято яркост можеше да се регулира според желанието на туриста. Изобщо всичко бе направено с мисълта гостите да се чувстват добре и да успеят да се разтоварят.

По стаите модерните плоски телевизори бяха вградени в сполучливи репродукции на старовремски ламперии и гардероби, а телефонните апарати бяха с шайби и тежки, лъскави вилки за

слушалката. Във всяка стая имаше минибар, където, освен малък хладилник, имаше и сервиз стъклени чаши, както и комплект чинии и прибори за хранене. Стереосистемите бяха вградени в стените, в цялата къща имаше и безжичен достъп до интернет. Основната цел на Либи, която тя многократно бе споделяла с Флора, изглеждаше постигната напълно. Още с влизането в къщата човек започваше да се чувства, сякаш е някъде назад във времето, като същевременно разполагаше с всички удобства на цивилизацията, без обаче те да се натрапват.

В двора наред с къщата за Флора имаше още две постройки. Навремето явно едната от тях е била помещение за прислугата, а другата — за селскостопански животни. Днес те бяха напълно реновирани и превърнати в два обширни апартамента. Единият от тях беше мезонет с извита стълба, водеща към горния етаж. Той бе подходящ за настаняване на по-големи семейства. Вторият беше предназначен за романтични двойки и младоженци — спалнята беше огромна, в дневната имаше каменна камина, а половината баня бе заета от голямо джакузи.

Изпълнението на вътрешния дизайн бе изцяло според идеите и изискванията на Либи. Тя наистина се бе постарала да помисли за всичко. На Флора обаче ѝ липсваше нещо. Къде бяха онези малки, дребни детайли, които да направят всяка стая уникална и гостите да я запомнят завинаги. И не само да я запомнят, а след това да искат пак да се върнат тук, запазвайки си изрично „тяхната“ стая. Тази мисъл се въртеше в главата на Флора още докато летеше насам. Идеята беше отделните стаи да бъдат тематични по свой специфичен и неповторим начин. Мислеше да постигне това с прости хрумвания и декорации. По този начин всяка стая щеше да си има име и душа, а не просто номер на вратата си. Семейните хотели в Шотландия прибъгваха сравнително често до това. Най-често стаите бяха в различни цветове, но Флора се сети, че бе попадала и на едно хотелче, където всяка стая беше кръстена на различно шотландско племе, като подредбата и детайлите в помещенията отговаряха на традициите и обичаите при всяка една племенна група. А тъй като „Тар Мюр“ бе в Щатите, но имаше силна шотландска връзка, Флора бе мислила точно за нещо подобно. Можеше дори да направи табелки, на които името на стаята да бъде изписано както на съвременен английски, така и на галски. Мисълта не ѝ даваше

мира и идеите буквално се блъскаха в главата ѝ. Цветове, платове, завеси, защо не и аромати? Дали обаче щеше да смогне да реализира всичките си нови хрумвания за трите седмици, които оставаха до пристигането на първите туристи?

Едно беше сигурно, помисли си тя, припомняйки си разговора с Ангъс от преди малко. Тя щеше да е прекалено заета покрай задачите с къщата и дори да искаше, нямаше да има и минута време за други хора, камо ли пък за нещо по-сериозно. Понякога брат ѝ сякаш не се усещаше какви ги говори...

[1] Войната между северните и южните щати на САЩ, 1861 — 1865. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 4

Беше три през нощта, а Гевин седеше пред пианото „Стейнуей“ — голямо, черно и полирано. Всичко около него беше в листове хартия. По някои от тях Гевин бе драскал с молив, отбелязвайки си нещо. Те бяха оставени върху пианото. Други просто бяха смачкани на топка и хвърлени на пода. Те бяха сигурно пет пъти повече от тези, които явно ставаха за нещо.

Когато композираше, той не го правеше на компютър, каквато бе тенденцията в последно време сред все повече негови колеги. Опазил го бог от такава работа! Някои можеха да нарекат стила му на композиране старомоден, защото той го правеше точно както великите Бетовен и Моцарт в миналото — нота по нота, тон по тон. Той пишеше, триеше, драскаше, понякога дори ругаеше на глас. Голяма част от идеите му отиваха в коша след часове безсъние, една малка част от целия му труд виждаше бял свят. Това обаче беше начинът, който работеше при него. Винаги, по време на цялата си кариера, бе композирал именно по този начин и нямаше никакво намерение да си променя стила.

Гевин бе седнал пред пианото още веднага след като се върна от полицейския участък. Преди това той бе успял само да излапа набързо един сандвич с шунка и половин пакет чипс, които трябваше да бъдат нещо като вечеря. За цялото време той бе написал едва няколко такта, просто една кратка комбинация от ноти върху листа пред него.

Това обаче все пак беше някакво начало.

Както писателят започва романа си с една проста дума, която после се превръща в изречение, страница, глава... Така и Гевин бе започнал със своите ноти, бележки, думи и драсканици.

Си... Ми... Сол... Фа...

Красота... Елегантност... Финес... Огън.

Тези думи непрекъснато се въртяха и се блъскаха в главата му още от онзи момент, в който тя беше влязла в кафенето. Тогава зазвучаха и нотите.

Флора Маккалъм.
Красота.
Елегантност.
Финес.
Огън.

В горната част на листа, на който Гевин се опитваше да съчини композицията си, той бе написал нейното име. Това бе работното заглавие на проекта му. В часовете, откакто бе седнал зад пианото, Гевин се опитваше да пресъздаде онази невероятна музика, която бе зазвучала в главата му, когато зърна Флора за пръв път. Мислите му летяха само към нея. Спомняше си отново и отново как се бе появила в кафето, после как беше увиснала на стената с бръшляна, спомняше си и зле прикрития ѝ страх, докато седеше в полицейския участък.

Си... Ми... Сол... Фа...

Свиреше го пак и пак, опитвайки безбройни комбинации. Но не се получаваше. Не ставаше и не ставаше...

Замислеше ли се за Флора, можеше да си спомни всеки детайл, дори и най-дребния. От безбройните дребни лунички, покрили носа ѝ, до начина, по който нервно прехапваше долната си устна в участъка. За краткото време, откакто я познаваше, вече знаеше, че предпочита да пие чай вместо кафе и си връзва обувките, увивайки два пъти връзките, преди да ги стегне. Колкото и ясен да бе образът ѝ в съзнанието му обаче, Гевин продължаваше да не може да изрази със звуци онази вълшебна музика. Четирите ноти продължаваха да се мъдрят самотни на листа пред него.

По дяволите!

Трябваше да си почине малко. Даже май бе крайно време! Трябваше отдавна да си е починал. Страхуваше се обаче да се раздели с пианото. Имаше чувството, че стане ли от този стол, никога няма да успее да хване онази мелодия. Боеше се, че тя ще излети от главата му завинаги. Бе разочарован, но и все още изпълнен с някаква странна, обещаваща надежда. Въпреки че на листа пред него имаше само четири ноти, Гевин се утешаваше, че тази вечер е свършил повече работа, отколкото през последните две години.

Допивайки последните глътки от чашата с отдавна изстинал чай, той все пак стана, взе си ключовете и се отпрати към вратата. Може би една кратка разходка на чист въздух малко преди изгрев-слънце щеше да разсее мъглата в главата му.

Навън луната светеше ярко, беше слязла ниско над хоризонта. Гевин тръгна по стълбите, които се виеха надолу от верандата на къщата. Откъм морето подухваше лек ветрец, който полюшваше високите треви, строени от двете страни на пътеката, водеща към скалистия морски бряг. Отдавна му беше направило впечатление, че пътеката е много стара — бе дотолкова отъпкана, че се беше превърнала почти в алея — по нея нямаше никакви тревички и растения. Със сигурност поне няколко поколения местни жители я бяха използвали за пряк път към брега или просто за разходка с домашните любимци. От време на време пътеката минаваше през участъци със ситен пясък, където местните слизаха да плажуват, когато времето беше хубаво и когато нямаше прилив. Други пък ровеха за миди, които общо взето бяха рядкост за този район, но специално тук се намираха. Пътеката минаваше през няколко частни терена, но имаше неписано правило, че всеки може да я ползва. Гевин много обичаше да се излегне на шезлонга на верандата си и оттам да наблюдава движението на своите съседи. Когато го видеха там, те винаги му махаха за поздрав, въпреки че той не се беше запознавал с никого от тях. Това бе по-скоро един машинален жест с ръка, с който обикновено жителите на малките градчета са свикнали и който приемат съвсем нормално. Гевин бе наясно, че те му махаха просто по навик и в следващия момент можеха и да не се сетят, че са го видели. Той от своя страна също винаги отвърщаше на поздравите им. Не знаеше кои са, не се и интересуваеше. И беше сигурен, че те също нямаха ни най-малка представа кой е той. Това го караше да се чувства спокоен.

По това време на денонощието обаче, малко преди изгрев-слънце, на пътеката бе само той. Беше доста топло и дори лекият ветрец, който подухваше, не създаваше дискомфорт. Гевин бе само по тънки джинси и тениска. Краката си бе обул с чифт кожени мокасина на босо. Обувките бяха отдавна съсипани от постоянно носене, както и от солената вода, но Гевин продължаваше да ги носи, тъй като материята бе станала толкова лека, че той я чувстваше невероятно

удобна, все едно му беше втора кожа. През следващите два часа слънцето първо щеше да освети хоризонта, а след това да изгрее над океана, който в момента изглеждаше тъмен, бездънен и спокоен. Звукът от разбиването на малките вълнички в брега напомняше на похъркването на немощен старец. В същото време откъм сушата се чуваше наподобяващата жабешко крякане песен на някой козодой, вероятно скрит сред короните на дърветата над склона.

Недалеч в залива, на няколко километра от брега, имаше архипелаг от малки островчета, познат сред местните с името Котелът на вещицата. В леката мараня над водата се виждаше светлината на премигващ фар. Това бе именно маякът, разположен на Острова на Хатауей — най-голямото от общо четирите парчета земя в малкия залив. Местните твърдяха, че фарът бил построен някъде към края на осемнадесети век. В началото работел на газ и си имал пазач, който живеел в малка каменна постройка на острова. Легендата гласеше още, че историята на архипелага преди построяването на фара била доста мрачна. Около три века по-рано, през петнадесети век, местното население било изпаднало в истерия, която избухнала в истински и буквален лов на вещици. Всъщност обвиненията в магьосничество се превърнали в нещо обикновено за този регион, откакто група пуритани установили своя колония в Масачузетс. В края на седемнадесети век обаче страховете, подозренията и обвиненията в магьосничество достигнали до точката на кипене. Набързо били скалпвани обвинения и издавани присъди. Много жени били осъдени на смърт. И въпреки че когато в този регион се говори за лов на вещици, хората ще се сетят първо за град Салем, разположен на около двадесет и пет километра на югоизток, Ипсуич също е бил сцена на тези отдавнашни и трагични събития.

Много от обвинените и осъдените живеели във ферми и чифлици покрай пътя, свързващ Ипсуич и Салем. Дори затворът в Ипсуич услужливо приютявал някои от осъдените от близкия Салем, когато тамошният дранголник се оказвал с недостатъчен капацитет. Една от многото обвинени по онова време била млада жена от малко селце в непосредствена близост до Ипсуич. Името ѝ било Рейчъл Хатауей.

В един хладен и дъждовен следобед скоро след пристигането си тук Гевин бе влязъл в местната книжарница най-вече за да се скрие от дъжда. Докато разглеждаше заглавията по лавиците, много от които

бяха на местни и регионални автори, той бе завързал разговор с продавачката, госпожа Евансън, споделяйки, че е много заинтригуван от четирите малки парчета земя в морето, виждащи се от верандата на вилата, в която живее. Тогава тя му бе препоръчала книга, написана от някакъв местен жител, в която се разказваше именно историята на Рейчъл Хатауей и се посочваше причината, поради която малкият архипелаг е кръстен именно на нея.

Рейчъл Хатауей била родена най-вероятно през 1670 година. Историческите сведения за нея остават твърде разнопосочни. Някои от съвременниците ѝ твърдели, че е стара мома и никога не се е омъжвала, но доста повече били тези, които я сочели за вдовица, а трети стигали още по-далеч, наричайки я „безсрамна развратница“. Носели се слухове, че след поредния жесток семеен скандал тя убила първия си съпруг, след което го нарязала на малки парченца, а после закопала останките му на различни места в чифлика. Въпреки че историята била разказвана десетки пъти край камината в местната кръчма, никой не можел да даде точни и конкретни сведения за загадъчния ѝ съпруг. Оказало се, че не само никой не знаел името му, но и никой не можел да се похвали, че се е срещал или разговарял с него. Въпреки всичко това слухът продължавал да се носи упорито от уста на уста и от поколение на поколение.

Самата Хатауей също разпалвала пламъците на тези мълви. Начинът ѝ на обличане се отличавал крещящо от този на останалите жени. Тя предпочитала да носи корсажи и блузки в ярки цветове, като най-често се спирала на розовото и виолетовото. Отвсякъде се подавали панделки, дантели и връвчици, поставени по-скоро за украса, отколкото с някакво практическо предназначение. Чорапогащниците ѝ били в предизвикателни цветове и десени, за разлика от тези на всички останали пуританки около нея, които за нищо на света не изменяли на скучния бял цвят. На главата ѝ никога не можело да се види някоя от онези сякаш излезли от калъп бели ленени шапчици, задължителен аксесоар за дамите от онова време. Не! Ако въобще слагала шапка, то това била някоя или с абсолютно нестандартна форма, или с гордо забучено пауново перо отпред. Някои дори твърдели, че петното на върха на перото било окото на самия дявол, както и че тя носела тази шапка съвсем умишлено, имайки за цел чрез дяволското око да донесе

болки и нещастие за всеки, който се срещне с нея и погледне към екстравагантната ѝ шапка.

Когато през едно лято в края на седемнадесети век истерията против магьосничеството в близкия Салем върлувала с пълна сила и започнала да излиза извън контрол, съседите на Рейчъл започнали да я изкарват виновна буквално за всичко — от лошата реколта до заболяванията на децата им. Не след дълго тя се озовала в затвора в Ипсуич в очакване на присъдата си. Според легендата именно тук се случило невероятното. Както и да я заключвали и охранявали, след не повече от два дена тя изчезвала мистериозно от затвора, за да се върне отново във фермата си в покрайнините на града. След като това се повторило няколко пъти, на един от градските големци му хрумнало, че ще е най-добре да заточат бедната Рейчъл на близкия остров в залива на Ипсуич (според тогавашните сведения и моряшки дневници по онова време той бил само един), за да не може тя никога повече да притеснява добрите, примерни и богобоязливи жители на градчето. Речено — сторено. Още на следващия ден младата жена била окована във вериги и изпратена на острова. Но само ден след заточването ѝ там в залива се появили като от нищото още цели три острова. Това, разбира се, било поредното неоспоримо доказателство, че Рейчъл е истинска вещица. Все пак хората не били чак толкова жестоки и оставили заедно с нея на острова коза, крава и кокошка, с които тя трябвало някак да се прехранва, докато настъпел денят, в който съдът щял да се произнесе за съдбата ѝ. Този ден обаче сякаш никога не идвал и така постепенно започнали да забравят за опасната вещица. Далече от очите, далече от ума, както се казва. Въпреки това, когато някое нещастие връхлитало градчето, било то наводнение, пожар или болест, жителите му отправяли боязлив взор към островите в залива отсреща и мрачно поклащали глави, обвинявайки за бедите отново вещицата от Ипсуич и отправяйки молби към всевишния тя никога да не се върне отново.

Въпреки че морето в залива на Ипсуич било спокойно, както във всеки залив, това било само привидно. От край време на това място имало коварни подводни течения. Именно поради това в залива често потъвали рибарски лодки и изчезвали хора. След като заточили горката Рейчъл на самотния остров обаче, всеки нов случай на гибел в морето се приписвал на нея. За загиналите се казвало, че са попаднали в

котела на Рейчъл Хатауей. По този начин тези четири острова се сдобили със зловещата си слава. Впоследствие започнали да наричат малкия архипелаг просто Котела на вещицата. Наименованието станало толкова популярно, че не след дълго започнали да го изписват така и по официални документи като географските карти например. И до днес малката група острови край Ипсуич може да бъде видяна по картите, означена именно като Котела на вещицата. Въпреки че никой от градчето никога повече не видял Рейчъл жива, жителите му често се кълняли, че я виждали да се спуска като видение през нощта. Тя продължавала да бъде отговорна за всякакви битови проблеми като стъпкана реколта или смърт на домашен добитък. Разбира се, всички я познавали по шапката с пауновото перо и ярките ѝ чорапогащници.

Цели седемдесет години по-късно, когато истерията с вещиците отшумяла, а Рейчъл Хатауей отдавна била считана за мъртва, жителите на града решили, че е време да построят фар, който да упътва корабите и лодките, отпразнили се към пристанището на Ипсуич. И какво по-добро място за целта от острова, намиращ се на няколко километра от брега? В този момент обаче легендата за вещицата отново изплувала със страшна сила — не се намирал никой, който да се претраши да се отпрати към острова. След дълги обсъждания в крайна сметка била сформирана група от смелчаци, въоръжени с пушки и револвери, които се натоварили на няколко лодки и отплавали към пустия остров.

Сутринта, в която те стъпили на северния бряг на острова, била влажна и мъглива. Никой не смеел да се отдалечи от групата — всички се придвижвали заедно. Били толкова изплашени, че се стряскали дори от крясъците на птиците. Първо бил проверен районът около брега. След като не намерили нищо притеснително, мъжете се отпразнили към вътрешността на острова. Именно там ги очаквала голямата изненада. Пред изумените им очи се появила малка къщичка, построена от слама и камъни, чиито размер и тежест били такива, че нямало как да бъдат пренесени от една обикновена жена. Разбира се, всички дружно решили, че това може да е дело само на Рейчъл Хатауей. Шокът бил още по-голям, когато се претрашили да влязат вътре. Там те намерили фино изработени мебели, махагонова маса и легло, покрито с нещо, което явно някога е било прекрасно червено кадифе, но с времето се било превърнало в избеляло парче плат. В малката кухня намерили няколко оловни съдини, чинии, стари кристални гравирани чаши за

вино, посребрен сервиз за кафе и сладки. По чекмеджетата открили копирени кърпи и грижливо затворени кутии, пълни с екзотични подправки. Имало дори съвсем запазено наметало от кожа на хермелин. От Рейчъл Хатауей обаче нямало и следа. Не я открили нито жива, нито мъртва.

С времето историята започнала да се разказва от уста на уста и да търпи промени. Сред хората тръгнала мълвата, че единственият начин всички тези неща да се озоват в къщата е някой да ги е донесъл по море. Така тръгнала легендата за пирата любовник на вещицата. По този начин намерила обяснение и загадката със самата къща — явно била построена от екипажа на пиратския кораб, загадъчно акостирал край бреговете на острова. Всички се обединили от мнението, че явно нейният пират я е измъкнал от острова, на който била заточена. И въпреки че никой никога не бил видял край този остров да акостира и да стои на котва какъвто и да било кораб, всички вярвали, че някогашната им съгражданка е станала пиратска съпруга, която до края на дните си кръстосвала морета и океани с препасана сабя на кръста и бутилка ром в ръката.

Хората продължавали да виждат духа ѝ нощем и били сигурни, че тя се връща, за да си отмъсти на виновниците за заточението ѝ или по-точно на техните наследници. Поверието било толкова натрапчиво и устойчиво, че в крайна сметка Рейчъл Хатауей се превърнала в някакво митично, легендарно същество, в нещо като градския призрак. Когато в някоя от къщите нещо паднело от някой рафт или пък някоя електрическа крушка започнела да премигва, вината за това неизменно била приписвана на Рейчъл. Костюмите и маските с нейния образ били хит на всеки празник Хелоуин, а родителите плашели децата си, че ако не слушат, лошата вещица Рейчъл Хатауей ще дойде да ги вземе.

След като беше прочел тази книга, Гевин бе прекарал много вечери и нощи, седнал на шезлонга си на верандата и насочил телескопа си към малкия архипелаг. Чудеше се какво наистина се е случило някога с бедната Рейчъл. Дали наистина е била магьосница, или просто една нещастна жертва на времената, в които ѝ се е паднало да живее? Ако се бе родила в днешни дни, в най-лошия случай поведението ѝ би било приемано за леко странно. Всъщност най-вероятно би ѝ дало шанс да се изяви като актриса или поп звезда.

Често Гевин си задаваше въпроса как ли е изглеждала в действителност младата жена, дръзнала да се опълчи на строгите пуритански нрави. Единствените ѝ изображения бяха на рисунки, създадени преди столетия, а и те даваха само някаква бегла представа за Рейчъл. Освен това тези сведения бяха твърде противоречиви. На някои рисунки младата жена бе изобразена с руса коса, на други — с гарвановочерни дебели тежки плитки. Гевин си я представяше като смела и самоуверена жена, с непослушна рижа коса, подаваща се под екстравагантната ѝ шапка. Всъщност сякаш някак приличаше на жената, която предния ден бе видял да виси на бръшляна на къщата на Хътчинсън.

Той спря. Беше се унесъл в мисли и междувременно бе стигнал до брега. Обърна се нагоре и се вгледа в къщата, кацнала на ръба на скалата. Виждаше очертанятията ѝ в сумрака на настъпващия нов ден и не спираше да мисли за жената, която по всяка вероятност в момента спеше там. Гевин знаеше, че никога няма да забрави вчерашния ден — странната гледка на младата жена, увиснала на стената, скъсаната ѝ рокля... Нямахше да забрави и момента, в който по стечение на обстоятелствата успя да види нейните бели, стройни и сякаш безкрайно дълги крака.

Отдавна, наистина много отдавна бе последният път, когато той бе проявил интерес към жена. Със сигурност му бе повлияла последната година от живота му с Миранда, превърнала се в нескончаема поредица от скандали и проблеми. Дотолкова, че Гевин очакваше официалната раздяла с нетърпение. И точно когато той се чувстваше готов да започне нов живот, точно когато оставаха само няколко дни до съдебното заседание, което щеше да направи развода им юридически факт, се стигна до онзи паметен и съдбовен телефонен разговор, когато тя му се обади от летището и успя за нула време да преобърне живота му наопаки. В един момент дори се бе замислил дали не е добре да се замонаши. Но ето че изневиделица се бе появила Флора Маккалъм. Гевин усещаше, че тя бе докоснала нещо много дълбоко в душата му.

Най-накрая той успя да свали поглед от къщата, обърна се и тръгна да се прибира. Мислеше отново да седне пред пианото и да прекара сутринта в опити да подреди още няколко ноти по листа. В

този момент обаче той долови с периферното си зрение някакво движение, някаква светлина.

Обърна глава натам.

Както му се бе сторило преди миг, това наистина беше фенер. Стъклен фенер, работещ с керосин. В днешно време хората ползваха този тип фенери повече за украса, отколкото за осветление. Но ето — той беше на пясъка, а пламъкът му танцуваше бавно, побутван от слабия морски бриз. До фенера на пясъка имаше някаква шарена дреха. Гевин се приближи и я вдигна от земята — беше памучна женска рокля.

В този момент вятърът се засили, вдигна пясък край брега и почти угаси с порива си пламъчето на фенера. Гевин вдигна глава и погледна към водата. Тъмнината още не се беше отдръпнала и той не можеше да види ясно на повече от няколко метра, но интуицията му подсказваше, че там има нещо. По-скоро някой.

Чу някаква далечна музика. Същата, която бе зазвучала в главата му, когато беше в кафето!

Миг след това той я видя да излиза от водата. Яркочервената ѝ коса сега беше мокра и прилепнала към кожата.

Към *голата* ѝ кожа.

О, небеса!

Гевин я наблюдаваше как се приближава към брега и дъхът му сякаш секна. Водата блестеше върху косата ѝ и се стичаше на струйки по голите ѝ стегнати гърди, със зърна, настръхнали от хладната вода и свежия утринен бриз. Тънката ѝ талия плавно преминаваше в изключително женствени, заоблени бедра. Бедрата на онези невероятно дълги крака, които Гевин вече бе имал щастието да види, макар и за миг. Усети как гърлото му се стяга, след това се почувства все едно някой го беше ударил в слабините.

В този момент Флора го забеляза и замръзна от изненада. Вече бе излязла на пясъка и стоеше права на няколко метра от роклята си. Инстинктивно вдигна ръце към гърдите си, за да ги прикрие.

— Какво правиш тук?! — Тя отстъпи няколко крачки, така че пламъкът от фенера да не я осветява. — Може ли да получа халата си, ако обичаш?

Гевин не знаеше какво да каже. Това може би беше добре, тъй като той изобщо не беше сигурен, че през стегнатото му гърло е

възможно да се процеди какъвто и да било звук. Беше виждал голи жени безброй пъти, но в тази жена пред него, имаше нещо, което просто го бе зашеметило. Той стоеше прав и гледаше в краката си. Наведе се към дрехата, взе я, протегна ръката си напред, без да отлепя поглед от пясъка. Изчака така, докато Флора се наметне.

— Бяха ми казали, че това е частен плаж. — Чу пак гласа ѝ съвсем близо в сумрака.

Гевин примигна, покашля се смутено и най-накрая успя да отвори уста и да каже нещо.

— Така е всъщност. Но повечето от местните не се съобразяват с това и... просто се разхождат. Тук минава пътека, точно зад мен. — Той посочи с ръка.

— Виждам — отвърна Флора.

След това, вече облечена и пристегнала копринения халат около талията си, бавно пристъпи към фенера. Загърнала се беше почти до брадичката и нервно стискаше устни.

— Ще имам предвид нравите на местните следващия път, когато реша да поплувам в морето рано сутрин.

— Ами повечето хора тук всъщност се разхождат през деня. — Той хвърли бърз поглед към нея, после се опита да продължи: — А аз... просто... не можех да заспя. Явно... и ти...

Флора кимна.

— Да, все още се нагаждам към часовата разлика.

— Така е, със сигурност ще ти трябват още ден-два.

Последва неловка пауза, по време на която двамата просто стояха един срещу друг. Единственото, което се чуваше, бе приятният плясък на малките вълнички, разбиващи се в брега. Гевин забеляза, че Флора леко потреперва от студ. Почувства спонтанно желание да я обгърне с ръцете си, за да я стопли. Дори направи крачка към нея, но тя веднага отстъпи назад, сякаш прочела мислите му. След това тя най-накрая прекъсна мълчанието.

— Ами, добре... в такъв случай мисля, че ще е добре да се прибирам. Да изпия един топъл чай, а после да се опитам да поспя още малко. Довиждане още веднъж, господин Матсън.

Тя взе фенера и се обърна.

— Гевин.

— Моля?

— Можеш да ме наричаш Гевин.

Флора само го изгледа, без да отговори нищо. След това се обърна и пое в сумрака по хълма към къщата. Единственото, което оставаше на Гевин, бе да я проследи с поглед. Гледайки я как се отдалечава, той се чудеше дали тя си дава сметка, че запаленият фенер, който държеше в едната си ръка, осветяваше по идеален начин извивките на тялото ѝ под копринения халат.

Сърцето на Флора биеше силно в гърдите ѝ. Изпитваше непреодолимо желание да се затича, за да стигне по-бързо до къщата, но някак успя да го потисне. Тя почти не бе спала по-предната нощ. В резултат на това вечерта бе задрямала направо на креслото веднага след телефонния разговор с децата си. Всъщност мислеше да подремне за малко, а бе заспала толкова дълбоко, че се събуди на същото кресло шест часа по-късно, когато нощта бе превалила, но слънцето все още не беше изгряло.

Навикът със сутрешното плуване ѝ беше от Шотландия. Излизаше да плува всяка сутрин през лятото. Повечето хора ѝ се чудеха, защото дори през този сезон там морето беше доста студено. Тя обаче беше научила това от майка си, а тя пък — от своята майка. Беше се превърнало в традиция сред жените в рода ѝ, които считаха, че сутрешните бани са много полезни за здравето и добрата им форма. Като малка Флора никога не се беше замисляла дали това наистина е така, просто всяка сутрин двете с майка ѝ излизаха от дома си и се потапяха в морето. Студената вода отдавна не ѝ правеше впечатление. Сега, когато майка ѝ вече не беше сред живите, Флора правеше същото в компанията на малката си дъщеричка Ани. Правеше го не само заради семейната традиция, а и поради факта, че тези сутрини я караха да се чувства свежа и заредена с енергия. Не знаеше дали това бе в резултат толкова на допира със солената вода, колкото на невероятното чувство на близост с детето си. Моментите с Ани сами във водата бяха наистина специални и прекрасни. Те се гмуркаха, смееха се, танцуваха сред вълните, лягаха по гръб във водата и ритяха срещу вълните. Да, именно заради тези моменти Флора продължаваше да се чувства млада.

След като се събуди в креслото, Флора установи, че биологичният ѝ часовник явно все още се съобразяваше с шотландското време. Беше малко след три сутринта, което означаваше,

че в Европа вече приближава пладне. Сгушена на фотьойла в тази огромна и все още чужда къща, Флора с умиление си спомни за сутрешния си ритуал с Ани. Опита се бързо да забрави мисълта, че току-що бе изминал първият ден, в който двете не бяха изпълнили ритуала си. Разбира се, не броеше дните, когато Ани беше съвсем малко бебе.

Децата ѝ липсваха много. Само мисълта за тях накара сърцето ѝ да се свие, а очите ѝ да се навлажнят. Сълзите една по една започнаха да се стичат по бузите ѝ. Беше ѝ ясно, че няма да успее да заспи отново. Тогава реши да слезе на плажа и да изпълни ритуала, независимо от факта, че между нея и малката ѝ дъщеричка в момента имаше няколко хиляди километра.

Та това все пак е само един океан, мина ѝ през главата. Нищо повече от едно голямо езеро. Ани беше от едната му страна, тя — от другата. Ако затвореше очи и се оставеше на въображението си, Флора можеше да се види как хвърля камък във водата, а кръгообразните вълнички, получени след цопването му, се превръщат във все по-големи окръжности, за да стигнат накрая до шотландския бряг. А там е Ани, потопила ръчички във водата, за да докосне същите тези вълни. „Хванах ги, мамо! Хванах ги!“

След като се потопи във водата, Флора усети как дъхът ѝ спира за миг от студа. След това дойде познатото приятно чувство, сякаш кожата ѝ настръхва, а кръвта ѝ кипва и се раздвижва във вените. Беше свикнала със студа, тъй като водите около шотландския бряг също не бяха от най-топлите. Организмът ѝ отдавна се беше научил да се справя с шока от рязката температурна промяна. Поплува по гръб, движейки бавно краката си под водата. Представи си, че е русалка, попаднала в далечна и непозната страна. После се замисли как Ани е овладяла точно движенията, на които я бе научила тя. Отпускането върху водната повърхност ѝ помогна да почувства значително по-добре врата си, леко схванат от нетипичната поза, която бе заела, спейки в креслото. Бе се настроила просто за едно бързо, освежаващо плуване в началото на първия ѝ ден в Съединените щати. Това, което определено не беше очаквала обаче, бе да срещне Гевин Матсън по никое време, докато излиза гола от водата. Той не само че беше там, но и я гледаше по такъв начин, по какъвто никой мъж не я беше гледал някога преди.

Дори вече само на няколко метра от заветната къща Флора продължаваше да потиска желанието си да погледне назад, за да разбере дали Гевин все още седи на мястото си, гледайки я по онзи особен начин. Хладният ветрец продължаваше да подухва и гърдите ѝ отново бяха настръхнали под тънкия копринен халат. Това не я притесняваше — вече никой не я гледаше. А как я гледаше преди малко, о, само как се взираше в нея този мъж...

През всичките години, в които беше омъжена, Флора не можеше да се сети за случай, в който съпругът ѝ да я бе гледал по този начин. Да, те със Сиймъс наистина много се обичаха, имаха прекрасни отношения, страхотен секс, но никога не се бяха гледали един друг с такава невероятна страст.

Може би защото Сиймъс винаги е знаел, почти от първия момент, в който се бяха срещнали, че Флора ще бъде неговата съпруга. Така и бе станало. После приемаше за съвсем нормална даденост, че тя ще го посрещне с целувка още на прага на къщата им след поредното му дълго отсъствие. Ежедневието и монотонността на живота им обаче сякаш ги правеше някак спокойни и... свикнали един с друг. Флора си даваше сметка, че именно домашната работа и децата бяха причина Сиймъс да я вижда така, както никоя жена не желае да бъде виждана. Спомни си как веднъж, когато Роби беше още съвсем малък, на шест месеца, бе хванал тежък грип. Тогава беше повърнал върху нея, изцапвайки я цялата. Сиймъс бе видял цялата сцена. Беше присъствал и на двете ѝ раждания. Беше я виждал и цялата в сажди и прах, докато чистеше огнището. Дали ежедневието не бе убивало неусетно страстта и тръпката помежду им? Дали събитията, които са ги сплотявали, не са действали подмолно и в обратна посока, карайки магията между тях незабелязано да гасне?

Да, имаше прекрасна сватба. Но дали точно чувството на сигурност и спокойствие след нея не бе изгонило романтиката и спонтанността?

Едно беше сигурно — гледката на мъжа преди малко, вперил очите си в нея, сякаш готов да я изпие с поглед, не просто я бе завладяла. Беше я поразила!

Флора най-накрая стигна до верандата, дръпна бързо входната врата, след това рязко я затвори след себе си. Облегна се на нея, опитвайки се да успокои ускорения си пулс.

Господи, Ангъс!

Последният им телефонен разговор, в който той надълго и нашироко ѝ бе обяснявал и настояваше да...

Дали онова, което ѝ бе казал...

Усети се, че от няколко минути мислеше само за това. Не, не че бе решила да послуша съветите му. Просто започна да се замисля какво толкова ще се случи, ако поне веднъж в живота си посмее да бъде наистина безразсъдна.

И дали имаше нещо по-лошо от това никога да не разбере какво толкова ще се случи, ако поне веднъж в живота си посмее да бъде наистина безразсъдна...

С Гевин Матсън.

ГЛАВА 5

Следващата сутрин бе мрачна. Слънцето се бе скрило зад пелена от тъмни облаци, обвила целия залив. Дъждът заплашваше всеки момент да започне да се изсипва от свъсеното небе. И ако трябваше да вярва на прогнозата за времето, която чу по радиото в колата, Флора трябваше да си приготви чадър. Тя обаче бе твърде заета със задачите си и не смяташе, че дъждът ще успее да ѝ попречи по някакъв начин.

Още след като се събуди, тя се зае с изготвянето на списък на нещата, от които имаше най-спешна нужда. След това се обади на Либи и Греъм, за да ги информира набързо за изпълнението на задачите и за собствените си идеи. Дватамата посрещнаха с въодушевление предложението ѝ за различните детайли във всяка една от стаите, освен това ѝ бяха предложили да наеме някоя жена, която срещу заплащане да ѝ помогне с почистването и останалата работа по къщата. С това разговорът приключи, като Флора обеща да ги държи в течение и за най-малките подробности.

Тя спря колата пред масивна червена постройка, приличаща на склад. От едната ѝ страна директно върху стената с големи бели букви бе написано: Магазин „Втори шанс“.

Отвън изглеждаше, сякаш нещо във вътрешността на постройката току-що бе избухнало, изхвърляйки голяма част от стоките по щандовете пред огромните му отворени врати, зеещи към паркинга и близката поляна. Покрай предната стена бяха наслагани стари дървени бъчви. Встрани от тях самотно се мъдреше вана, изрисувана с лалета. Имаше още стари пейки, шамандури, кошници, бутилки. До другата стена бяха наредени най-различни градинарски инструменти — гребла, лопати, мотики.

Келнерката в кафенето на центъра ѝ беше препоръчала именно това място, когато тя я беше попитала къде може да намери мебели втора ръка, както и всякакви други дреболии. Джули ѝ бе обяснила, че магазинът редовно се зарежда от всякакви разпродажби, както и от други подобни места за стоки втора употреба. Дори да не намереше

веднага нещата, които ѝ трябваха, можеше да даде заявка и почти сигурно скоро те щяха да ѝ бъдат доставени.

Първата задача на Флора бе да намери хубава маса за хранене. След като се помота малко по първия етаж, който бе буквално затрупан от всевъзможни джунджурии, тя се качи по стълбите към втория етаж, където бяха мебелите. Първото нещо, което ѝ хвана окото там, беше една масивна стара секция. Почти веднага след това тя намери точно това, което ѝ трябваше — една класическа дървена елипсовидна маса за трапезария в много приятен топъл и мек цвят и с лека патина по повърхността. Табелката до нея гласеше просто и пестеливо — „маса за вечеря“, но когато я разгледа по-внимателно, Флора установи, че е изработена от черешово дърво и датира най-вероятно от деветнадесети век, ако не и от по-рано. Беше покрита с прах, въпреки това по повърхността ѝ личаха няколко петънца и драскотини. Като цяло обаче състоянието ѝ бе повече от задоволително. За цената, която ѝ искаха, си беше истинска находка. Собственикът на магазина обясни на Флора, че масата седи тук от доста време, явно останала трудно забележима сред огромната бъркотия наоколо. Освен това обикновените антикварни магазини се помещаваха в сравнително малки помещения и може би внушителните ѝ размери бяха причината все още да не е попаднала в ръцете на някой търговец на стари вещи. Флора бързо договори цената, след което помоли собственика да ѝ я запази, поставяйки бележка с името ѝ отгоре.

Следващото нещо в списъка ѝ бяха столовете. За нейно щастие в магазина имаше доста богат асортимент от тях. Спря се на шестнайсет стола, като ѝ се наложи да комбинира няколко вида — класически, с кожени облегалки, с високи облегалки, някои от черешово дърво, други от махагон. Дванадесет от тях щяха да стоят около масата, а останалите четири бяха определени за резерва. Флора бе убедена, че черешовата маса в комплект с махагоновите и черешовите столове щеше да се превърне в едно прекрасно допълнение към оригиналния стил на дома, в който бе живяла Матилда Хътчинсън.

След като приключи с тази задача, при това доста по-бързо, отколкото бе очаквала, Флора можеше спокойно да прекара остатъка от деня в доста по-лежерно и неангажиращо търсене на разни други допълнителни дреболии — картини и други украшения за стените,

свещници, няколко комплекта стъклени и порцеланови чаши и всякакви други допълнения, за които ѝ дойдеше на ума.

Скоро приключи и с тях. Първото, което ѝ хареса, бе сервиз от няколко порцеланови чинии. Идеята ѝ бе не да ги ползва за хранене, а да ги нареди на стената покрай стълбището. Следващото нещо бе малка пощенска кутия във викториански стил. Щеше да я окачи на стената отвън, за да могат гостите да пускат в нея картичките, които евентуално щяха да изпращат. *Пощенски картички*, сети се тя и бързо го записа в тефтерчето си. Либи бе помолила Флора да се свърже с някой местен фотограф, който да направи няколко професионални снимки на къщата. Те щяха да бъдат пренесени върху пощенски картички, които да се раздават на гостите, служейки по този начин за реклама. Може би Джули щеше да ѝ помогне най-добре, изглежда тя познаваше всички тук.

Флора купи още няколко декоративни шишенца и бурканчета, които щеше да нареди по первазите на прозорците, няколко порцеланови вази, в които щеше да слага свежи цветя, както и няколко закачалки за палта, които смяташе да сложи в непосредствена близост до входната врата, както и в ресторанта. Запаси се още с около тридесет чаени чаши, в които щеше да се сервира сутрешният и следобедният чай. Намери дори от онези разтегаеми закачалки за баня, които ѝ се струваха най-удобни и практични за закачане на хавлии и кърпи. *Кърпи за баня*, записа тя веднага в тефтерчето си, сещайки се, че все още не ги е поръчала. Искаше да са бели, меки и плътни.

Точно на излизане от магазина Флора видя още нещо, на което не можа да устои, и веднага го прибави към станалата вече доста внушителна купчина с покупки в количката. Либи наистина бе оборудвала импровизираната рецепция с всичко необходимо — хубав плот, табелка, компютър, високоскоростен интернет, липсваше само...

Да, точно така. На една от лавиците, почти затрупан от разни вехтории, се мъдреше лъскав звънец за бюро точно от онези, които седяха по рецепциите на хотелите, за да може клиентът да извика служителя, в случай че в момента той не е на мястото си.

Флора натовари по-дребните стоки в багажника на колата, а за масата и столовете се разбра със собственика, който ги записа в списъка за доставки и обеща, че ще бъдат закарани на адреса на следващия ден следобед. Тя беше сигурна, че съвсем скоро щеше да се

върне тук отново, тъй като щяха да изникнат още доста неща за купуване преди пристигането на първите гости.

Когато потегли към къщата, слънцето се бе издигнало високо. Наближаваше два следобед. Флора не бързаше и вместо да поеме по най-прекия път, реши, че може да пробва един по-тесен, който заобикаляше градчето и се извиваше покрай морето, точно над брега. Привличаше я мисълта да покара съвсем бавно по него, наслаждавайки се на красивите гледки и вдишвайки свежия солен морски въздух през отворения прозорец на колата. Междувременно се обади на децата, за да чуе как е минал денят им. Те буквално я бомбардираха с безброй въпроси за Америка, за Масачузетс, както и за къщата, където съвсем скоро щяха да се нанесат и да прекарат няколко месеца. Преди да прекъсне разговора, Флора не се стърпя да сподели на Ани за ранното си сутрешно плуване и дори си направиха уговорка малката да я чака „от другата страна на локвата“ на следващия ден.

След това тя мина през центъра, за да спре пред кафето и да благодари на Джули за съвета, тъй като наистина бе свършила много добра работа. Взе си за въщи една прясно изпечена франзела и порция супа, които мислеше да хапне за вечеря. Вече се бе отправила обратно към колата, когато мерна малката книжарница от другата страна на улицата. Спонтанно реши да се отбие вътре и да хвърли едно око по рафтовете.

За Флора бе истинска рядкост да може да си позволи лукса да влезе в книжарница и да разгледа заглавията на спокойствие, без около нея да обикалят децата, постоянно дърпайки я с оплакването, че са уморени или че „тук е скучно“. Преди животът да я завърти с няколко деца, Флора отделяше много време на книгите. Тя бе изключително любознателна и отворена към всякакви знания извън онези, които преподаваха в малкото основно училище в родното ѝ място. Историята, световните религии и култури, както и родният ѝ галски език бяха сред темите, които живо я интересуваха. Тя потъваше в библиотеката, зачетена в някоя книга, и попиваше като гъба информацията, жадна за още и още. И ето че сега идеята ѝ просто да погледне набързо лавиците отсреща се превърна в двучасово гмурване в малката книжарничка. То завърши с купуването на няколко книжки — някои нови, други втора ръка. Тематиката на всички тях бе местна, свързана с Ипсуич и района. Флора ги взе не само за да се запознае с

новото място, но и да ги остави в къщата на разположение на полюбознателните гости.

Тя щеше да започне с четенето им още тази вечер — познаваше се много добре. Какво по-приятно занимание за самотните вечери в леглото от това да се отпусне с книжка в ръка? И какви ѝ ги говореше изобщо Ангъс онази вечер? Четенето бе не по-малко приятно занимание от... общуването с непознати.

Флора запали колата и се отправи директно към къщата. Вече нямаше търпение да разтовари багажника и да се заеме с намирането на място на всяка една от безбройните джунджурийки, които бе накупила. Реши да кара по прекия път и да остави онзи покрай морето за друг път, тъй като ѝ се искаше да използва максимално дневната светлина, докато подрежда новите придобивки. Захвана се с работа веднага — почисти ги с леко влажна кърпа, после започна да поставя малките картини на различни места по стената, преценявайки къде ще седят най-добре. По едно време си затананика, унесена в заниманията си. Не след дълго запя — чувстваше се леко и приятно. Скоро тя така се увлече в декориране и аранжиране, че изобщо не забеляза беembeто с гюрук, което паркира пред къщата точно зад нейния автомобил. Не забеляза и Гевин Матсън, който излезе от колата, държейки бутилка вино в едната си ръка.

Гевин бе прекарал почти целия ден пред синтезатора си, опитвайки се да композира. Може би в резултат на внезапната им и неочаквана среща на брега тази сутрин, може би заради вдъхновението от невероятния вид на голото ѝ тяло, излизащо от морето в сутрешния сумрак, Гевин бе работил по-ползотворно и бе напреднал доста в сравнение с предишната вечер.

Чувстваше се страхотно през целия ден.

По някое време реши да си даде кратка почивка, качи се на колата, слезе до града, спря пред магазина, където често пазаруваше, и купи бутилка от любимото си вино — австралийско совиньон блан. И ето го вечерта на няколко метра от къщата на Флора.

Докато се приближаваше към предната веранда, Гевин си подсвиркуваше тихо последната песен, която звучеше по радиото в колата, преди да изключи двигателя. За момент му се стори, че долавя някаква друга песен именно от верандата. Той спря и се заслуша по-внимателно в гласа, който се чуваше все по-ясно.

През цялата си кариера на композитор Гевин бе чул наистина много гласове. Някои от тях бяха наистина добри. Други, като този, който допреди малко бе звучал по радиото, изискваха намесата на еквайзери и по-специфична студийна обработка. Но гласът, който в момента чуваше да се носи откъм къщата, бе толкова ясен, толкова невероятно чист, че просто нямаше нужда от никакъв акомпанимент.

В този момент Гевин видя, че Флора е на верандата. Покатерила се беше на някаква стълба, облечена бе с джинси и тънка зелена тениска, а огненочервената ѝ коса се бе разпиляла свободно по раменете ѝ. Опитваше се да забие пирон в стената, без да престава да пее с изумителния си глас. Най-накрая се обърна и го забеляза.

— О, здрасти! Звъня ли? Извинявам се, ако си чакал дълго. Не съм те чула.

— Не, не съм звънял. Не исках да прекъсвам представлението.

— О! — Тя погледна встрани, леко засрамена. — Съжалявам. Явно съм се унесла, докато подреждах и украсявах. Понякога си пея сама.

— Моля те, недей да се извиняваш. За мен беше истинско удоволствие да те послушам. Някой казвал ли ти е, че имаш наистина невероятен глас?

Флора слезе от стълбата, приближи се и освободи резето на портичката, за да може Гевин да влезе.

— Да, казвали са ми, че пея доста прилично.

Доста прилично?

— Това е все едно да видиш Ниагара и да кажеш, че ти напомня на леко спукан водопроводен кран. Виж, разбирам малко от музика. Ти наистина имаш глас, за който повечето професионални изпълнители биха продали душата си на дявола, стига да имаше как. Често ли се упражняваш?

Флора наклони глава настрани и леко се усмихна.

— Да се упражнявам ли? Е, ако го наричаш така, мога да кажа, че се упражнявам откакто се помня. Майка ми пееше. Баба ми също пееше. Изобщо там, откъдето идвам, всички пеят. Това е един вид традиция, нещо като част от нас... също като дишането.

Гевин я погледна.

— В такъв случай наистина *дишаш* страхотно.

Настъпи момент на мълчание. Двамата стояха един срещу друг. След малко тя обърна глава към стълбата, която все още стоеше подпряна на стената.

— Тези дни наистина ми се събра доста работа. За съжаление, не съм се занимавала с готвене и не мога да предложа нищо повече от супа и франзела, купени от кафето в центъра.

Гевин повдигна бутилката пред себе си.

— А аз нося вино. Ако намериш и тирбушон...

— Хм... тирбушон. Ще трябва да погледна в кухнята.

Гевин остана в антрето, докато я чакаше да се върне. Зае се да разглежда картините, които Флора бе окачила. Бяха подбрани с вкус, меките им тонове галеха окото. Повечето бяха пейзажи, но на две от тях можеше да се видят изобразени стари карти от крайбрежието на Масачузетс. Всички те бяха в тон с духа на къщата и останалото обзавеждане.

Флора се върна съвсем скоро с тирбушон и две чаши за вино.

— Ако искаш първо да хапнеш, мога да затопля супата на микровълновата.

— Няма нужда. Обядвах късно — поклати глава Гевин.

— Добре. Надявах се да приключа с тези неща преди залез...

— В такъв случай най-добре да ти помогна.

Двамата прекараха следващия час в обикаляне на стаите и окачване на картините и останалите стенни декорации. Флора посочваше къде иска да стоят, а Гевин забиваше пироните и ги поставяше по местата им. Бяха си сипали и по малко вино. Когато допи първата чаша, Флора усети, че се чувства прекрасно — спокойна и леко отпусната. От стомаха към пръстите на ръцете и краката ѝ започна да се разлива приятна топлина. Тя си даде сметка, че през деня беше толкова погълната от задачи, че не бе слагала нищо в устата си от сутринта.

Като че ли така беше по-добре. Чувстваше се лека, отпочинала, радваше се на компанията на приятен, добре изглеждащ мъж за първи път от много време насам. Изведнъж бе излязла от ролята си на самотна майка и вдовица. Чувстваше се млада и привлекателна. Убедена бе, че никак не е безинтересна на мъжа, който в момента ѝ помагаше. Личеше му по погледа, по начина, по който говореше с нея, по леките усмивки, които така често се появяваха на лицето му.

Личеше дори по особената тръпка, която преминаваше през тях при случайните докосвания, докато си подаваха картините и инструментите.

И когато накрая той я целуна, тя изобщо не го прие като изненада. Тялото ѝ обаче реагира бурно и спонтанно. Усецането беше все едно някакъв отдавна угаснал пламък внезапно се е разгорял отново, при това с пълна сила. Мракът и студът, трупани в душата ѝ, в миг се разтопиха под мекия допир на устните на Гевин. Сърцето ѝ заподскача, а кожата ѝ настръхна при допира на ръцете му. Отначало твърде колеблива, Флора съвсем скоро се остави на удоволствието от физическия допир. Престана да мисли, престана да умува, престана да гадае, просто се отдаде на чувството.

Усецаше как Гевин се притиска леко в бедрата ѝ, а когато почувства и колко е готов за нея, коленете ѝ се подкосиха. Остави се на ръцете му, които първо галеха нейните, а после нежно се плъзнаха по тялото ѝ през памучната блуза. Усети гърдите си как се втвърдяват и настръхват от допира му. Господи, колко много време беше минало от последния път, когато тя беше докосвана, галена, целувана... Усецаше, че тялото ѝ не може да издържа повече, желанието я бе превзело изцяло. Тя въздъхна тежко, поощрявайки Гевин да продължава да изследва врата, раменете, ръцете, цялото ѝ тяло. Когато той се отдръпна от устните, за да зарови лицето си в шията ѝ, Флора, обезумяла от желание, отметна глава назад и започна да се притиска силно в него.

Тя усети, че той отмести главата си, и отвори очи, за да види как се вира в нея. Струваше ѝ се едновременно леко объркан и много разгорещен.

— Господи, ако знаеш колко те исках, но не съм си мислел, че...

Недей да мислиш. Думите на брат ѝ отекнаха ясно в главата ѝ. И изведнъж разбра, че току-що ги е изрекла на глас.

Гевин отново впи устните си в нейните, а ръцете му се промъкнаха под блузата ѝ, галейки я по талията. Малко след това се озоваха върху чашките на копринения ѝ сутиен. Дъхът на Флора сякаш спря за миг, тялото ѝ се изви след докосването му, а само миг по-късно тя вдигна ръцете си нагоре, подканяйки Гевин да свали блузата.

Флора отново отвори очи, за да го погледне. Той се вираше в нея със същия невероятен поглед, който бе забелязала още сутринта на

плажа. Това изражение просто я побъркваше, караше я да се чувства желана, привлекателна, красива. Караше я да се чувства жена. Посегна към шнолата в косата си, разкопча я и я остави да падне на пода. Страстта в очите му направо я разтапяше. Той я притисна към себе си, заравяйки лице в косата ѝ. След това нежно я прихвана и я положи на спалнята с балдахин, която сякаш ги чакаше.

Бяха на последния етаж, в стаята, която беше в кулата на къщата. Флора бе оставила прозорците отворени, за да се проветрява. Свежиет морски въздух бе нахлул в помещението. Там беше сумрачно, а по небето още стояха нарисувани меките сенки на залеза. Флора се извъртя върху Гевин. След това се наведе и устните им отново започнаха да се гаят. Почти забравеното чувство на силна физическа възбуда я опияняваше, карайки я да се чувства като малка лодка, изгубена в бурния океан.

Ръцете на Гевин галеха талията ѝ, когато тя се пресегна и бързо разкопча ризата му. Съблече я, хвърли я на пода, а после вплете ръцете си в неговите. Повдигна го нагоре, докато лицето му се опря в гърдите ѝ. Устните му продължаваха да я изследват.

Гевин изстена тихо, след това обърна леко Флора върху матрака и хвана с едната си ръка двете ѝ китки, поставяйки ги над главата ѝ. След това отново обсипа гърдите и цялото ѝ тяло с целувки. Флора пое дълбоко въздух и се изви, притискайки се към Гевин. Тялото ѝ търсеше още и още.

Господи, толкова ѝ беше хубаво!

Усети ръцете му под пъпа си, заети да разкопчават джинсите ѝ. *О, боже*, толкова много време беше минало, откакто за последен път се бе чувствала така! Толкова много... Усещаше се толкова *жива*. Гевин бе успял да се справи с копчето и започна бавно да смъква ципа. Флора прехапа долната си устна, след това хвана ръката му, която държеше едната ѝ китка, опитвайки се да я насочи надолу.

О, моля те, господи, нека ме докосне там...

След това тя го чу. Звъненето на мобилния ѝ телефон на масичката на долния етаж. Примигна с очи, след това ги отвори широко. Опита се да се изправи, но Гевин я притисна леко.

— Остави го да звъни! — прошепна той в ухото ѝ, докато продължаваше да я целува.

Тя отново се опита да се освободи.

— Не мога!

Той обаче плъзна ръката си в разкопчаните джинси, под ластика на бикините ѝ.

— Можеш...

— Не, не мога!

Тя се отдръпна, освободи се, после се претърколи по леглото.

— Трябва да вдигна. Може да са децата.

Деца.

На Гевин му трябваха няколко секунди, за да се съвземе от шока, който успя да му причини тази дума.

Флора вече бе станала от леглото и излизаше през вратата, обличайки блузата си и слизайки бързо по стълбите. Телефонът долу продължаваше да звъни упорито.

Наистина ли бе споменала деца?

В следващия момент Гевин я чу да разговаря по телефона.

— Здравей, миличка. Може ли да не спиш по това време? Прекалено късно е за теб!

Мекият напевен глас, който караше кръвта му да бушува, сякаш се бе изпарил. Беше се превърнал в гласа на майка, разговаряща с детето си.

— О, наистина ли? Сериозно ли говориш? Откъде разбра? Супер, това наистина е страхотно! Добре миличка, а сега наистина е време да си лягаш. Чао. И ти ми липсваш. Да, дай ми да говоря с него.

Пауза. Гласът ѝ отново се промени. Гевин веднага разбра, че тя вече не говори с дете.

— Здравей, да, разбрах! Как се чувства Либи сега? А Греъм? Това е страхотно, предай им много, много целувки! И още сутринта ще чакам снимки, кажи на Греъм. Да ги нацелуваш от мен всички, да не забравиш! Да, тук всичко е наред. Не, недей да се тревожиш изобщо. Вече е късно и за теб. Лягай да се наспиш! Сутринта ще имаш доста работа, а и ще трябва да приготвиш децата за училище. Хайде, до утре. Чао, Ангъс, целувки!

Флора натисна бутона и прекъсна разговора. После постоя за момент, мислейки върху хубавите новини, които току-що бе узнала. Либи бе родила благополучно тази нощ. Момченце, петдесет и два сантиметра, три килограма и половина. Бе отишла до Инвърнес за консултация с гинеколога си. Първоначалната идея била след прегледа

да се насрочи ден в края на седмицата, в който тя да постъпи в болница. Бебето обаче явно имало други планове, защото точно докато била в чакалнята пред лекарския кабинет, водите ѝ изтекли. Десет часа по-късно Фрейзър Маккай Джон Калъм Макензи се появил на бял свят. В момента и майката, и бебето били добре и си почивали. Майката на Греъм и чичо му вече пътували към Инвърнес, натоварили колата с всякакви дрънкулки и плюшени играчки. Представители на пресата вече били обсадили болницата, борейки се още отсега за най-добра позиция при излизането на благородническото семейство.

Флора щеше да звънне следващата сутрин, за да поздрави лично Либи.

Когато се обърна, Флора видя Гевин, седнал на най-горното стъпало на стълбите, водещи към третия етаж. Ризата му беше закопчана и запасана в панталона. Изражението му вече беше всякакво друго, но не и топло.

— Извинявай. Трябваше да вдигна. Най-добрата ми приятелка току-що е родила и...

— Ти имаш деца.

— Да, имам — отвърна веднага Флора. Начинът, по който той произнесе думата „деца“, никак не ѝ се понрави. Сякаш говореше за някаква неизлечима болест. Тя повдигна брадичката си нагоре и уточни: — Имам три деца.

— Защо не си ми казала?

Флора скръсти ръце пред гърдите си и повдигна брадичката си още по-нагоре.

— О, не знаех, че съм длъжна да те уведомя. Та аз те познавам едва от вчера, как искаш да се представя? Може би: Флора Маккалъм, майка на три деца? Така ли трябваше?

— Не, но не беше лоша идея поне да ми споделиш, че си омъжена, преди да тръгнеш да ти свалям панталоните. Знам, че на повечето мъже не им пука и гледат просто да се възползват от това, което им се предлага, но аз не съм от тях. Никога не посягам на чужда собственост и имам чувството, че Ангъс едва ли ще бъде очарован да разбере, че съпругата му се е измъкнала от нечии чужди прегръдки в момента, когато той я е търсил по телефона.

Суровите му думи я зашлевиха като плесница. Флора пое дълбоко въздух, след това продължи бавно, опитвайки се да запази

спокойствие. Рядко излизаше извън кожата си, но усещаше, че сега е на път да го направи.

— Само за твоя информация, господин Матсън, Ангъс ми е брат, а не съпруг. И да, имам три деца, но не съм омъжена. И преди да предположиш, бързам да ти кажа — не съм и разведена, нито децата са с неизвестен баща. Вдовица съм за твое сведение. Загубих съпруга си преди три години и оттогава не съм била с друг мъж. Всъщност ти си първият и единствен мъж, когото съм целувала, откакто погребях съпруга си. При тази ситуация не мога да се съглася, че действам двулично, както ми бе намекнато преди малко. Ако не беше училището на децата ми, те също щяха да пристигнат с мен, но понеже трябва да завършат срока, ще дойдат след две седмици. За първи път съм далеч от тях. В интерес на истината трябва да кажа, че именно моят брат Ангъс бе човекът, който настояваше да оползотворя по най-добрия начин времето, през което не съм с децата, и да избягам поне за малко от това, което съм в момента — млада вдовица и майка на три деца.

Флора усети, че Гевин е силно разколебан. Той стоеше и попипваше нервно копчетата на ризата си. Със сигурност му се искаше да си тръгне. Тя бе почти сигурна какво ще й каже още преди да си е отворил устата.

— Виж, Флора, напълно ти влизам в положението, но трябва да ти кажа, че в момента аз съм в една твърде тежка житейска *ситуация*, от която се опитвам да намеря изход. Ако трябва да бъда честен, изобщо не съм сигурен, че в момента мога да поддържам връзка, особено с жена, която има няколко деца.

Погледът на Флора се замъгли, толкова беше ядосана.

— Кой е казал нещо за връзка, господин Матсън? Не знам дали ще повярваш или не, но знай, че не всяка самотна майка е обсебена от идеята да си намери отново мъж на всяка цена. Откъде знаеш, че не съм искала да имам просто една кратка и неангажираща авантюра с теб. Не си ли чувал за нещо като секс за една вечер?

Гевин само се взираше в нея, втрещен и невярващ на ушите си.

— Просто не знам какво да отговоря — каза тихо той.

— Няма и нужда, господин Матсън. Може би сега ще е най-добре да си кажем довиждане. Благодарна съм ти за днешната помощ, но ще съм още по-благодарна, ако напуснеш веднага.

След това тя се обърна и тръгна към другата част на къщата, затръшвайки след себе си първата врата, която ѝ се изпречи.

ГЛАВА 6

Флора прекара следващата седмица в подреждане, организиране, уточняване, пазаруване, украсяване, правене на списъци със задачи, срещи. Работата по къщата я бе погълнала напълно. В момента, в който приключеше с някоя задача, изникваха по две нови.

Често поглеждаше към календара, където задрасканите дати неусетно се увеличаваха, а денят на пристигането на първите гости неумолимо приближаваше. Понякога имаше чувството, че няма да успее да се справи сама.

Имаше нужда от помощ. От много помощ. И знаеше къде да я потърси.

Флора се шмугна в кафенето малко преди девет сутринта. По това време на деня вътре беше винаги пълно — рибарите се връщаха от сутрешното излизане в морето, а тези, които тръгваха просто за по една разходка, се отбиваха там, за да изпият по кафе. Това уютно местенце се бе превърнало и в нейна редовна спирка сутрин.

В Шотландия Флора ходеше от къщата си до замъка пеша. Никога не беше измервала разстоянието, но знаеше, че е около пет километра. Тръгваше веднага след като изпратеше децата за училище. Вървеше около час. Това беше нейното време, минутите, в които можеше необезпокоявана от никого да се отдаде на своите планове и размишления сред приятните звуци от природата около нея.

В Ипсуич пътят я водеше право към центъра на градчето и минаваше през сводест каменен мост над местната река и покрай прекрасна бяла църква с висока камбанария. Понякога се заговаряше с местните кучкари, излезли на разходка с домашните си любимци, срещаше разни физиономии, които ѝ ставаха все по-познати, минаваше през пощата, за да изпрати кореспонденцията си, след което неизменно се спираше в кафенето, за да изпие чаша топъл чай. Въпреки че беше тук само малко повече от седмица, вече се бе запознала с доста от местните.

— Добро утро, мила — кимна ѝ госпожа Евансън. Собственичката на малката книжарница също бе сред редовните посетители на кафенето на господин Капоне. Всяка сутрин тя си поръчваше за закуска неизменния кроасан с ягодово — лешников пълнеж, който трябваше да бъде затоплен на микровълновата точно двадесет секунди и нито миг повече. — Получих разни нови заглавия, заповядай, когато имаш време.

Флора ѝ благодари и обеща да се отбие скоро.

— *Buon giorno!* — поздрави я на италиански и Мария, майката на Джули.

— *Buon giorno*, млада красавице! — провикна се закачливо и Сал, намигайки ѝ дяволито.

Дори сержант Фарадей, който за малко да я вкара в ареста още в деня на пристигането ѝ, ѝ махна приятелски от своята маса. Флора поздрави всички, съблече си елечето и го окачи на закачалката зад входната врата. Хвърли поглед към масите. Двама рибари, разговаряйки на по чаша кафе, ѝ кимнаха любезно. Мак, местният монтьор, който също беше там, ѝ намигна свойски. Той с удоволствие си разменяше по някоя дума с нея, като винаги намираше как да я заговори. Един човек обаче, който иначе също редовно се отбиваше тук, липсваше вече цяла седмица.

Флора не бе виждала Гевин от вечерта, в която го помоли да напусне къщата ѝ. Въпреки че по цял ден бе в движение, не го бе засичала нито в кафето, нито по централната улица, нито покрай брега, нито дори в магазина. Не че го търсеше умишлено, просто ѝ беше странна липсата му. В момента тя бе толкова заета с къщата, че не ѝ оставаше време дори да си помисли за Гевин и за онази вечер, когато телата им се бяха притиснали едно в друго, а той я докосваше и целуваше толкова нежно. Вечерта, в която тя почти бе изпаднала в транс от удоволствието да бъде в силните му ръце. Онези целувки, онези луди прегръдки... Все пак нещо се бе случило между тях. И колкото и да беше заета, в мислите на Флора понякога се прокрадваше въпросът дали бе приключило всичко. Дали няма да последва някакво развитие? В края на краищата той сякаш ѝ бе казал всичко в онзи момент, когато разбра, че има три деца.

От друга страна, Флора си даваше сметка, че последните ѝ думи го бяха наранили. Тя съзнаваше прекрасно, че приказките за

авантюрата за една вечер бяха изречени в състояние на силен афект и раздразнение. Като оставеше настрана прекалено директните съвети на брат си, Флора много добре знаеше, че не е от онзи тип жени, които могат просто да правят секс с някой мъж единствено заради физическото удоволствие. Когато погледнеше децата си в очите, Флора искаше да не се срамува от нищо.

Истината беше, че от първия момент, в който тя видя Гевин Матсън още докато висеше на бръшляна (който все още не бе оправен, напомни си тя), имаше нещо в него, което накара дъха ѝ да спре. Даже още преди този момент. Защото в действителност тя го забеляза за първи път в същото това кафе, в което беше и сега. Беше седнал на онази маса до прозореца и се взираше в нея, сякаш току-що бе излязла от някакъв красив сън. Да, имаше някаква химия — колкото внезапна, толкова и очевидна. Имаше нещо между тях, някакво естествено привличане, което се засилваше все повече и повече след всяка тяхна кратка среща. Той бе проникнал в мислите ѝ. Бе я накарал да се замисли за връзка с мъж за пръв път, откакто съпругът ѝ бе загинал.

Тя осъзнаваше съвсем ясно това привличане, тази химия. Или поне така си мислеше. И всичко вървеше прекрасно до момента, в който той научи за децата ѝ.

— Добро утро, госпожице Маккалъм. Как сте днес? — попита я дружелюбно Джули, като носеше към масата ѝ чаша горещ чай.

Флора взе лимоновото резенче и го изстиска в чашата.

— Здравей Джули. Претоварена със задачи, ако трябва да съм честна. Надявам се да успея да намеря някого, който да ми помогне с градината, както и с някои дребни работи вътре в къщата. Мислиш ли, че баща ти ще има нещо против, ако закача една обява на това табло? — И тя посочи с глава корковото табло, окачено до тезгяха.

— Хм, знаеш ли, по-добре... — Джули не довърши изречението си, вместо това се обърна към бара.

— Хей, хора! Госпожица Маккалъм има нужда от някого, който да ѝ помогне с някои работи в къщата. По двора и градината също. Сещате ли се за някого?

Местните веднага се замислиха и започнаха да шушукат помежду си, а и самият Сал Капоне си беше истински подвижен справочник, тъй като познаваше буквално всички в градчето.

— Джими О'Конъл — отговори той, без дори да отмества поглед от кафе машината, на която точно в този момент приготвяше капучино.

— Мерси, татко.

Джули откъсна едно листче от кочана си за поръчки и написа там името и телефонния номер на въпросния човек.

— Готова си. Мога ли да ти помогна с още нещо?

— Не, Джули, благодаря ти. Наистина си страхотна. Мисля да пийна чая набързо и да започвам със задачите.

— Знаеш ли, защо не пробваш маса номер 7 днес? Господин Матсън отдавна не е идвал, а именно от нея е най-хубавата гледка към морето. Чакай, аз ще ти помогна, ще ти пренеса чая там.

Джули взе чашата и тръгна. Флора седна, поколеба се за миг, след това не можа да устои на любопитството си и се обърна към младата сервитьорка:

— Надявам се, че всичко с господин Матсън е наред. Не съм го виждала от... доста време.

— О, да, наред е. Все още е тук, в града, ако питаш за това. От магазина чух, че си поръчва стоки направо за вкъщи, а чичо Тино от пицарията ми каза, че в последните дни им е станал редовен клиент. Но пак поръчвал по телефона. Явно доста е затънал в работа.

— Работа?

— Да, той пише песни, не знаеше ли?

— Не, наистина не знаех. — Флора си спомни как ѝ бе казал, че разбира малко от музика; когато бе дошъл у тях и я бе заварил да пее — денят, в който тя го изгони. Но чак пък да пише песни? — Добър ли е?

— О, да. Печелил е дори Грами. Всъщност не точно пише песни. Композитор е, както той сам се изразява. — Джули изсумтя, явно не беше навътре в материята. — Нещо като Моцарт, разбираш ли? Той съчинява музиката, а неговият партньор господин Грейсън пише текстовете. Къщата, в която живее господин Матсън в момента, всъщност е вилата на господин Грейсън. Сигурно сте чувала нещо за тях двамата. Работили са с наистина големи изпълнители. Хубаво е, че най-накрая започва да се възстановява, след всичко, което се случи със сина му и изобщо...

Флора примигна.

— Със сина му ли каза?

— Да, не знаеше ли?

Джули остави подноса си за малко на масата, придърпа един стол и седна по-близо до Флора.

— Тук го писаха по всички вестници преди няколко години, но може би той не е толкова известен там, където живееш, и затова не е стигнало до теб. Помня, че само заглавията ми попаднаха пред очите тогава, все още не познавах господин Матсън. Та цялата работа е, че Гевин, исках да кажа господин Матсън, преди това е живял в Ню Йорк. Преживял е много тежък развод. Бившата му съпруга явно не е била цвете — по време на бракоразводното дело живяла с някакъв нов приятел, с когото се забъркала в проблеми с полицията. Най-вероятно наркотици. По това време двамата с господин Матсън имали син, бил е на около пет-шест годинки. Доколкото знам, съдът трябвало да разреши казуса с детето и господин Матсън бил почти убеден, че ще бъде присъдено на него заради онези проблеми, в които се била набъркала жена му. Два дни преди заседанието обаче тя му се обадила от летището. Казала, че взима детето със себе си и напуска страната. Можеш ли да си представиш!? Той започва да ги издирва, но повече от две години, до ден-днешен, без никакъв успех. Представяш ли си каква майка — да отвлече собственото си дете от баща му?

Флора само поклащаше глава, опитвайки се да осъзнае цялата история. Спомни си, че началникът на полицейския участък също бе подметнал нещо по този въпрос още на първия ден след пристигането ѝ. Тогава Флора изобщо не бе обърнала внимание, нямаше никаква представа за какво ставаше дума. Спомни си обаче как забеляза, че Гевин в миг бе посърнал и цялото му изражение се беше променило. Сега вече всичко ѝ се изясняваше. Не можеше да си представи мъчението да бъде разделена от детето си, от собственото си дете, по този начин. Ужасно, наистина ужасно...

— Джули! — Сал я викаше от бара. — За какво ти плащам аз на теб, да сипваш кафета и да си говориш по цял ден ли? Два пъти лате за маса четири!

— Да, да, идвам веднага.

Джули сви рамене, взе си таблата и бързо скочи от стола.

Господи, сега всичко ѝ се изясни! Реакцията на Гевин, странното му поведение, когато разбра за децата ѝ. Може би изобщо не е било странно. Може би е било някаква неволна негова защитна реакция,

след като е научил нещо толкова неочаквано. Сигурно спомените са се върнали в главата му. И може разковничето да е било там, че той всъщност няма нищо против нито към децата, нито към жени с по три деца. Той просто също има син, който е бил отвлечен. Флора се опитваше да си представи през какво е минал Гевин. Как ли се е чувствал, чудейки се всеки ден къде е единственото му дете — дали е на безопасно място, дали е на топло, дали е нахранено, дали се грижат добре за него.

Дали е обичано...

Тази история наистина успя да я развълнува. Веднага след като излезе от кафенето, Флора извади мобилния си телефон и набра домашния номер на вдовицата Макнамара в Шотландия. Единственото, което искаше в момента, бе да чуе гласчето на малкия Сиймъс, който по това време трябваше да е там, докато двете по-големи деца бяха на училище. Успя да се свърже и след по-малко от минута тънкият гласец на Сиймъс вече звънтеше от другата страна. Тя преглътна сухо, слушайки детското му дишане, докато малкият си наместваше слушалката до устата, за да може да ѝ прати целувка.

— Чао, мамо — изчурулика той накрая.

След това Флора благодари на госпожа Макнамара, увери се още веднъж, че всичко е наред, и приключи разговора.

Господи, как ѝ липсваха само! Оставаха цели две седмици. Не знаеше как ще дочака да изтекат. И без това постоянно броеше часовете до пристигането на децата. Колко прекрасно бе само чувството да знае, че все пак скоро ще ги види. Чувство, което Гевин отдавна не познаваше.

Когато се върна в къщата, забеляза, че от пощенската кутия на вратата се подаваше голям плик. Седна на шарена сянка направо на стълбите пред верандата и трескаво го отвори. Бяха снимките на Либи и бебето. Малкият беше голям сладур, с тъмна коса и все още присвити очички. Либи изглеждаше уморена, но изключително доволна, а Греъм просто сияеше. Заедно със снимките бяха изпратени и няколко нарисувани с пастели картинки, дело на Ани и малкия Сиймъс. На една от тях Ани бе нарисувала дъга, самолет и три фигурки, които очевидно трябваше да бъдат тя, Сиймъс и Роби. Около самолета бяха нарисувани много сърца, наподобяващи пеперуди.

Флора преглътна сълзите си, а после влезе в къщата и веднага залепи картинките с тиксо на вратата на хладилника.

Още следобед тя успя да се срещне с Джими О'Конъл — ирландец на около петдесет години, здрав като канара. Той огледа къщата и двора, записа си всички задачи, направи кратка сметка, каза за каква цена ще свърши работата и обеща да започне още на следващата сутрин, заемайки се първо с бръшляна. Увери я, че с помощта на тримата му синове всички задачи по къщата ще бъдат приключени преди пристигането на първите гости.

Докато се разхождаха по двора и го оглеждаха, Джими подхвърли интересна идея — старата постройка, която бе разположена по-долу към брега, също да бъде стегната и превърната в място за настаняване. Според него специфичното ѝ разположение би привличало всякакви романтични натури, търсеци уединение. Гледката от мястото, където се намираще къщурката, бе наистина забележителна и вдъхновяваща. Флора се съгласи. Идеята си струваше и тя си записа нещо в тефтерчето. Малко по-късно отвори лаптопа си и изпрати кратък мейл на Либи и Греъм, за да разбере и тяхното мнение.

Мисълта, че вече можеше да разчита на опитните ръце на О'Конъл и тримата му синове, я караше да се чувства далеч по-спокойна. Всичко постепенно се нареждаше. Флора провери телефонния секретар, отговори на повикванията, които бе пропуснала, след което нанесе още една резервация в списъка. След това разопакова новите чаршафи, които бе получила по куриер, и ги зареди в пералнята, за да ги пусне за пране на следващата сутрин. Преди да усети, слънцето вече се бе скрило зад хоризонта.

Минаваше осем. Флора се настани във всекидневната и се зачете в една от книжките, които си бе купила от госпожа Евансън. След малко чу, че мобилният ѝ телефон звъни от съседната стая. Вдигна го и чу от другата страна гласа на Либи.

— Охо-о-о, как е щастливата мама?

Беше ѝ трудно да приеме, че не е близо до най-добрата си приятелка в този така щастлив за нея момент, също както ѝ бе мъчно и за децата.

— Ако трябва да съм честна с теб — доста изтощена. Фактът, че ти звъня по това време, със сигурност го доказва.

Флора направи бърза сметка — в Шотландия беше малко след два през нощта.

— Да, разбирам — отвърна тя, след това допълни: — Среднощните разговори всъщност са най-сладки в малките часове. Как се чувства бебчето?

Либи отговори с щастлива въздишка:

— Флора, той е страхотен! Храни се отлично. Е, не мога да кажа същото и за спането, но не се оплаквам. Не мога да си отлепя очите от него, мила! Той е просто невероятен! Дори когато съм толкова уморена, че нямам сили даже да говоря, просто си лежа и го гледам, наблюдавам малката му устичка как се криви от време на време, дългите му извити мигли, които се опират в горната част на бузите му. А когато с цялата си ръчичка успява да обхване едва единия ми пръст... толкова е сладък, направо ми се разтапя сърцето и не искам да го пускам...

— Разбира се, няма да го пускаш. — Флора знаеше прекрасно какво изпитва Либи в този момент. Беше чувство, което не може да се сравни с нищо друго на този свят. — А Греъм? Свиква ли с новата си роля?

— Греъм е страхотен, помага ми, с каквото може, дори сменя памперси.

— Значи имате снимки, за които вестниците ще се избият. Представяш ли си — бъдещият херцог на Грансбъро в мръсни пелени до ушите!

— О, те са просто ужасни! Журналистите имам предвид, не памперсите. Всички са толкова досадни и еднакви, нямам думи! Тези дни един репортер дори се бил маскирал като санитар, за да успее да проникне в болницата и да опита да направи снимки. Добре, че бил брат ти. Разпознал го и се обадил на двама свои колеги. После ги заблудил, че се очаква всеки момент да заминем за Лондон. И съответно всички се втурнали натам, представяш ли си? Чичото на Греъм дори поръчал доставка на памперси, за да ги заблуди допълнително. Сега поне ги няма тук... О-о-о, време е да се оригнем. Изчакай, ще оставя телефона за малко.

Флора изчака Либи да постави бебето на рамото си и се усмихна, когато чу тънкия бебешки гласец.

— Докъде бях стигнала? О, да. Стига толкова за репортерите. Искам да те помоля за нещо. Всъщност ние двамата с Греъм искаме да те помолим. Чудехме се дали ще се съ согласиш да станеш кръстница на нашето бебе.

Флора примигна изненадано.

— Дали ще се съглася? За мен ще бъде чест! Но... не искахте ли да бъде някой от роднините на Греъм?

— Разговаряхме с него за това и решихме да изберем теб. И знай, че не сме имали никакви пререкания. Ти означаваш толкова много за нас, искаме да ни станеш още по-близка, да станеш част от живота ни! Значи — решено е! Запази последния уикенд на месец юни. Недей да приемаш никакви резервации за тогава. Нали още няма никой точно за този период?

Флора бързо провери резервациите. Погледна два пъти, за да е абсолютно сигурна.

— Не, засега този уикенд е чист. Имаме обаче цели три резервации за следващия уикенд, когато е Четвърти юли^[1].

— Страхотно! Ще ти запазим билет за Шотландия в края на месеца и после — обратно към Щатите. Ще имаш време да се подготвиш за следващия уикенд. А и децата няма да искат да пропуснат зарята на Четвърти юли. Изстрелват я точно от брега. Осветява цялото пристанище. Страхотно е наистина, струва си да се види. А по главната улица правят парад. После има различни игри и състезания. Ще предупредиш децата да си облекат и банските, защото по време на парада минава пожарната и пръска струи от маркучите в тълпата. Не директно, разбира се, насочват ги нагоре.

— Звучи наистина забавно. Мисля, че децата никога не са виждали пожарна кола в действие, освен по телевизията. Със сигурност ще им хареса.

Двете приятелки прекараха още петнайсетина минути в разговори. Поговориха и за нещата покрай къщата, и за идеите на Флора за приближаващия сезон.

— Миличка, малкият започна да оклюмва, затова ще трябва да приключваме разговора и да го слагам в кошарката. А смятам, че е време и аз да поспя. Мисля, че наистина се справяш фантастично с къщата. Но всъщност не съм изненадана изобщо. Не знам как ще ти се

отблагодарим с Грегъм. Просто не мога да си представя какво щяхме да правим без теб.

— Аз съм тази, която трябва да благодари — отвърна Флора. — Бяхте прави. Имах нужда от малко време за себе си, поне колкото да си припомня, че...

Думите сякаш заседнаха в гърлото ѝ, защото в този момент тя пак се сети за децата и за живота си в Шотландия. Сети се и как постоянно се задъхваше в усилията си да успее да превъзмогне скръбта си по Сиймъс. През последната седмица тук и особено в спокойните вечерни часове Флора прекара много време, заставайки лице в лице с болката и мъката си. Мислеше си за Сиймъс, понякога малко си поплакваше за него, но се замисляше и за своето собствено бъдеще, както и за това на децата. Струваше ѝ се, че бе прекарала последните три години в нещо като дълбок зимен сън. Сега се беше пробудила, а всеки следващ ден обещавахе нещо ново, нещо вълнуващо.

И най-вече — надежда.

— Флора? — Гласът на Либи я измъкна от мислите, в които бе потънала. — Всичко наред ли е? Случило ли се е нещо?

Флора затвори очи и пое дълбоко въздух.

— Не, нищо. Всичко е наред. Хайде, и аз ще си лягам вече. Утре ще се чуем пак.

Тя прекъсна разговора и се отправи към леглото. Докато затваряше вратата и угасваше нощната лампа, се чудеше какво ли ще ѝ донесе утрешния ден.

Надежда...

— Я да видим кой е решил най-накрая да напусне леговището си — подхвърли Джули, придържайки подноса в момента, в който Гевин влезе в кафенето.

— Здравсти, Джули — кимна той. — Извинявам се, но бях малко зает.

— Така и предполагам. И кога ще я чуем?

— Кое да чуем?

— Новата ви песен. С какво друго да се занимавате затворен в къщата по цял ден и оцелявайки само благодарение на пицата на чичо

ми и неговите доставки по домовете? Не съм ли права?

Гевин се усмихна. В малкия град всичко се знаеше.

— Имам нужда от още малко време. Напредвам, но бавно. Нещата още не са точно така, както бих желал да бъдат. Започвам сериозно да си мисля, че съм загубил доста от уменията си, докато мързелувах през последните две години.

Джули му донесе кафето — черно и силно, каквото той го обичаше, а отстрани на чинийката добави едно сфолиателе^[2], майка ѝ наистина ги правеше превъзходни.

— Заповядайте, май не сте яли много тези дни. А и не сте се бръснали. Май наистина е имало доста работа.

Гевин се почеса под долната устна, където наистина бе набола няколкодневна брада. Тази сутрин той бе установил, че в хладилника му няма абсолютно нищо, освен малко старо сирене и парче недоядена пица и реши, че е крайно време да се поразходи на чист въздух и да се зареди с продукти от магазина.

Утрото беше идеално за тази цел. Небето бе кристално ясно, слънцето се издигаше високо, а лъчите му се отразяваха в спокойната морска повърхност, хвърляйки по нея хиляди игриви отблясъци. Чайките се спускаха и обикаляха около рибарските лодки, които вече се връщаха със сутрешния си улов. По главната улица цареше оживление. Повечето хора бяха отворили прозорците на домовете си, за да пуснат вътре свежия летен въздух.

Гевин се бе вгълбил в спортната страница на вестника и отпиваше от второто си кафе, когато в кафенето влезе Флора. Той ѝ хвърли бърз поглед, после отново се зачете във вестника. Дори го приближи към лицето си. По този начин искаше не да се скрие от нея, а просто да може да я наблюдава по-незабелязано.

Носеше спортни панталонки, черни на цвят и с бял кант по крачолите, както и бяла тениска, която определено ѝ седеше добре. Даже много добре. Косата ѝ бе завързана на опашка, която преминаваше през задния отвор на синя бейзболна шапка. Обута беше със сравнително нови маратонки „Найк“.

— Харесват ли ти обувките? — Гевин чу Джули да ѝ задава този въпрос, докато ѝ сервираше чая.

— Да. Знаеш ли, права беше. Много са удобни. Сякаш не стъпвам по земята — отговори тя, а после добави: — Мисля да си

взема чая с мен днес. Събра се страшно много работа в къщата, а до отварянето има само седмица.

— Разбирам, няма проблем — отвърна Джули и се върна до тезгяха откъдето донесе една висока пластмасова чаша, в която пресипа чая.

Гевин я проследи с поглед как минава покрай прозореца. Бързо сгъна вестника си и уви закуската си в салфетка.

— Чао, Джули, ще се видим пак.

— Благодаря, господин Матсън — отговори тя. След това му намигна и добави: — Обикновено минава по моста отсреща и тръгва надолу към църквата.

Всички в кафенето се обърнаха да видят какво става, когато Гевин се втурна бързо през вратата.

Сал се засмя.

— Залагам десет долара, че ще я догони, преди да е стигнала до пощата.

Монтъорът Мак се съгласи и дори качи облога двойно.

Всички се струпаха край прозореца, за да наблюдават Гевин, който тичаше след Флора. Всъщност това не беше точно тичане. Явно се опитваше да изглежда така, сякаш прави сутрешния си крос, за да не разберат всички, че в действителност тича след Флора. Именно с тази цел той изхвърли вестника си в едно кошче за боклук, а после дори отдели няколко секунди, за да спре и да поздрави възрастната госпожа Уилкинс, която в този момент разхождаше малкото си кученце. Подтичвайки, Гевин премина по главната улица, успя дори да се огледа уж небрежно във витрината на книжарницата, след това пресече напъряно към общината. Настигна Флора точно в момента, когато тя пускаше кореспонденцията в пощенската кутия, което предизвика бурни възгласи на одобрение и задоволство в кафенето.

— Флора!

Тя се обърна и го изгледа със зелените си очи от глава до пети.

— Здравсти, Гевин. Как си?

— Флора, слушай. Искан да поговорим. За онази вечер миналата седмица... Дължа ти обяснение за начина, по който реагирах.

— Не, нищо не ми дължиш.

— Дължа ти. Не искам да останеш с впечатлението, че държанието ми е свързано по някакъв начин с теб, още по-малко с

децата ти. Не е така. Свързано е единствено с мен.

През последните няколко дни Гевин всъщност не правеше нищо.

По цял ден си мислеше за Флора, връщайки се отново и отново към онази вечер всеки път, когато сядаше пред пианото в безуспешен опит да продължи композицията си. Сега, няколко дена по-късно, той имаше толкова много неща, които искаше да ѝ каже, и се молеше да бъде разбран правилно. Стоеше пред нея и се колебаеше, трудно му беше да подбере думите си.

— Мисля, че трябва да знаеш, че аз...

— Знам, Гевин. Знам за сина ти.

Всичко, което се бе приготвил да каже, сякаш заседна в гърлото му. Погледна я в очите. Огромното съчувствие, което видя в тях, го остави безмълвен. Тя явно наистина знаеше всичко.

— Съжалявам, наистина. Ако онази вечер знаех за това, никога не бих те назидавала по този начин. Тогава просто се заблудих, че си ме взел за онзи тип отчаяни самотни майки, които се оглеждат с четири очи да намерят мъж, който да замести бившия им. Аз не съм това, повярвай ми. Истината е, че в момента дори аз самата не знам какво искам. Опитвам се да го превъзмогна. Мога да кажа, че това е и част от причината да дойда тук, в Щатите. Но всичко все още е твърде ново и непознато за мен и изобщо не съм сигурна накъде съм се запътила. Знам само, че последните три години бяха най-трудните в живота ми и не желая да прекарам остатъка от него по същия начин.

— По кой начин?

— Изплашена. Дори ужасена до такава степен, че понякога единственото, което искам, е да се заключа в тоалетната и да не изляза оттам никога, никога...

Гевин видя, че очите ѝ се напълниха със сълзи, но тя някак успя да ги сдържи. Докато Флора премигна няколко пъти, той умишлено отмести поглед от нея и се загледа в хората по улицата. Тогава забеляза, че бяха събрали доста публика, която все още ги наблюдаваше от кафенето.

— Искаш ли да се поразходим?

— Да, разбира се.

Продължиха в мълчание заедно по тротоара. Всеки бе потънал в собствените си мисли. Прекосиха бавно стария каменен мост. От другата му страна имаше малка пейка. До нея — леха с яркожълти

теменужки, посадени там в памет на известен местен жител. Гевин посочи към пейката и двамата седнаха на нея, загледани в многобройните лодки на пристанището, докато лекият ветреца откъм морето полюшваше листата на дърветата наоколо.

— Как се казва? — наруши първа мълчанието Флора. Гевин погледна към нея, но тя продължаваше да се взира в хоризонта. — Синът ти — уточни тя. — Как му е името?

— Гейбриъл. Гейбриъл Уилям Матсън.

— На колко беше... — Тя бързо се поправи. — На колко е?

— В момента е на осем. Беше на шест, когато... майка му го взе със себе си. — Гласът му леко затрепери и Гевин се покашля, за да прикрие вълнението си.

— Моят най-голям е Роби, в момента е на единайсет. Но изглежда на повече — ако знаеш колко бързо му се иска да порасне, а дъщеря ми се казва Фиона, но всички ѝ викаме Ани. Тя е на седем. Накрая е Сиймъс, най-малкият. Това лято ще навърши три.

— Каза ми, че си загубила съпруга си преди три години, Сиймъс...

— ... никога е виждал баща си. Разбрах, че съм бременна няколко дни след като мъжът ми загина.

— Как се случи?

Всички в Касъл Рот познаваха Флора и Сиймъс. Когато трагедията се случи, вестта за смъртта на съпруга на Флора бързо обиколи цялото градче. Именно заради това на нея никога до момента не бе ѝ се налагало да разказва на някого какво точно се беше случило. Даваше си сметка чак сега. Своят разказ в този момент тя почувства като някакъв вид катарзис.

— Сиймъс работеше на нефтена платформа в Северно море. Работата му беше такава, че често му се налагаше да отсъства от къщи плътно по четири седмици, понякога дори и по шест. След това обаче си беше цял месец у дома. Точно си бе тръгнал от къщи и поемаше към следващата си дълга смяна на платформата. Денят преди трагедията бяхме празнували рождения ден на Роби. Сиймъс загина в катастрофа. Хеликоптерът, който ги превозваше към платформата, падна в морето няколко минути след излитането си. Причините за злополуката така и не станаха ясни.

— Господи, Флора, толкова съжалявам!

Тя преглътна и само кимна леко с глава.

— След като разбрах новината, останах като вцепенена с дни. — Усмихна се тъжно. — Мисля, че по някакъв начин това вцепенение продължава дори до днес. Добре, че беше брат ми. Ангъс беше именно тук, в Щатите, когато се случи трагедията. Работеше в Ню Йорк. Когато разбра какво е станало, се върна незабавно, без никакви коментари. Пое грижата за всичко върху себе си, включително и за мен. Най-трудно беше, когато трябваше да го съобщим на децата. Роби го прие изключително тежко. Той имаше много силна връзка с баща си, Сиймъс му беше нещо като идол. Не знам дали изобщо някога ще може да прекара както трябва рождения си ден, защото през целия си живот ще го свързва със загубата на татко си. Малко след това разбрах, че съм бременна. Бях объркана. Бях почти сигурна, че ще направя спонтанен аборт заради стреса и постоянната депресия, в която се намирах. Съдбата обаче бе решила друго. Загубихме скъп човек, появи се нов. Не вярвах, че ще се случи почти до края, всъщност наистина не вярвах, докато малкият Сиймъс не се появи на бял свят и не забелязах трапчинката на лявата му буза, същата като на татко му. Това е невероятно, наистина невероятно.

Двамата поседяха известно време, без да обелят дума. След малко край тях мина цялата местна детска градина. Дечицата бяха строени две по две, хванати за ръчичка. Всички носеха на главите си шапки, направени от вестници, които да ги пазят от слънцето. С тях имаше две учителки — едната отпред, другата — в края на колоната. Водеха ги към центъра.

— Гейбриъл беше точно на тяхната възраст, когато... — Гевин преглътна. — Последния път, когато го видях, беше, когато ми махаше от прозореца на къщата ни. — Гевин поклати глава. — По-точно на къщата, в която живеехме тримата заедно, преди аз да я напусна. Точно го бях оставил на майка му след поредното ни свиждане. Бях го водил в зоологическата градина. Много обичаше да ходи там, особено при маймуните. Все още е пред очите ми с лице, залепено на прозореца, и очи, които ме проследяваха, докато си тръгвах. Над устата си имаше мустачки от шоколадов сладолед.

Флора погледна към Гевин. Усещаше, че не му е лесно да продължи. Бореше се с чувствата си.

— Той ще те помни винаги, да знаеш. Всички онези неща, които сте правили заедно, местата, където си го водил. Ани беше само на четири годинки, когато баща ѝ си отиде, но още помни как той ѝ носеше букетче цветя всеки път, когато се прибираще. Бели цветчета, за късмет... Всеки път, когато видим такива, дори и сега, тя се навежда, откъсва няколко, поглежда към небето и благодари на татко си.

Гевин пое дъх и го изпусна бавно.

— Нямаш представа колко много се надявам. Понякога ми остава само надеждата. Но наистина, ако трябва да съм честен, изобщо не съм сигурен, че някой ден ще го видя отново. Може би, когато порасне, самият той ще реши да ме потърси. Лошото е, че нямам никаква идея какви му ги е наговорила вече тя. Чувал съм много истории за родители, които говорят пред децата си за родителя, при когото не са останали, че не ги иска повече, или още по-лошо — че е умрял. Миранда вече веднъж постъпи жестоко. Все пак не вярвам, че някога би наранила Гейбриъл умишлено. Но винаги може да убеди сама себе си, че прави всичко за негово добро. Така може да направи каквото си поиска. За него. И за себе си.

— Нямаш представа къде го е отвела, нали?

— Въпросът по-скоро трябва да бъде къде не го е водила вече. Наех частен детектив, който буквално обиколи земното кълбо, гонейки следите им. Рим, Париж, Швейцария, Гърция, Сингапур. Всеки път, когато ги надушваше, тя духваше отново и бяха нужни месеци, за да ѝ влезем пак в следите. Родителите ѝ живеят в Лондон и знам, че са били в контакт с нея. Със сигурност ѝ помагат финансово, а на нас отказват да ни съдействат. Те още навремето не желаеха тя да се омъжи за мен, защото това значеше да напусне Европа и да се премести да живее тук. Общо взето ръцете ми са вързани, освен ако тя не реши да се върне в Щатите. Отвлечането на дете извън пределите на страната се превръща в един невероятен дипломатически и бюрократичен кошмар. Повечето правителства отказват съдействие, тъй като не искат да бъдат въввлечени като страна в подобен конфликт. Въпреки че предстоеше най-вероятно да спечеля делото за попечителство над детето, нещата се усложняват неимоверно, докато те двамата са зад граница. Когато я намерихме в Париж, френските официални власти дори я предупредиха, че идваме! Разминахме се за малко. Беше напуснала

апартамента на пожар, половината ѝ вещи бяха останали. Там намерих нещо, което взех със себе си.

Той бръкна в задния си джоб и извади оттам портфейла си. Отвори го и измъкна снимка на момче със светла коса и най-големите и изразителни очи, които Флора някога беше виждала. Държеше в ръцете си самолет играчка, но лицето му не излъчваше радост, не беше дори усмихнато. Детето изглеждаше объркано, съвсем объркано.

И как да не изглежда така? Едва ли имаше място на този свят, което Гейбриъл да може да нарече свой дом. Постоянно сменящи се държави, адреси и квартири — това беше неговият живот през последните две години. Та той дори нямаше как да има приятели при това положение.

Флора хвана Гевин за ръката и го стисна.

— Ще го намериш! Ще го върнеш обратно. Трябва да вярваш в това. Просто недей да се отказваш.

— Знам — кимна той. След това я погледна със същия объркан поглед, който имаше детето на снимката. — Това е единственото нещо, което ме крепи.

[1] Четвърти юли — национален празник на САЩ. — Б.пр. ↑

[2] Италианско тестено сладкарско изделие с пълнеж, подобно на кроасан. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 7

Пет денонощия.

Само толкова оставаше до деня, в който първият семеен хотел в Ипсуич щеше да отвори врати и да започне работа, приемайки като свои първи гости господин и госпожа Скуайърс от Далас, щата Тексас.

И Флора трябваше да е готова за тях.

Тя наистина се бе потрудила доста и беше свършила добра работа. Оставаше ѝ още веднъж лично да провери всеки детайл — от завивките и чаршафите, с които щеше да покрие леглата, до чая, който щеше да сервира на закуска. Всичко трябваше да бъде прегледано още веднъж. Дори малките комплекти тоалетни принадлежности, оставени на мивките във всяка една от баните, трябваше да бъдат подредени с грижа и внимание. Те бяха специално подбрани и изпратени от Шотландия. Помогна ѝ нейната добра приятелка Хейти Маклийд.

Двете млади жени се бяха превърнали и в сестри по съдба. Арчибалд, съпругът на Хейти, работеше заедно със Сиймъс на нефтената платформа. Двамата бяха заедно и в хеликоптера в деня на трагедията. В първите дни след катастрофата двете жени бяха непрекъснато заедно и се сблизиха много. Хейти и Флора бързо бяха разбрали, че ще трябва да се разделят с ролите си на домакини и майки. Те пак щяха да си останат такива, но се налагаше да работят. Флора си бе намерила работа в замъка Касъл Рот — отначало като икономка и уредничка, а след пристигането на Либи и благодарение на новите ѝ идеи стана нещо като мениджър на недвижими имоти. Хейти пък превърна хобито си — градинарство и отглеждане на билки — в дребен бизнес. Тя започна да произвежда в ограничени количества абсолютно натурални и естествени сапуни, лосиони и друга дребна козметика. „Цехът за производство“ бе собствената ѝ кухня. По този начин тя си помагаше в отглеждането на малката си дъщеричка.

Хейти бе прекарала доста време в обикаляне на дрогериите и магазинчетата в района, опитвайки се да предложи там своите стоки. Тъжната истина обаче беше, че парите едва ѝ стигаха да свързва двата

края. В последно време дори бе започнала да обмисля да напусне селцето и да се премести в близост до Глазгоу, където живееха родителите на загиналия ѝ съпруг. Никак не ѝ се тръгваше — тук е нейният дом, но селцето наистина беше толкова малко и толкова откъснато от света, че възможностите за допълнителен доход се оказваха крайно ограничени.

Затова, когато се стигна до въпроса със зареждането на баните с козметични комплекти, Флора се беше сетила именно за Хейти. Обади ѝ се и на първо време ѝ поръча седемдесет сапунчета и същия брой шишенца с балсам. Хейти бе развълнувана и безкрайно благодарна за поръчката. А Флора бе истински щастлива, че е успяла по някакъв начин да ѝ помогне.

Тя беше направила същото и с още няколко нейни приятелки. Бурканчетата мармалад и сладко, които щяха да бъдат предлагани на закуска, също бяха с оригинален шотландски произход. Произведени бяха от Джанет Макнийл, известна в цялото градче с невероятните си конфитюри от боровинки и касис. Колийн Макдоналд пък бе изпратила два броя от ръчно резбованите комплекти за шах, които сама изработваше по поръчка. Флора отдавна ги бе определила за верандата. Дори малките вълнени килимчета, които Флора бе поставила до всяко едно легло, бяха изтъкани на станове на местното дамско дружество. Тя се чувстваше истински щастлива, че е успяла хем да помогне колкото може на дребната местна икономика, хем да вкара в къщата едни наистина уникални елементи, пренасящи духа на Шотландия чак до другия край на Атлантика.

Флора бе седнала на верандата, закусваше кифличка, отпиваше от чая си и хвърляше по едно око към буреносните облаци, които се събираха на хоризонта над морето. Мислеше си, че е прекрасно да си подари една спокойна сутрин, независимо от това дали времето е хубаво, или лошо. Все пак през последните две седмици не се бе спряла за миг. Първия ден, когато пристигна тук, беше сигурна, че тези три седмици до идването на децата ще ѝ се сторят цяла вечност, но ако трябваше да бъде честна, почти не беше усетила как бе изминал половин месец. Дните просто отлитаха един след друг, изпълнени с планове, срещи, задачи и постоянно движение. В началото къщата приличаше на почти довършено платно на художник, по което имаше още доста детайли за доизпипване. Тя бе довършила всяка една малка

подробност, бе добавила цветовете и сенки, създавала бе нещо, което спокойно вече можеше да нарече свое. Чувството на задоволство от свършената работа бе наистина страхотно. И най-хубавото бе, че всичко бе приключено наистина навреме и дори малко предсрочно.

Ангъс и децата щяха да пристигнат точно след три дена, Флора вече нямаше търпение да ги види. Времето, прекарано далеч от тях, имаше своите добри страни, но тя вече жадуваше за малките им невинни личица, за непрестанното им бърборене и за допира на меките им коси, когато зарови лице в тях. Чувстваше се, сякаш вече е успяла да преодолее загубата на Сиймъс и най-накрая можеше да живее със своите деца, а не за тях.

В момента пред нея имаше два дена, които можеше да прекара както си иска. Все още не можеше да се нарадва на къщата, гордо я обикаляше, влизаше от стая в стая, оглеждаше се и отбелязваше с нескрито задоволство резултатите от труда си. Усещаше обаче, че има спешна нужда от поне един ден пълна почивка.

Как да го прекара обаче?

Такова нещо не ѝ се бе случвало от... от преди да роди Роби. Когато у дома ѝ останеше малко свободно време след работа, все се намираше някоя задача по къщата, а и децата бяха постоянно около нея. Понякога отиваха всички заедно на кино в Инвърнес или на пикник в гората — за нея това беше отдих. Но дори тогава почивката не беше пълна, защото забавленията, които измисляше, бяха винаги и за някой друг, било то и за собствените ѝ деца.

Този път тя имаше възможността за пръв път да направи нещо само и единствено за себе си. А възможностите бяха безкрайни. С оглед на времето идеята за плаж отпаднаше от само себе си. Можеше да се качи на колата и да се разходи до Бостън, където да поразгледа забележителности или да посети някой музей. Или пък да облече най-хубавата си рокля и вместо да обикаля, да се отдаде на разточителен обяд в някой скъп ресторант. В крайна сметка обаче Флора реши да остави всички тези неща за някой друг път и избра да направи нещо абсолютно незначително, но толкова типично женско.

Какъв по-добър начин да прекара следобеда от това да отиде в салона за красота?

В Рот нямаха такъв салон. Нямаха дори и бръснарница, ако ставаше въпрос. Наложеше ли им се такава услуга, хората прескачаха

до съседните градове или ползваха услугите на приятели в домашни условия. Обикновено Флора си подрязваше връхчетата на косата сама. Правеше го по най-простия начин, гледаше единствено дължината отзад да е равна. Никога не се беше боядисвала, цветът на косата ѝ бе напълно естествен. Обикновено я прибираще на опашка с ластик или шнола.

Всъщност в дъното на решението за салона отново бе Джули. Преди няколко дена в кафенето тя ѝ бе споменала за него, дори ѝ бе препоръчала да седне при Джен, която беше и негова собственичка.

— Вие трябва да сте Флора. — Посрещна я дребничка млада жена със стилно оформена на каре гарвановочерна коса. Сиво-сините ѝ очи я гледаха с любезна усмивка изпод изработените в ретро стил рамки на очилата ѝ. На китката ѝ подрънкваха няколко сребърни гривни. Тя подаде ръка. — Аз съм Джен. Джули ми каза, че ви е пратила при мен. Елате тук, отзад, и се разположете удобно.

Салонът се намирал в стара къща, чиято фасада отпред имаше два етаж, а в двора отзад — един. Беше само на няколко минути пеша от центъра, малко встрани от главната улица. Въпреки че в салона явно имаше доста работа, тъй като всички столове бяха заети, Джен прекара около двацет минути в лек и приятен разговор с Флора. От дума на дума те установиха, че и двете си падат по хубавия чай и по ароматните свещи. Джен имаше две деца — Сам и Кейси, близки по възраст с Роби и Ани. Разбраха се да се съберат отново, след като семейството на Флора пристигне. Децата щяха да си играят по плажа, а те двете щяха да изпият по чаша чай.

— Добре, а сега да се захващаме с работата. Косата ти е страхотна — каза Джен, докато сваляше шнолата, с която Флора я хващаше отзад. После зарови пръстите си в къдриците и ги разроши с професионално отработено движение. — С какво я третираш?

— С натурален шампоан от пирен и овес. Имам приятелка в Шотландия, която го прави у дома си. Абсолютно натурален е.

— И само той успява да поддържа косата ти толкова здрава и мека?

Само след няколко минути Джен помоли Флора да ѝ поръча солидни количества от шампоаните и лосионите на Хейти. След това продължи да я оглежда, както бе седнала на стола пред огледалото.

— Като че ли не си съвсем сигурна какво точно искаш да направиш с косата си, а усещам, че леко се боиш да прибягваш към някакви радикални промени. Напълно те разбирам. Жените сме много привързани към косите си. В края на краищата, косата е важна част от нашата идентичност, от самите нас. Внезапната и рязка промяна на тази идентичност може да бъде доста стряскаща.

Флора потвърди предположенията ѝ:

— Не съм съвсем сигурна, че децата ще са готови да видят майка си с изправена коса или в платиненорус цвят да речем.

— Познавам жени, които биха дали всичко за цвят като твоя, така че и аз смятам да държим боята далеч от косата ти. Мога ли обаче да направя едно малко предложение? Мисля, че стилът на косата ти в момента наистина подхожда добре на лицето ти. Допълва се с формата на очите ти и фината ти костна структура. — Тя хвана Флора за брадичката и леко ѝ повдигна главата нагоре, сякаш да я убеди още повече в думите си. — Какво ще кажеш при това първо посещение просто да оберем крайчетата, да скъсим четири-пет сантиметра от дължината и може би да я направим на съвсем фини слоеве. Мисля, че така ще ѝ придадем още повече обем, сигурна съм, че ще ти хареса. Така че няма да е нищо радикално, просто ще подобрим и подчертаем това, което така и така си имаш.

Флора се съгласи и се отпусна в удобния стол на Джен. Един час по-късно фризьорката завъртя същия този стол срещу огледалото, в което Флора видя една напълно нова жена. Джен наистина не бе действала радикално, но Флора бе удивена от това как само няколко подрязвания с ножицата и малко фиксиращ балсам за къдри и бяха успели да съживят косата ѝ до неузнаваемост. Тя просто подскачаше около раменете ѝ, фино и елегантно обрамчвайки лицето. Това обаче беше само началото на плана на Джен.

— Сега ще те пратя на горния етаж при Моурийн. Тя е нашата масажистка, ще се позанимава малко с теб. Все пак мускулите ти имат нужда от релакс след толкова много работа. Страхотна е, повярвай ми!

Флора никога не бе ходила на професионален масаж и не беше много сигурна какво да очаква. Моурийн я въведе в малка стаичка с приглушена светлина. По средата ѝ имаше масажна маса, покрита с чаршаф, върху който беше разстлана постелка за еднократна употреба. От две малки колонки се носеше тиха и приятна музика, а няколко

дискретни свещички изпълваха помещението с аромат на лавандула и ванилия. Моурийн, която имаше повече вид на детска учителка, отколкото на масажистка, накара Флора да се съблече и да легне, след което я покри с топла памучна кърпа и излезе от стаичката. След няколко минути се върна и се захвана за работа. През следващия един час тя успя да докосне и раздвижи всяко мускулче, всяко възелче по врата, гърба и раменете ѝ, помагайки си с масажно олио с аромат на бадеми, което нежно втриваше в кожата ѝ. Не подмина дори дланите и пръстите на уморените ѝ от работа ръце, след това разтри и ходилата ѝ с ментово масло, показвайки ѝ различните точки и обяснявайки коя от тях с кои телесни органи е свързана. Джен се оказа абсолютно права. Флора изобщо не усети как изтече този час, буквално се беше разтопила от удоволствие.

И това не беше всичко.

Продължението беше маникюр и педикюр, а за финал бе оставена маската за лице с водорасли и авокадо, след която Флора почувства кожата си необичайно мека, опъната и жизнена. Четири часа след като беше влязла в салона, тя разбра какво означава да се чувстваш като „нова“.

Джен я чакаше долу на рецепцията. Флора извади портфейла си, приготвяйки се да плати.

— За теб — каза Джен, подавайки ѝ затворен бял плик.

Флора го взе и го отвори.

— Какво е това?

Джен само се усмихна, без да отговори нищо. Вътре имаше красива картичка, а в нея — малко листче. Отгоре на бележката Флора видя мейла на Либи.

Надявам се днес да си прекарала наистина добре. Това е нашият подарък за цялата работа, с която успя да се справиш през последните две седмици. Дължим ти много повече.

Целувки: Либи и Греъм

Флора вдигна очи към усмихнатата Джен.

— Всичко е включено в цената, не се бъркай за бакшиш и си прибери портмонето в чантата. Не мога да ти взема и цент, така нареди Либи.

— Но как... Откъде е знаела тя?

— Много просто. Майка ми беше много добра приятелка с Матилда — майката на Либи. Тази сутрин майка ми е звъннала на Либи, за да се чуят — още не й беше честитила малкия нов член на семейството. И между другото станало дума, че ти си решила да идваш насам. Е, кажи сега как да не обичаш малкия град? Всичко се знае!

Флора я погледна удивена.

— Просто не знам какво да кажа.

Джен й подаде визитна картичка на салона, а на гърба й написа и домашния си телефон.

— Когато решиш, просто ми звъни. И непременно да ми се обадиш, когато децата дойдат. Моите две ще чакат с нетърпение да се потъркалят по плажа. Нали знаеш, че точно тук, под нас, е най-добрата плажна ивица в целия град.

След като излезе от салона, Флора реши да използва деня докрай и тръгна бавно по главната улица. Можеше да се пошляе спокойно, зяпайки витрините. Времето все още ставаше за разходка, но една от жените в салона бе казала, че е чула по радиото, че приближаващата буря няма да е от най-леките. Затова тя се отби през магазина за хранителни стоки и си взе пилешко филе и салатата за вечеря. След това мина през видеотеката, за да си избере някой хубав филм. Цяла вечност не беше гледала нещо наистина качествено и й се струваше, че тази вечер бе идеалното време за това. Какво по-хубаво от това да се изтегне на дивана, загледана в някой хубав филм, докато вятърът и дъждът навън бият по прозорците...

След това се отби за малко и през книжарницата на госпожа Евансън, а когато излизаше оттам, небето вече беше станало оловносиво, а буреносните облаци сякаш се бяха надвесили над брега, готови всеки момент да излеят гнева си над земята. Последната спирка на Флора беше кафенето. Искаше да мине оттам най-вече, за да благодари на Джули за поредната й добра препоръка, както и да й покаже резултата все пак.

— Изглеждаш невероятно! — Джули прекоси бързо кафето и започна да се върти около Флора, оглеждайки я от всеки ъгъл. —

Просто не мога да повярвам какво е направила Джен с косата ти! Искам да кажа — стилът е запазен, и преди хич не беше зле, но сега е толкова трептяща, толкова жива, а лицето — та ти просто цялата сияеш! Колко жалко, че Гевин Матсън не е тук сега. Само един поглед и очите му просто щяха да изхвъркнат!

Флора поклати глава.

— О, Джули... С него сме само приятели.

— А, така ли? Добре... — отвърна Джули и кимна.

Всъщност от деня, в който си бяха говорили на онази пейка до каменния мост, Флора и Гевин се засичаха почти всяка сутрин в кафенето. Ако се случеше така, те сядаха заедно на една маса да пийнат по нещо и си говореха по общи теми. Най-често разговорът се въртеше около децата на Флора и живота ѝ в Шотландия. Той пък ѝ бе разказал за кариерата си на композитор — тя бе поразена от факта, че повечето ѝ любими песни са именно негово дело. Говореха и за много други неща — политика, актуалните новини, че дори и за спорт. Гевин въвеждаше Флора в правилата и тънкостите на бейзбола и най-вече във вечното съперничество между „Ню Йорк Янкис“ и „Бостън Ред Сокс“. Беше я предупредил шеговито, че не е много здравословно да продължава да носи каскета с логото на „Ню Йорк Янкис“, който всъщност брат ѝ бе донесъл след престоя си в Щатите.

На Флора ѝ харесваше да разговаря с Гевин. Дори когато Сиймъс беше жив, те никога не бяха общували така, както сега с Гевин. Повечето от свободното си време покойният ѝ съпруг прекарваше във всякакви злободневни занимания — дребни поправки по къщата, работа по двора, помагаше ѝ и с децата. Трябваше да признае, че възможностите за по-дълбоки и смислени разговори с него приживе бяха сведени почти до минимум. Колкото и да се обичаха, сферите им на интерес почти не съвпадаха — това беше факт. Флора обичаше поезията и тихите вечери у дома до камината. Сиймъс предпочиташе да се отбие в кръчмата, където да изпие няколко бири. Сега тя се замисляше, че би предпочела дори шумната кръчма пред самотата през последните три години. Времето, прекарано с Гевин напоследък, ѝ връщаше радостта от общуването. Но с неговото минало и нейните деца, които непрекъснато биха му напомняли за изчезването на неговото собствено, нещата никак не изглеждаха прости.

— Така е, Джули — настоя още веднъж Флора. — Ние наистина сме само приятели.

— В такъв случай няма да е лошо да се опиташ да му изясниш този факт, защото виждам начина, по който те гледа, както и съм забелязала как те очаква всяка сутрин, когато седне тук, а теб те няма. Сяда до прозореца и просто чака да се появиш. Извинявам се, ако се бъркам, но един мъж не се държи така, ако чака жена, с която е само приятел.

Майката на Джули, нисичката закръглена Мария, която забърсваше кафе машината зад тях, кимна сякаш на себе си в мълчаливо съгласие с думите на дъщеря си.

Флора беше в кухнята и режеше краставици и моркови за салатата си, като в същото време, полюшвайки леко бедрата си в такт с музиката, припяваше на висок глас на Арета Франклин, която звучеше от уредбата. В същия момент Гевин позвъни на вратата, но музиката беше прекалено силна и Флора не успя да го чуе. Вратата беше отключена. Той си отвори, влезе и се спря пред кухнята. Светлосините ѝ джинси очертаваха извивките ѝ точно на местата, където трябваше, докато тя продължаваше да се поклаща в ритъма на песента. Тъмният ѝ пуловер подчертаваше огненочервения цвят на косата ѝ. Определено беше гледка, която би накарала пулса на всеки мъж да се учести. Той не се учуди, че онази музика отново нахлу в главата му само при вида на тялото ѝ.

Гевин знаеше, че в последните дни Флора бе работила почти без почивка, за да приведе къщата в пълна готовност за посрещането на първите гости. Наистина бе свършила невероятна работа. Да, къщата не беше лоша и преди около две седмици, когато той бе влязъл тук за първи път. Направило му бе впечатление, че домът е спретнат и функционален. След намесата на Флора обаче промяната бе очевидна. Цялата къща сякаш сияеше, всяко нещо изглеждаше поставено точно на мястото си. Целта беше постигната напълно — още с влизането вътре се усещаше уют и топлина. Дори човек, който за първи път пристъпваше прага, щеше да се чувства като у дома си.

— О! — Тя се сепна, когато го забеляза да стои до вратата на кухнята. Бързо намали звука на уредбата. — Не те усетих изобщо... Звънна ли или... не съм те чула изобщо.

Той кимна.

— Надявам се не се сърдиш, че се самопоканих.

— Ни най-малко. — Тя хвърли поглед към кухнята. — Точно приготвих пилешко и салата за вечеря. Има достатъчно и за двамата. Ще се радвам... да останеш. — Флора го погледна.

Гевин беше наминал само за да ѝ донесе сутрешното издание на вестника, в който бе публикувана рекламата на хотела. Или поне така се самозаблуждаваше. Просто това беше най-добрият и смислен повод, който можеше да измисли, за да види Флора отново. През изминалите две седмици Гевин я бе опознал сравнително добре. Работата му най-накрая бе потръгнала и единствената причина за това бе жената срещу него. Нещо повече, композираше му се още и още.

Вече очакваше с нетърпение всяка следваща сутрин, защото знаеше, че ще отиде в кафенето, ще седне на масата и ще започне да се взира през широкия прозорец, очаквайки да я види да се задава по главната улица с невероятната ѝ усмивка, спирайки от време на време да поздрави по някоя позната. Флора беше идеалната жена — интелигентна, съобразителна, със страхотно чувство за хумор и ум, остър като бръснач. Той усещаше, че все по-често търси нейното мнение по всякакви въпроси. Тя чувстваше нещата в дълбочина, виждаше света през очите на майка, която иска най-доброто за своите деца.

Тя беше жената, в която Гевин се влюбваше все по-силно.

Но тя беше и жената с три деца, а през последните две години той съвсем целенасочено бе избягвал всичко, което да му напомня за собствената му тежка загуба. Това беше някаква естествена реакция на мозъка му, чрез която да се предпази от болката и страданието. А те присъстваха във всеки един негов ден, откакто Гейбриъл бе изчезнал. Чудеше се какво ли щеше да се случи, как ли щеше да се почувства самият той, когато децата ѝ пристигнеха. Нямахше как да знае. Щеше да го усети едва в момента, когато те се изправеха срещу него. Цялото му същество, цялото му съзнание го тласкаше към Флора. Но дори и сега, в момента, в който той седеше пред нея до вратата на кухнята, една малка частица от него се чудеше дали няма да е най-добре просто да остави вестника, а после да се обърне и да се върне в лятната вила на Алек.

В този момент майката природа се намеси, за да му помогне с решението. Навън изведнъж проблесна светкавица и за миг освети

всичко. Няколко секунди след това се разнесе силен и продължителен гръм, който сякаш се търкаляше по хълма надолу. Всичко в къщата потрепери. Гевин стоеше прав и гледаше Флора. Чуха се едри капки дъжд, които започнаха да барабанят по первазите.

— Е, мисля, че вече е ясно. Явно ще се наложи да поостана поне за малко. С какво мога да ти помогна?

Тя му подаде ножа за рязане.

— Ако нямаш нищо против, можеш да донарежеш зеленчуците, а аз през това време ще омеса няколко малки хлебчета.

И двамата се захванаха за работа под приглушените звуци от уредбата. Песента беше „Караш ме да се чувствам като истинска жена“ отново на Арета Франклин. На няколко пъти погледът на Гевин се плъзгаше тайно към Флора, спирайки се ту на прекрасните червени кичури, небрежно падащи върху бузите ѝ, ту върху деликатните ѝ пръсти, които сръчно размесиха тестото върху плота, после го направиха на топка и оформиха от нея по-малки топки.

С каква лекота, с какъв финес правеше всичко — истинска жена!

След като хвърли хлебчетата в тигана със загрялата мазнина, тя се зае да подправя пилешкото месо, след което го пъкна във фурната.

Гевин приключи със салатата и обърса ръцете си в кърпата, която висеше до него:

— Имаме ли вино?

Тя кимна и посочи с поглед към вратата на малкия килер.

— Винената изба вече е пълна догоре. Мисля, че можем да си позволим да си отворим някоя бутилка.

Флора наистина бе събрала качествена селекция. Гевин избра една бутилка шардоне от Калифорния, отвори бутилката и сипа по една чаша. Дискът в уредбата се бе сменил и вместо Арета сега звучеше блус на Ван Морисън.

Флора запали две свещички в трапезарията и подреди прибори за двама в единия край на голямата маса. Меките звуци от уредбата идваха и тук благодарение на вградените по ъглите на ламперията колонки.

Навън североизточният вятър вече вилнееше с пълна сила. Клоните на дърветата се огъваха под напора му, а дъждът биеше все по-шумно в прозорците. Небето отново бе разкъсано от ярка светкавица. Този път гръмотевицата изтрещя почти веднага след нея.

Оказа се, че Флора предвидливо бе запалила свещите, защото токът спря почти веднага след като двамата седнаха на масата. Така вечерята протече в романтична атмосфера, а тишината бе прекъсвана единствено от бурята навън и от техния разговор. Флора се опитваше да разбере от Гевин какво точно композира в момента, но той съвсем целенасочено отбягваше конкретните отговори. Изобщо не знаеше как ще се почувства жената срещу него, ако разбере, че в момента съчинява песен, над чиито ноти бе изписано нейното име.

Затова се опита да отклони темата и започна отново да я разпитва за децата. Беше почти сигурен, че след пристигането им и след идването на първите гости на хотела, той нямаше да има възможност да се вижда с Флора толкова често. Благодареше горещо на лошото време тази вечер, което му бе подарило още няколко часа с нея.

Двамата приключиха с вечерята и събраха масата, като дори измиха чиниите заедно. На Гевин никак не му се тръгваше, затова търсеше някакъв повод да остане още малко. Флора също не изглеждаше въодушевена от идеята да го изпрати и да си ляга в потъналата в мрак къща. Тя доля вино в чашата му и го поведе към салона, като осветяваше пред тях с една от свещите.

След като се настаниха там, тя запали още няколко свещи, след това се сви в единия ъгъл на големия тапициран диван. Лакираните пръсти на босите ѝ крака се подаваха под ръба на джинсите ѝ.

Бурята навън продължаваше с пълна сила, но Флора почти не ѝ обръщаше внимание — може би заради многото запалени свещи, а може би заради виното, което приятно сгряваше тялото ѝ. Мислеше си, че и дългият ѝ престой в салона за красота бе допринесъл за прекрасното ѝ настроение. За пръв път от много време тя се чувстваше като истинска жена, а не като уморена и претоварена самотна майка. Когато Гевин допи виното си и хвърли поглед към часовника си с намерението да си тръгва, самата тя се изненада от реакцията си. Протегна се, хвана го за ръката и я задържа в своята.

— Остани.

Тази единствена дума сякаш изведнъж материализира привличането, което витаеше във въздуха около тях през цялата вечер. Гевин се приближи към Флора, а тя се сгуши в него. Отначало

целувката ѝ бе малко колеблива, но когато усети отговора на Гевин, бързо се отпусна.

Господи, помисли си тя, докато прокарваше длани по ръцете на Гевин, продължавайки нагоре към врата и насочвайки ги зад ушите му. Окуражи се още повече, когато чу лекото му простенване.

Гевин се отдръпна назад, гледайки я право в очите.

— Чаках този момент още от мига, в който влязох в къщата и те видях да танцуваш в кухнята.

Тя се усмихна. В този миг не можеше да намери нито една причина, която да ѝ позволи да твърди пред когото и да било, че двамата с него са *просто приятели*.

— Гевин, и двамата сме преживели неща, които ни правят много предпазливи. Никой не иска да разбие сърцето си повторно. Но трябва да ти споделя честно, че през последните три години аз наистина не живеех. Просто съществувах някак. Имах предостатъчно време за размишления през последните две седмици и реших, че все още съм твърде млада, за да си позволя да прекарам остатъка от живота си сама.

Гевин я погледна внимателно.

— Какво искаш да кажеш?

— Какво искам ли? Не и да те попитам скоро ли ще се оженим, в никакъв случай. Аз не искам да бързам. За никоя връзка няма пълни гаранции, но това не означава, че нямам право да опитам. Не искам да продължавам с доскорошното си убеждение, че животът, който съм имала със Сиймъс, ще е първият и последен съвместен живот до края на дните ми. Иска ми се да вярвам, че заслужавам втори шанс да бъде щастлива, да бъде обичана.

Тя спря и погледна надолу. Сякаш се стресна, че бе отишла твърде далеч, без да му е дошло времето. После продължи:

— Може би не съм права да говоря така. Може би ти не го чувстваш по същия начин като мен.

Гевин отвори уста да отговори, но в този момент съвсем внезапно на входната врата се почука, и то доста силно и настоятелно. Флора се изправи рязко, погледна към Гевин, после тръгна към вратата.

На прага стоеше мъж на не повече от двадесет и пет години. Беше измокрен до кости, зъбите му тракаха от студ. Зад него бе спрял

автомобил, чийто двигател продължаваше да работи. Фаровете му бяха запалени и осветяваха задницата на колата на Флора. През замъгления прозорец се виждаше лицето на жена.

— Здравейте — едвам промълви мъжът. — Слава богу, че има някой тук. Вече се бяхме отчаяли. Загубихме се, а времето става все по-лошо. — В този момент, сякаш за да потвърди думите му, нова ярка светкавица разкъса небето, последвана веднага от оглушителен гръм. — С жена ми пътуваме към Мейн, бяхме тръгнали на гости на родителите ми. Но никак не ми се рискува да продължаваме нататък. Видях табелата ви. Чудех се... по-скоро се надявах... дали имате някакви свободни стаи за нощувка?

Флора го погледна.

— Все още не сме отворили. След пет дни...

— О, господи... — Той прокара пръстите на ръцете си през мократа си коса, хващайки се за главата. Златната му брачна халка проблесна на светлината от свещта. — Знаете ли случайно някое друго място наблизо, където бихме могли да пренощуваме? С малко бебе сме. То е само на три седмици. Мислехме да караме и през нощта, защото се надявахме, че ще спи през това време. Но тя се скъсва от плач през цялото време още откакто напуснахме Бостън. Жена ми вече се е видяла в чудо и...

Флора хвърли бърз поглед над рамото му към жената, която седеше на задната седалка на колата. На лицето ѝ бе изписано пълно отчаяние.

Нямаше как да им откаже. Кимна и се отмести от вратата.

— Разбира се, че може да пренощувате и тук.

— Можем ли? Но...

Флора все един чадър от закачалката и го подаде на непознатия мъж.

— Моля ви. Доведете жена ви и дъщеричката. Токът спря отдавна, но поне имаме достатъчно свещи. Ще намеря и нещо за хапване. Оставете спокойно колата отвън до сутринта.

Гевин, който бе дошъл зад нея, за да види какво става, бързо взе още един чадър.

— Чакайте, ще дойда с вас. Ще ви помогна да пренесем багажа.

Флора остана на вратата, държейки фенера, който току-що бе включила, така че да им освети пътя. Мъжът се затича обратно към

колата. Само след няколко секунди той вече бе там и помагаше на жена си да излезе. Отпред на гърдите ѝ висеше малък вързоп. Двамата тръгнаха през пороя, като жената внимаваше да не се спъне.

— Здравейте — поздрави я Флора с усмивка. Отчаяният плач на дъщеричката им бе по-силен дори от шума на бурята. — Влизайте бързо! Влизайте на топло и сухо.

Жената изглеждаше така, сякаш след секунда щеше да избухне в сълзи. Очите ѝ бяха зачервени от недоспиване, под тях се бяха очертали дълбоки тъмни сенки. Със сигурност доскоро беше плакала, най-вероятно заради безсилието да успокои малката си дъщеричка. Изглеждаше наистина изтощена и безпомощна.

— Ето, тук, заповядайте. Искате ли да подържа бебето, докато си съблечете якето?

Флора видя как жената се колебае, инстинктивно притискайки бебето към себе си. Знаеше много добре, че тази реакция е напълно естествена.

— Казвам се Флора Маккалъм. — Тя ѝ подаде ръка, надявайки се да я успокои. — Всичко е наред, наистина. Имам три деца. Най-малкото вече е на три години.

Флора изчака, позволявайки на непознатата жена сама да прецени ситуацията. Спомни си, че когато първото ѝ дете Роби беше още малко бебе, тя не даваше на никого да го докосва, камо ли да го вземе от ръцете ѝ. Сиймъс се шегуваше, че никога няма да успеят да си направят второ дете, ако тя продължава да се движи навсякъде все така неотлъчно с Роби, вечно прилепен към гърдите ѝ. Флора знаеше, че на този свят нямаше по-силно нещо от инстинкта на млада майка да съхрани малкото си.

Жената обаче явно вече бе почувствала, че няма никакво основание да се притеснява от Флора, защото бавно подаде малкия вързоп към ръцете ѝ.

— Може ли? — попита изрично Флора, преди да дръпне леко одеялцето, за да види малкото детско личице.

Жената само кимна утвърдително. Зъбите ѝ тракаха прекалено силно, за да ѝ позволят да говори.

Гевин и другият мъж бързо пренесоха багажа от колата в къщата. След това, гледайки ги как все още треперят, Гевин отиде до камината и се зае да запали огън.

— Ей, здравей, мило мъничко създание! — говореше галено Флора, докато леко и внимателно отдръпваше розовия памучен плат от лицето на бебето.

Срещу нея се появи малко червено личице с големи, тъмни очи. Флора му се усмихна. В следващия момент бебето сбръчка лицето си отново и продължи да пици с всичка сила. Флора погледна към майка му, която точно в този момент сваляше мокрите си обувки.

— Как се казва?

— Катрин. Просто не мога да си обясня какво й има. Нахранена е. Чиста е. Преди малко се оригна. Не й е нито студено, нито топло поне по моята преценка. И през цялото време не престана да плаче.

— Шшшт, спокойно... — Думите на Флора бяха адресирани по-скоро към майката, която вече едвам сдържаше сълзите си.

Тя притисна бебето към гърдите си, след това започна лекичко да го люлее, съвсем тихичко и нежно повтаряйки над ухото му: „Шшш, шшш“. Разходи се така напред-назад по коридора. Започна да хваща ритъма — нежната магия на песничките и люлеенето, с която бе отгледала и трите си деца. Спомняше си как майка й навремето я бе успокоявала по същия начин. Това бе един от първите й съзнателни спомени. След няколко минути бебешкият плач започна да утихва. Флора продължи тихичко да пее друга приспивна песничка. Беше на галски — нейния роден език. След още няколко минути малката Катрин притихна съвсем.

Когато вдигна очи към родителите, те я гледаха така, сякаш пред тях се бе появил истински ангел.

Застанал прав до вратата, Гевин я наблюдаваше с абсолютно същото изражение.

ГЛАВА 8

Флора настани младото семейство в Цветната стая. Оказаха се симпатична двойка — Мат и Кристи Шоър от Ню Йорк. Неслучайно им предложи тази стая — тя беше първата до стълбището и съответно най-лесна за пренасяне на багажа. В нея имаше малък кът за четене, който в случая се оказа идеалното място за разпъване на бебешката кошарка. Точно над нея имаше прозорец, по чийто перваз продължаваха да барабанят капките на изсипващия се навън дъжд, но вече доста по-спокойно. Монотонният звук със сигурност щеше да помогне на малката да спи дълбоко и спокойно.

След като всичко с Катрин бе готово, Флора се погрижи и за майка ѝ, която беше изтощена и очевидно стресирана от преживяното. След малко двете седяха на по чаша горещ чай в трапезарията. Ток все още нямаше, но газовата печка работеше.

— Наистина не мога да разбера какво се случва — започна дребничката блондинка. — Първите две седмици всичко си беше наред. Катрин спеше и се хранеше добре. През последните няколко дни обаче започнаха тези пристъпи на непрестанен плач. Имам чувството, че не ѝ достига сън. Нали бебетата трябва да спят много, а започне ли да плаче, тя не затваря очи с часове. Виждам, че е уморена и нервна, но не знам как да ѝ помогна. Педиатърът също не успя да помогне особено. Отдаде всичко на коликите и ме успокои, че след три-четири месеца всичко ще отшуми от само себе си. Три месеца! Не мога да си представя да ги прекарваме по този начин! Та в момента са изминали само три дена в това ѝ състояние, а аз вече се чувствам на края на силите си. Да не говорим, че липсата на сън със сигурност ужасно ѝ вреди.

Флора усещаше, че Кристи има нужда да сподели проблема си. Затова я остави да говори, без да се опитва да я прекъсва. Само кимаше с глава от време на време.

— През последните няколко дни непрекъснато се ровя във всякакви книги и чета съвети от какви ли не експерти. Но нищо не

помага! Опитах всичко, за което се сетих. И ето, пристигнахме тук. Вие я взехте за няколко минути в ръце и тя се успокои и заспа буквално за минути!

Кристи се наведе към пламъка на свещта и се взря внимателно в часовника на ръката си. После продължи:

— Ето, вече спи непробудно повече от час. Това просто не е за вярване. През последните четири дена не е заспивала за повече от половин час, ако щете ми вярвайте. Не искам да ме разбирате погрешно — в момента съм страшно щастлива, че най-накрая детето спи, защото знам, че има огромна нужда от това. Ужасно съм ви благодарна за това, което направихте, но се питам само едно — къде бъркам аз? Какво не правя както трябва?

Тя затвори очи, защото сълзите напиха в тях. Ръцете ѝ трепереха. Флора се опита да я успокои, като хвана ръката ѝ.

— Кристи, нали можем вече да си говорим на ти? Не бъркаш никъде, повярвай ми. Аз имах подобен проблем с моята Ани. Тя е второто ми дете. Най-големият Роби беше невероятно хлапе в това отношение — заспиваше на секундата, беше спокоен и спеше непробудно с часове. Никога не съм имала проблеми с него. Ани обаче се оказа пълна негова противоположност. Ревеше непрекъснато от момента, в който се появи на бял свят. Ако знаеш само колко сълзи съм изплакала и аз покрай нея. Докторът ми каза абсолютно същото, каквото и на теб — колики. Когато обаче го помолих да ми обясни какво точно представляват коликите, той не можа да ми отговори. Измъкна се с някакви мъгляви термини и предположения. Можело да е алергия към храна, можело да са газове. Бях на края на силите си, точно както си ти сега. Работата на съпруга ми беше свързана с чести и дълги пътувания, така че трябваше да се оправям съвсем сама с пиццата бебе и с тригодишния Роби, който никак не беше въодушевен от новия член на семейството.

— И как се справи? — Кристи примигна с нетърпение.

— Просто се доверих на Ефи Макдъгъл.

— Макдъгъл — повтори Кристи и сбръчка чело. — Как се казва книгата ѝ?

Флора се усмихна.

— Там е работата, че госпожа Макдъгъл не е писала никаква книга. Тя е една най-обикновена жена, която живее в родното ми място

в Шотландия. Майка е на цели осем деца. Помагаше ми много след раждането на Роби. От кого друг да поискам съвет, ако не от нея? И тя ми даде обяснение, което наистина звучеше доста смислено.

В уморените очи на Кристи проблесна надежда. Флора продължи с разказа си:

— Нейната теза беше, че има бебета, които въпреки че не са недоносени, са се родили по-рано, отколкото е трябвало. Просто са имали нужда от още малко време в майчината утроба. Сетивата им още не са напълно готови да понесат цялата суматоха на външния свят — шумове, светлини, аромати.

Кристи кимна в знак на съгласие.

— Наистина забелязвам, че Катрин реагира с болезнена чувствителност към някои неща, особено към края на деня.

— Ако се замислиш, всичко е твърде логично. Всички бебета се чувстват спокойни и защитени през деветте месеца в корема на мама. Там винаги е топло, удобно и най-вече никой не им нарушава спокойствието. След това изведнъж се озовават на някакво шумно и стресиращо място, където около тях се навъртат всякакви хора в бели престилки, надпреварващи се да ги пипат и ръчат. В миг изчезва и успокояващият звук от ритъма на майчиното сърце. Какво има да се чудим тогава, че някои от тях са малко по-нервни? Съветът, който ми даде мъдрата госпожа Макдъгъл, бе безкрайно прост и лесен за изпълнение. Просто трябваше да правя всичко възможно да държа Ани в среда, наподобяваща максимално условията в майчината утроба. Държах осветлението съвсем слабо, изключих звука на всички телефони. Гледах да е максимално тихо, доколкото това беше възможно с тригодишния ми син наоколо. И когато усещах, че нервната ѝ система е пренапрегната, виках госпожа Макдъгъл, която ми показваше как да я повивам в одеялцето ѝ и да се движа с нея, поклащайки я съвсем леко напред-назад и опитвайки се да наподобя плавните движения, с които тя е била свикнала в утробата ми. Колкото до звуците, с които я успокоявах — това ш-ш-шт, ш-ш-шт всъщност наподобява ритъма и звука на майчиното сърце.

Кристи се усмихна с облекчение.

— Това, което чух току-що, ми звучи по-смислено и правдоподобно от всички книги, които съм изчала до момента.

— Довери се на майчинския си инстинкт, Кристи. Това е много силно чувство, което рядко ще те подведе. Има и друго много важно нещо, което трябва да помниш добре и да спазваш — избягвай по всякакъв начин отрицателните емоции. Не трябва да бъдеш нещастна. Бебетата усещат това. Понякога, когато им се съберат прекалено много дразнителни, те имат нужда просто да „изпуснат парата“ по някакъв начин. Ти и аз можем да го направим по много начини — да затръшнем някоя врата, да посвирим на пиано, да излезем на разходка. Бебетата имат само един начин да разтоварят напрежението и това е плачът. Но те са страшно интуитивни. След като са прекарвали девет месеца, през които са били свързани с майка си в най-буквалния смисъл, те са развили способността да усещат нейните чувства. Колкото повече се изнервяш и ядосваш, докато бебето плаче, толкова повече ще се ядосва и то и ще плаче още по-упорито.

Кристи кимна. После стисна пръстите си около ръката, която все още държеше нейната.

— Благодаря. Благодаря ти за всичко. За това, че ни приюти тук за през нощта. Мат ми каза, че хотелът всъщност още не е отворил за туристи. Благодаря и за помощта за Катрин. Също за това, че ме изслуша. Мат също се опитва, но той не може да разбере моите притеснения и страхове така, както ти успя. Просто си мисли, че съм по-емоционална и че хормоните ми все още не са се балансирани след раждането.

— Мъже... — усмихна ѝ се Флора. — Да бъдеш майка, е едно от най-трудните неща на света. Но и едно от най-прекрасните. Едно от нещата, заради които наистина си струва да живееш. Помни го винаги и ще видиш, че всичко ще е наред. Сега бих искала да направя още нещо за теб. Не искам да се чувстваш неудобно да ми откажеш, но недей да се притесняваш и да приемеш. Ще те разбере и в двата случая. Но си мисля, че в момента имаш крещяща нужда от един спокоен и пълноценен нощен сън. Искам да ти помогна да го имаш поне тази нощ. И мога да го направя, ако ми позволиш да остана при Катрин вместо теб.

Кристи примигна в недоумение.

— Но... как ще стане?

— Катрин вече спи в кошарката. Ще я оставим там, а ти и Мат просто ще си легнете в някоя от другите стаи. Ако търсиш моя съвет,

бих ви препоръчала Стаята с купола. Но изборът все пак си е ваш. За мен ще бъде удоволствие да остана при Катрин и да се погрижа за нея, когато се събуди. Видях, че има и шишенца с мляко, така че няма да ми е проблем да я нахраня.

Флора наблюдаваше палитрата от емоции, която премина по лицето на Кристи. Смазващата умора, която изпитваше, се бореше с майчинския инстинкт и чувството ѝ за отговорност.

— Ако искаш, консултирай се и с Мат. Но наистина ще се радвам, ако приемете. Ще видиш колко по-добре ще се чувстваш утре сутринта, ако се напиш хубаво. Ако все пак има нещо, обещавам ти веднага да те събудя.

Мат нямаше нищо против идеята на Флора, даже напротив.

— Ако трябва да сме честни, от няколко дена предлагам да потърсим гледачка, но Кристи иска всичко да прави сама — сподели той, а след това нежно прегърна уморената си съпруга. После продължи: — И тя наистина се справя прекрасно, но понякога и най-добрите майки имат нужда от малко отдих. А за съжаление, аз невинаги мога да ѝ помагам така, както бих искал. Работата ми е доста отговорна, непрекъснато гоним срокове. А и шефът ми не е от хората, които приемат извиненията по семейни причини. Получих отпуск едва онзи ден, въпреки че Катрин се роди преди малко повече от три седмици. — Той погледна към жена си, а в очите му се четяха любов и възхищение. — Умолявам те, Кристи. Вече се тревожа за теб. Ти не ядеш нищо! Не спиш! Не можеш да продължаваш по този начин. Сигурен съм, че госпожа Маккалъм знае какво да прави. Дай си малко почивка! Моля те! Само днес. Само до сутринта.

Половин час по-късно Мат и Кристи вече отмаряха в Стаята с купола, а Флора си запарваше чаша чай в кухнята, преди да се заеме с нощното си дежурство. Гевин я наблюдаваше, подпрян на вратата. Честно казано, чувстваше се малко неловко. Неговата роля в цялата ситуация малко му се губеше.

Скоро Флора все пак му обърна внимание.

— Ела! Нали ще ми правиш компания?

Така в крайна сметка те все пак прекараха нощта заедно, но със сигурност обаче не по начина, по който си бяха представяли. В стаята, където допреди няколко часа бяха те двамата, сега спяха Мат и Кристи. Флора и Гевин пък останаха тихо да разговарят в дневната,

ослушвайки се за малката, която спеше в съседната стая. Бебето се събуди след около два часа. Флора му смени пелените, нахрани го, а после го гушна и започна лекичко да го люшка, тихо тананикайки му приспивна песничка. Гевин неволно се усмихна, когато се вслуша повнимателно в завладяващия ритъм и неразбираемия за него галски език. Имаше нещо в гласа на Флора, нещо, което той не можеше да определи точно какво е, но то сякаш караше напрежението и стресът да се изпарят. Ако си го поставеше за цел, тази жена можеше да успокои бебето, пеейки му някое парче на Аеросмит. Гевин се замисли. След като Флора се върна от стаята на малката Катрин, той я попита:

— Не си ли се замисляла някога да започнеш музикална кариера? Тя го погледна с някаква смесица от веселост и недоверие.

— Не, Гевин. Със сигурност няма да мога да се занимавам с такова нещо.

— Защо не?

— Ами нека започнем с това, че съм самотна майка на три малки деца.

— Друго?

— Друго? Никога не съм учила, нито съм се занимавала на професионално ниво. Просто ми доставя удоволствие.

— Флора, повярвай ми, гласът ти няма нужда от никакво допълнително обучение. Чувал съм професионални певци, учили с години, които дори не могат да се доближат до твоето звучене.

— Не, Гевин, моето пеене е по-скоро за случаи като сегашния. Нека си пея на децата и толкова — поклати глава Флора.

— Добре де, това също е пеене, нали?

Флора го погледна снизходително. Той обаче не се отказваше.

— Виж, ако говорим за приспивните песнички, съгласен съм — тях с лопата да ги ринеш. А и всички звучат горе-долу по един и същи начин. Не те карам да правим албум с приспивни песнички. Идеята ми е по-скоро, че можем да ги използваме в комбинация с гласа ти за база, върху която да надградим нещо интересно и нетрадиционно. Това няма да е просто един диск с песнички, който родителите ще пускат на децата си, за да ги приспят вечер, а после да не могат с часове да прогонят от собствените си глави досадните рефрени. Ще бъде нещо далеч по-разностилно и за да е такова, ще бъде на родния ти език.

Можем да потърсим мотиви от Бийтълс, Цепелин, дори Арета Франклин, стига да поискаш. Мога да се обадя на няколко места.

Флора отново поклати глава.

— Не знам, Гевин, наистина не знам. Най-малкото през това лято имам много по-важни задачи — трябва да се занимавам с къщата тук, много добре знаеш.

— Да, това, че ще бъдеш тук, е прекрасно. През следващите няколко месеца можем просто да решим какво да включим в албума, а аз ще се обадя тук и там да се разбера за авторските права. Можем да влезем в студио чак късната есен или зимата, когато туристическият сезон вече е приключил.

— А децата? Наесен те трябва да се връщат на училище. В Шотландия. Сиймъс все още е малък, има нужда от грижи. Да не говорим, че си имам и постоянна работа в Шотландия.

— Това са подробности. — И Гевин сложи пръст върху устните ѝ, за да прекъсне всякакви следващи възражения. — Искам само да ми отговориш на един въпрос. Никога ли не си си го мислила? Никога ли не си мечтала да пееш пред публика, да пееш на голяма сцена?

— О, разбира се, че съм си мечтала! Когато бях малка, пеех заедно с други деца в местното читалище. Когато се случеше да се изявя соло, хората много ми се радваха и ръкопляскаха. Но да си мисля, че мога да стана професионална певица, това вече са просто фантазии.

— А не трябва да бъдат, Флора! Винаги трябва да гониш мечтите си. Винаги! Особено ако наистина ги желаш. Обещай ми поне да си помислиш.

Флора се обърна към Гевин. В погледа ѝ той виждаше, че тя дори не се е осмелявала да си помисли такова нещо досега. Накрая тя кимна утвърдително.

— Добре. Ще си помисля. Но за момента не мога да ти обещаю нищо повече.

Гевин също кимна, удовлетворен от отговора ѝ. Това все пак бе някакво начало.

— Добро утро на всички! — поздрави приветливо Флора, когато Мат и Кристи се появиха на вратата на кухнята малко след девет

сутринта.

Изкъпана и отпочинала, Кристи изглеждаше като съвсем друг човек. Русата ѝ коса бе грижливо разресана, опъната назад и стегната на опашка. В сините ѝ очи обаче се четеше лека тревога. Тя се огледа объркано.

— Къде е Катрин? Не ѝ чух гласа цяла сутрин. Всичко наред ли е с нея?

— О, разбира се — отвърна Флора и отведе Кристи към покритата веранда, където двамата с Гевин бяха преместили кошарката по-рано сутринта.

След жестоката буря през нощта всичко беше като изкъпано, по небосвода нямаше нито едно облаче, а слънцето се издигаше и започваше приятно да напича. Флора бе покрила кошарката с леко памучно одеялце, така че слънчевите лъчи да не пречат на бебето. През откrehнатия прозорец влизаше свеж океански въздух.

— Когато моята Ани беше малко бебе, звукът на морските вълни винаги я успокояваше — прошепна тихо Флора. — И до днес тя предпочита да тича край морето и да се рови по цял ден в пясъка, вместо да си играе с куклите или с каквото и да било друго.

— Къде са децата ти? Ще ми е много приятно да се запозная с тях — каза Кристи.

— В момента не са тук. Ще пристигнат от Шотландия само след още два дена. Брат ми ще ги доведе. Двамата по-големи трябваше да приключат учебната година, затова се получи така. Но вече нямам търпение да ги видя наистина.

— Да, няма как да не ви липсват.

Флора веднага се усети, че Кристи бе взела нея и Гевин за съпрузи. Отвори уста, но после изведнъж реши просто да я остави да си мисли така. Не ѝ се искаше да разказва отново цялата дълга история за загубата на Сиймъс и за всичко, което бе последвало. А и отношенията ѝ с Гевин бяха твърде сложни, за да си позволи да навлиза в подробности. Дори и тя не знаеше какви бяха в момента. Все още не бяха любовници, но не бяха вече и само приятели. Накрая просто се усмихна и се обърна към Кристи:

— Защо не кажеш какво ти се хапва за закуска?

Мат и Кристи явно не бързаха да продължават по пътя си. По някое време взеха Катрин, за да я разходят до брега. Опънаха памучни

кърпи на пясъка и седнаха под един чадър, наслаждавайки се на прекрасното време. Флора беше доволна и постоянно се усмихваше, докато ги гледаше отгоре как искрено се радват на малката си дъщеричка. През повечето време, естествено, тя беше плътно притисната към гърдите на майка си. Спомените на Флора се завърнаха към Шотландия и към времената, когато Роби и Ани бяха на възрастта на Катрин. Дватама със Сиймъс ги целуваха по съвсем същия начин. А колко много време всъщност бе изминало оттогава...

Когато привечер се приготвиха да потеглят, Кристи прегърна Флора с признателност, притискайки я силно към себе си. Двете си обещаха да държат връзка и да си пишат. Младото семейство вече почти бе стигнало до автомобила си, когато Флора се затича надолу.

— Почакайте. Само още нещо, преди да заминете, ако нямате нищо против. — Подаде им химикалка и тетрадка в красива червена кожена подвързия. — Вие сте нашите първи гости тук. За мен ще е голяма чест първият коментар в книгата да е именно вашият.

След това Флора остана на прага, махайки им почти докато колата се загуби от погледа ѝ. Веднага след като се върна в дневната, седна и отвори книгата.

Матю и Кристин Шоър, Ню Йорк.

Дойдохме тук случайно, след като се бяхме загубили в бурята. Намерихме приятели, които винаги ще ценим.

Флора се усмихна. Едва ли можеше да има по-добро начало за хотел „Тар Мюр“. Гевин си беше тръгнал още преди гостите. Каза, че има да свърши някои дребни работи през деня. Затова тя си взе един бърз душ, а после се отпусна на верандата с една книга, която госпожа Евансън ѝ бе препоръчала още преди няколко дена при последното ѝ посещение в книжарницата. Нощното дежурство обаче я бе поизморило. Още преди да успее да вникне в съдържанието на книгата, тя усети как задрямва под приятния акомпанимент на морските вълни, които леко плискаха, разбивайки се в брега отдолу.

Така я намери и Гевин около два часа по-късно.

Когато никой не отговори на позвъняването му, той заобиколи къщата от другата страна, мислейки, че Флора може да се е заела с

нещо в градината. В този момент я зърна, отпусната на стола на верандата, с разтворена книга върху себе си и по халат. Червените къдрици бяха небрежно разпилени по лицето ѝ. Гевин стоеше и я гледаше. Имаше чувството, че може да попива образа ѝ с часове. Никога досега не бе срещал жена като нея. Последната нощ бе хлътнал още повече. Бе я наблюдавал с благоговение почти през цялото време, докато тя се грижеше за чуждото дете като за свое. Това просто беше жена, създадена да бъде майка, жена с невероятно много обич в сърцето си. В същото време душата ѝ беше нежна, имаше нужда да получава същата любов в замяна.

Миранда беше нейна пълна противоположност. Винаги когато отиде на някъде на ресторант и нечие чуждо дете заплачеше или вдигнеше малко повече шум, тя започваше да върти очи с досада и да прави недискретни коментари. Любимата ѝ реплика беше, че който не си е възпитал децата, просто не трябва да излиза с тях на обществени места, и все неща в този дух. Иронията в случая беше, че точно Миранда не можеше да се похвали с огромни заслуги за възпитанието на собствения им син. За почти шестте години преди раздялата им Гейбриъл бе гледан предимно от бавачки. През дома им бяха минали повече от десет жени, като никоя от тях не успя да се задържи повече от няколко месеца. Миранда винаги им намираще недостатъци, никоя от тях не можеше да покрие високите ѝ изисквания.

В интерес на истината Гевин не можеше да хвърли вината само върху Миранда. Все пак той беше баща на Гейбриъл. Ако имаше как сега да върне времето назад, той беше сигурен, че щеше да прекара изминалите години по друг начин. Със сигурност щеше да е по-ангажиран, да обръща повече внимание на единственото си дете. Още по времето, когато Гейбриъл беше на две години, Гевин бе наясно, че бракът му е провал. Миранда се оказа прекалено разглезена и егоистична жена. Опитвайки се някак да избегне напрежението, което постоянно се натрупваше между тях, той започна да прекарва все повече време в студиото си. По този начин обаче неусетно бе абдикирал от ролята си на баща. Щеше да съжалява за това до края на живота си.

Докато наблюдаваше Флора, Гевин се замисли, че тя едва ли е имала време да хапне нещо повече от закуската, която сама бе приготвила сутринта. Именно за този случай се бе подготвил. Той

влезе тихо в къщата и остави на плота в трапезарията плика, който носеше със себе си. Прекара следващите два часа в приготвяне на своя кулинарен специалитет. Това всъщност беше и единственото ястие, което можеше да готви — спагети с кайма „а ла Матсън“, с много подправки и червено вино.

Движейки се тихо в кухнята, Гевин намери необходимите продукти, приготви специалитета си, сипа две порции, отвори бутилка червено вино и запали няколко свещички. Запозна се набързо с фонотеката, избра диск на Нора Джоунс и го пъхна в уредбата. След това затопли във фурната багетите, които бе взел от магазина. Когато бе готов, слънцето вече беше току пред залез. Гевин се приближи към Флора, за да я събуди. Наведе се над нея и ѝ даде най-дългата, бавна и влажна целувка, която я накара да изстене от удоволствие и изненада. Гевин дръпна главата си назад и я погледна.

— Здравейте, спяща красавице.

Тя се усмихна мързеливо, протягайки се на шезлонга. Гевин си позволи да помечтае — представи си как някоя сутрин се събужда до нея в спалнята, а тя се изтяга до него по същия начин, само че без халат. И без това в момента това беше единствената дреха върху тялото ѝ, а когато за миг, докато тя се обръщаше, халатът се разтвори, за да покаже част от прекрасната ѝ пазва, Гевин усети как краката му отмаляват.

— Господи — учуди се тя, — вече се е стъмнило.

— Да. Идеално време да ми позволиш най-накрая и аз да се погрижа малко за теб.

Той я хвана за ръка и ѝ помогна да се изправи. Кърпата, която Флора бе увила около главата си, се разхлаби и се свлече надолу, оставяйки влажните къдрици да се разпилеят по прекрасното ѝ сънено лице. Флора се опита да я хване, преди да падне на земята.

— Още не мога да се събудя, Гевин. Нека само вляза вътре да се облека и да се опитам да вкарам косата си в ред.

— О, няма нужда. — Той я хвана за ръката — Изглеждаш великолепно и сега. А халатът е един невероятен тоалет за нашата вечеря.

Без да приема възраженията ѝ, Гевин поведе Флора към трапезарията, където ги чакаха няколко запалени свещички и приглушена музика.

— Не претендирам да съм кой знае какъв готвач, но са ми казвали, че наистина умея да правя сос за паста. Обичаш ли спагети?

— Обожавам ги! — Флора се усмихна доволно.

Двамата хапваха, без да бързат, потънали в приятен разговор. Припомниха си снощното приключение с младата двойка. Чудеха се дали вече са успели да стигнат закъдето бяха поели.

Въпреки че никой не го споменаваше, всеки от тях осъзнаваше прекрасно, че най-вероятно това беше последната вечер, в която имаха възможност да бъдат сами и да си говорят на спокойствие. Това сякаш наелектризираще въздуха с някакво приятно и странно предчувствие.

След като вдигна съдовете и ги изми, Гевин предложи на Флора да се поразходят по брега. Нощта беше топла и тиха. Отдавна се беше стъмнило и само луната осветяваше спокойното море. Тишината се нарушаваше само от пляска на малките вълнички, които плакнеха брега. Въздухът беше пропит с аромат на свежест, сол и водорасли.

Двамата се разхождаха боси по пясъка, хванати за ръка. Почти не говореха — всеки беше потънал в собствените си мисли. Нямаше нужда от много приказки. И двамата усещаха накъде щеше да ги отведе нощта.

И този път Флора беше тази, която пое инициативата. Изведнъж тя се спря и се обърна към Гевин. На лицето ѝ играеше подканваща усмивка, а в зелените ѝ очи опасно проблясваха игриви пламъчета. Без да каже нито дума, тя отпусна памучните връзки на халата си, отстъпи две крачки назад и направи към Гевин красноречив жест да я последва. След това се обърна и тръгна право към морето. Той остана на място като вцепенен. Силуетът ѝ ставаше все по-трудно различим в мрака, когато Гевин видя как халатът се изхлузва от тялото ѝ и пада на пясъка. Голият ѝ гръб проблесна на лунната светлина като някакво невероятно видение. След това се чу плясъкът на тялото, което се бе гмурнало във водата.

— Флора? Луда ли си? Ще замръзнеш така!

Чу гласа ѝ от водата, сякаш беше морска сирена.

— О, Гевин... едва ли мъж като теб ще се уплаши от вода до кръста. Поне така си мислех...

Само звукът на прекрасния ѝ напевен глас, идващ някъде откъм тъмното море, го накара да потръпне целия. Сети се за онази сутрин, когато се разхождаше по брега и без да иска я беше изненадал, докато

тя излизаше от морето както майка я е родила — толкова мокра, толкова естествена, толкова женствена... Замисли се, че много отдавна не беше плувал, а и водата не беше като в басейна. Наистина ли студената вода щеше го накара да пропилее този невероятен шанс? Та Флора бе само на няколко метра от него, при това съвсем гола...

Гевин бързо свали дрехите си и тръгна към водата. Когато стъпи в нея, усети как целият потрепери и кожата му настръхна. Краката му направо изтръгнаха — за нетрениран човек тази температурна разлика бе сериозно изпитание. Той обаче продължи да влиза все по-навътре. Водата стигна до кръста му, но Гевин все още не намираше смелост да се потопи целият. Огледа се около себе си. От Флора нямаше и следа.

— Флора?

И тогава той я усети зад себе си. Ръцете ѝ се увиха около кръста му, после се плъзнаха по гърдите. Луната се бе загубила зад облаците и всичко бе потънало в почти непрогледен мрак. Цялата ситуация беше невероятна — тъмната нощ, леденостудената вода и топлината от ръцете на Флора върху настръхналата му кожа.

Тя не казваше нищо. Просто притискаше тялото си все по-силно към неговото, търкаше се в него, целуваше раменете му, захапваше го леко по шията. Той усещаше плътните ѝ стегнати гърди с гърба си, бедрата ѝ, прилепнали към неговите. Студената вода все още притъпяваше удоволствието от този толкова жадуван допир, но Гевин усети как тялото му започва да отговаря на ласките. След това чу мекия ѝ плътен глас, който му разказваше приказка:

— Имало някога една русалка, принцесата на морето. Тя се чувствала щастлива в морския си дом. Единствената компания под водата ѝ били рибите и непрогледният мрак. Един ден обаче тя се объркала и доплувала твърде близо до брега. Там зърнала красив млад мъж. Сторил ѝ се толкова интересен, толкова различен, толкова силен. Сякаш бил излят от камък. Била като хипнотизирана — от силните му ръце, от краката му, с които стоял така здраво стъпил на земята.

Гевин усети ръцете ѝ да се вплитат в неговите. Затвори очи, потапяйки се в този вълшебен момент. Усети крака ѝ, който нежно се търкаше между неговите. Флора се притискаше към тялото му все по-чувствено и настоятелно. В същото време беше невероятно нежна — усещаше колко е гладка и кадифена кожата ѝ дори под студената вода.

Ако не знаеше, че е тя, сигурно щеше да реши, че зад него наистина има русалка.

Гласът ѝ продължаваше да нашепва в ухото му:

— Тя чувствала, че този красив мъж трябва да е неин, но знаела, че няма как да излезе от морето. Все пак била русалка. Нямала крака, за да застане до него. Единственият начин, по който можело да го има, бил да го подмами при себе си в дълбоката морска шир, да го накара той да дойде при нея. И тя чакала търпеливо, ден след ден, нощ след нощ, за да го види отново. Приближавала се все повече до брега, скрита покрай скалите. И когато го видяла, тя запяла бавно и тихо своята вълшебна песен.

И Флора започна да пее на родния си галски език с нейния плътен, съблазнителен глас. Гевин не разбираше нито дума, но това нямаше никакво значение. Звукът на нейния невероятен глас бе достатъчен да раздвижи кръвта му и да го накара да не усеща студената вода. Тялото му започваше все повече да отговаря на нейните сигнали.

Какво му беше казала предишната вечер? Че гласът ѝ е подходящ само за приспивни песнички, или нещо подобно?

Гевин я сграбчи, нетърпелив да впие устни в нейните. Тя обаче се отдръпна и го заобиколи. Продължи да пее. Гласът ѝ се носеше над смълчаното море.

— Русалката го подлъгвала все по-навътре в морето, а красивият млад мъж я следвал, ориентирайки се по гласа ѝ и по-вълшебната ѝ песен.

Гевин в момента правеше същото, заплепен от изящния глас на Флора.

— Всеки път, когато той стигнал толкова близо до нея, че почти можел да я докосне... — Гевин усети ръцете ѝ върху кръста си. Дъхът му спря и той посегна да я прегърне. — ... тя се измъквала и влизала още по-навътре.

Той чу плясък, след което Флора изчезна.

Тялото му потрепери.

Водата вече стигаше почти до гърдите му. Усещаше с краката си лекото водно течение, образувано от прилива и отлива на вълните. При нормални обстоятелства отдавна щеше да е посинял от студ, но гласът

на Флора и присъствието ѝ събуждаха в него някаква невероятно силна енергия.

Чу гласа ѝ отново — още по-дълбок, като гладко кадифе.

— Когато накрая русалката се уверила, че го е завлякла достатъчно навътре в морето и че той вече няма как да се върне обратно на брега, тя позволила на мъжа да я хване.

Изведнъж Флора се появи точно пред Гевин. Прекрасният ѝ силует се очертаваше на бледата лунна светлина. Тя бавно вдигна ръце над главата си, сякаш искаше да докосне звездите. Очертанията на прелестните ѝ гърди се полюшваха пред него.

И когато той посегна отново към нея, тя не се отдръпна.

Гевин чувстваше, че не е на себе си. Желаше я неистово. Флора се приближи още повече и притисна тялото си към неговото. Той усети как нежните ѝ бедра се опират в чатала му. Имаше чувството, че всеки момент ще изгуби съзнание. Сключи здраво ръце около ханша ѝ, така че да не може да му избяга. Засмука сочните ѝ устни, докато ръцете му шареха по цялото ѝ тяло. Подхвана я отдолу и я притисна още повече към себе си. Горещината от допира на тялото ѝ сякаш подпали кръвта му. Когато след малко отделиха устните си, и двамата дишаха тежко. Гевин усещаше трескавото повдигане на гърдите ѝ, които докосваха неговите.

— И какво направил мъжът, когато най-накрая хванал русалката? — изхриптя той, заробен в мократа ѝ коса, докато леко я захапваше за шията, усещайки с езика си солта по кожата ѝ.

Тя му отвърна, като лекичко впи зъби в рамото му, карайки дъха му да спре отново.

— И питаш... Разбира се, че я любил така, както никой друг мъж не е любил жена до онзи момент.

Гевин щеше да експлодира от страст. Той изръмжа, нахвърли се върху Флора и отново впи устни в нейните. Повдигна бедрата ѝ с ръце, за да я притисне към себе си. Захапа я леко по рамото, а след това зарови лицето си в едрите ѝ натезали гърди. Краката ѝ се увиха около кръста му. Той я натисна леко надолу, намествайки се между бедрата ѝ. След това я притисна към себе си и бавно проникна в нея.

Чуваше учестеното ѝ дишане, усещаше го във врата си — стонове на плътско удоволствие, които тя нямаше как да задържи. Тя стисна краката си още по-силно около него и започна да се движи

ритмично. Гевин едва успяваше да контролира възбудата си. Усещаше как я изпълва докрай. Флора също се бе предала на желанията си, движенията ѝ ставаха все по-дълбоки и отсечени, докато пръстите на Гевин се впиваха все по-страстно в ханша и бедрата ѝ.

И двамата го желяеха, толкова много го желяеха, че сега се наслаждаваха с телата и с душите си на това красиво сливане. Това, което беше започнало като едно малко среднощно изкушение от страна на Флора, сега се беше превърнало в истински пожар.

Гевин се чувстваше невероятно — сякаш някаква частица от него, която той мислеше за отдавна изгубена, изведнъж бе възкръснала. Той се бе вкопчил в това страхотно усещане и не искаше да го изпусне за нищо на света.

Флора първа достигна до оргазъм. Тялото ѝ се опъна като струна и тя отметна глава назад, наслаждавайки се с цялото си същество на разтърсващите спазми на удоволствието. Когато след това и Гевин достигна до края, той сякаш полетя. Опитваше се да сдържи стоновете си, притискайки с всички сили разгорещеното тяло на Флора към своето. Двамата сякаш се бяха заключили в страстния си среднощен танц под луната и никой не искаше да се отлепи от другия...

Някакъв неопределен, далечен шум изкара Флора от сладкия ѝ сън. Тя бавно отвори очи и се заслуша внимателно. Стори ѝ се, че току-що бе чула шум от двигател на автомобил, а после звук от отваряне и затваряне на врати, сякаш няколко души излизаха от него.

Изчака, премигна все още сънена, послуша се отново, след което реши, че явно ѝ се е причуло. Само секунда по-късно обаче съвсем ясно се чуха стъпки по верандата, а след това и звънък детски глас:

— Мамо! Изненада! Пристигнахме!

Отначало не можеше да разбере какво става. След това изведнъж осъзна какво се случва и за миг ѝ се стори, че ще припадне.

— Боже господи! *Децата!*

Възкликанието ѝ събуди Гевин и той подскочи рязко в леглото.

— Какво? *Твоите* деца? Но нали щяха да дойдат утре?!

— Щяха.

Флора скочи от леглото. Започна трескаво да търси халата си. Двамата с Гевин бяха съвсем голи и тя се молеше някой да не нахълта в

стаята точно в този момент.

— Мамо! — Вече звъняха на звънеца. — Тук ли си?

— О, господи, дано да съм заключила входната врата — изпъшка тя под носа си, губейки самообладание.

Не беше я заключила. Децата вече бяха в къщата, продължаваха да я викат.

— Мамо?

— Мамо, къде си?

— Флора, тук ли си? — Чу се и гласът на брат й.

Тя погледна безпомощно към Гевин.

— Не може да си тук. Не може да сме тук. Заедно. Не мога да си представя, че ще ни видят още с влизането си.

Стъпките им вече се чуваха в долната част на стълбището, което водеше към етаж, на който бяха в момента. Тя стегна колана на халата около кръста си и изруга тихо на родния си език.

— Стой и не мърдай оттук! — обърна се тя към Гевин, опитвайки се да подреди мислите си. — За нищо на света недей да отваряш!

Флора бързо отвори вратата и още по-бързо я затвори след себе си. Ани вече се беше качила по стълбите.

— Мамо-о-о! — извика възторжено тя.

— Здравей, милото ми момиченце! Какво правите тук? Чаках ви утре?

— Приключихме с училището един ден предсрочно и чичо Ангъс ни качи на по-ранен полет, за да те изненадаме. Успяхме, нали?

— Успяхте, разбира се. Дори повече, отколкото можеш да си представиш.

След Ани по стълбите идваше Роби, следван от Ангъс, който носеше малкия Сиймъс. Той вече бе протегнал нетърпеливо ръчички, чакайки майка му да го гушне. Всички я наобиколиха, надпреварвайки се да получат прегръдки и целувки. Флора нацелува Сиймъс, след това прегърна нежно двете си по-големи деца и лекичко ги побутна подалеч от вратата към стълбите, по които се бяха покатерили.

— Добре милички, сега нека мама да потърси нещо да си облече и...

Тя погледна към брат си с широко разтворени очи. Завъртя главата си към вратата зад себе си с недвусмислен жест. За щастие, той разбираше от половин дума.

— А докато тя се облече, аз имам страхотна идея! Нека слезем долу в кухнята и заедно да направим закуска на мама! — Ангъс ѝ намигна незабелязано. — Сигурен съм, че е огладняла като вълк! Какво ще кажеш, Ани? Мислиш ли, че ти и Роби ще успеете да пригответе едни бъркани яйца?

— Дали ще успеем? Хайде, Роби, нека му покажем!

И тя хвана по-големия си брат за ръката, помъквайки го към стълбите.

— Аз искам също помага! — обади се с тънкото си гласче и Сиймъс.

Ангъс го пусна, за да настигне брат си и сестра си.

— Ани, дръж малкия за ръка по стълбите! — обади се Флора.

Когато тръгнаха надолу, тя най-накрая успя да си поеме дъх. Ангъс ѝ се ухили весело.

— Съдейки по поведението ти и по факта, че и кран не може да те отмести от вратата, пред която си застанала, стигам до извода, че все пак си се вслушала в моите съвети — поде шеговито той.

Флора смутено наведе глава. След това обаче си каза, че всъщност няма от какво да се притеснява. Та тя беше жена! Здрава, млада жена със своите физически и емоционални нужди. Повдигна глава, погледна брат си право в очите и му отговори уверено:

— Да, Ангъс, правих секс! И за да изпреваря следващия ти въпрос — да, беше страхотно!

От другата страна на вратата Гевин стоеше до леглото и запасваше ризата в панталона си. По лицето му пробяга доволна усмивка — нямаше как да не се съгласи с последните думи на Флора.

ГЛАВА 9

Гевин погледна часовника си.

Това вече беше нелепо.

Бе прекарал последните петнадесет минути, криейки се в спалнята. От долния етаж долитаха приглушените гласове на Флора и децата ѝ. В този момент Гевин се чувстваше повече като някой спотайващ се седемнайсетгодишен хлапак, а не като стабилен, улегнал и успял тридесет и шест годишен композитор с куп награди.

Все още беше в спалнята единствено защото Флора го бе помолила да не излиза. Седеше на леглото и чакаше. Леглото, на което бяха правили любов цяла нощ, чак до сутринта, леглото, на което той бе изучил с ръцете и устните си цялото ѝ тяло сантиметър по сантиметър, докато Флора стенеше и трепереше под него.

Сега бе седнал на същото това легло и чуваше разговора на Флора, брат ѝ Ангъс и децата. Не желаше да се крие повече — искаше да ги види. Това със сигурност щеше да извика болезнени спомени в главата му. Но той искаше да ги види, заради нея.

След последната нощ нещата вече бяха различни. Гевин нямаше как да продължи да заобикаля факта, че Флора — единствената жена, която бе успяла да разпали онзи особен пламък в душата му през последните две години — е и майка на три деца. Не можеше повече да седи на терасата на къщата, наблюдавайки замислено залеза вечер след вечер и да се чуди дали да скочи в тази ситуация, която би му причинила мъка, или да седи настрана. Твърде дълго бе наблюдавал залезите сам, без никого до себе си. Той не желаше това да продължава.

Гевин излезе тихо от стаята и погледна към стълбите. Само на няколко стъпки по-надолу беше входната врата. Можеше да се придвижи бързо с тихи стъпки и просто да се измъкне незабелязан от къщата, връщайки се към познатия си стереотип на живот от последните години. Беше сигурен обаче, че ще съжалява, ако постъпи така. Всеки ден оттук нататък щеше да се чуди какво ли би станало,

ако просто влезеше в стаята при децата. И този въпрос щеше да го измъчва винаги.

Три чифта очи се обърнаха към кухненската врата и се втренчиха в Гевин. Три чифта наистина любопитни очи. След малко вече бяха четири, когато братът на Флора спря водата в мивката и се обърна. Единствено неговият поглед не беше въпросителен. Беше по-скоро изследващ и оценяващ. Погледът на брат, интересуващ се от сестра си и от човека до нея.

— Здравейте — обади се първо малкото симпатично момиченце със светлорива коса, завързана на опашка. — Кой сте Вие?

Гевин понечи да отговори, но точно в този момент в кухнята влезе Флора, която явно току-що се беше преоблякла. Носеше джинси и тениска, косата ѝ бе набързо сресана назад. Хвърли поглед към Гевин — изглеждаше толкова смаяна, сякаш бе очаквала в този момент той да е на другия край на света. Сякаш искаше да е където и да било другаде, само не и тук. В следващия момент Флора успя бързо да се окопоти и се обърна към дъщеричката си:

— Ани, това едва ли е най-любезният начин да се запознаеш с някого.

— Съжалявам, мамо. — Ани се замисли за момент, след това опита отново: — Здравейте. Аз съм Фиона Маргарет Джийн Маккалъм, но всички ми казват Ани. А Вие кой сте?

Гевин ѝ се усмихна.

— Моето име е Гевин Матсън, госпожице Ани Маккалъм. Приятно ми е да се запознаем.

Едната ѝ бузка бе изцапана с ягодово сладко. Тя кимна сериозно над нахапаната филия.

— На мен също, господин Матсън.

— Можеш да ме наричаш просто Гевин.

Ани погледна към майка си, явно търсейки и нейното одобрение на предложението от мъжа, с когото току-що се беше запознала. Флора кимна.

— Гевин, тук ли спа тази нощ?

В този момент Ангъс се покашля изкуствено, опитвайки се да прикрие изненадата си, а може би и смеха си, а Флора хвърли към Гевин недвусмислен изпепеляващ поглед.

— Ами, всъщност... — Той усещаше как гърлото му се стяга. Не знаеше как да излезе от ситуацията.

— Ани, това е къща за гости — намеси се Флора. — Ще трябва бързо да свикнеш с мисълта, че тук ще има и други хора, освен нас.

— Да, мамо, но си мислех, че първите гости пристигат в петък.

— Но се получи така, че успяхме да отворим по-рано. Имаше и още едни, те вече дори си заминаха вчера. Бяха много симпатична млада двойка с малко бебенце. Имаше буря онази вечер и те търсеха подслон. Нямахме как да ги върна.

Тук Флора уцели. Ани фокусира вниманието си изцяло върху нея, разпитвайки я в най-големи подробности за бебето, което очевидно съжаляваше, че е изпуснала да види. Гевин използва този момент, за да протегне ръка към брата на Флора.

— Приятно ми е, Гевин Матсън.

Той се приближи и също подаде ръка, гледайки го право в очите.

— Ангъс Маклейт.

Беше едър шотландец, висок над метър и деветдесет, с рижаво — кестенява коса. Имаше вид на човек, способен да се справи с почти всяка ситуация. Гевин беше доволен, че Флора има толкова солиден брат, на чиято подкрепа явно можеше да разчита по всяко време.

Двамата мъже си стиснаха ръцете здраво и продължително. Харесаха се взаимно от пръв поглед, явно разбраха, че ще си допаднат.

Остават още двама, мина някак спонтанно и неканено през главата на Гевин. Да, оставаха двете момчета — малкото и голямото. Тези, които най-много щяха да му напомнят за Гейбриъл. Именно затова той пое въздух и направи няколко крачки към голямото момче с дълъг кестеняв перчем, който падаше почти над очите му. Спомни си, че знаеше възрастта му от Флора — беше на единадесет години. Много интересна възраст — само на няколко крачки от възмъжаването.

Недей да му говориш като на дете, напомни си Гевин.

— А ти си Роби, нали?

— Робърт Ангъс Маккалъм, господине.

Въпреки че момчето явно бе научено да се отнася към възрастните с подобаващото уважение, Гевин можеше да прочете в резервирания му поглед, че в момента не можеше да прецени какъв точно е непознатият мъж, който се бе появил сам и изневиделица в

кухнята на къщата, където е и майка им — дали е приятел или натрапник.

— Приятно ми е да се запознаем, Роби.

В този момент си представи своя Гейбриъл, застанал по същия начин пред някой непознат мъж, поредния „приятел“ на бившата му жена, и мисълта за това го преряза като остър нож. Усети как яката на ризата сякаш започва да го стяга. Опита се да прогони бързо мисълта от главата си и погледна надолу. Оттам го наблюдаваха чифт дяволити очи със същия зелен цвят като тези на Флора.

— Аз се казвам Сиймъш — обади се и най-малкият, изваждайки за момент палеца от устата си.

Гевин очакваше чувството да го връхлети всеки момент, беше се подготвил. Онова до болка познато чувство, което се появяваше всеки път, когато видеше някое момче в детска възраст. Не беше много хубаво чувство. Коленете му сякаш омекваха, опитваше се да прекъсне контакта колкото се може по-скоро. В очите на малкия Сиймъс обаче имаше някаква по-особена искрица. Имаше нещо, което успя да пробие мрака, обвинил душата му. Гевин се наведе и хвана Сиймъс за малката ръчичка.

Това за него бе най-странното, най-невероятното нещо.

— Радвам се да се запознаем, Сиймъс. Аз съм Гевин.

Сиймъс се усмихна, докато продължаваше да смуче палеца си, на пухкавата му бебешка буза се появи малка трапчинка и той повтори бавно:

— Геее-вииин.

В този момент се намеси Ани:

— Гевин, искаш ли да пробваш омлета ми? Току-що го приготвих сама.

Той се обърна към тигана, където имаше нещо, което най-вероятно до преди малко са били просто няколко яйца, но в момента представляваше жълтеникава смес, в която можеха да се различат парченца морков, целина, както и нещо червено, което Гевин така и не разбра какво е.

— Люти чушки. — Ангъс бе забелязал объркания му поглед.

— Люти чушки — повтори Гевин. — Сушени?

Ангъс кимна.

— Точно така. Доставка директно от Шотландия, пренесени през океана в джоба на якето на Ани.

— Много добре — кимна Гевин, после се обърна усмихнат към Ани: — Ти откъде знаеш, че точно това е любимият ми омлет?

Ани цялата засия.

Докато децата продължаваха да разпитват майка си за къщата, града и за всичко друго, което се сетят, Гевин изяде почти цялото съдържание на тигана. Пийваше и от „специалното“ какао на Ани, което тя му бе сипала в порцеланова чаша. Млякото почти не се усещаше, вкусът наподобяваше по-скоро на шоколадов сироп. След това децата тръгнаха с Ангъс да разгледат стаите за гости — без да пипат нищо, както Флора изрично им напомни. Гевин използва момента да си сипе чаша кафе. Забеляза, че Флора се бе поуспокоила. Тя стоеше до мивката и съзерцаваше пакетчето чай в чашата си.

— Мислех да ти донеса закуска в леглото тази сутрин — каза той, като се приближи зад нея.

Беше се срещнал с децата на Флора, чувстваше се някак облекчен. Изправил се бе срещу притесненията си, вместо да ги отбягва и да се прави, че ги няма. Усещаше в себе си някакво ново чувство — усещаше надежда, нещо, което до съвсем скоро му се струваше абсолютно невъзможно. Разбира се, това беше само началото и пътят нямаше да е лек, но му се струваше, че заедно с Флора до него със сигурност щеше да бъде по-поносим.

Той протегна ръка към нея. Повдигна леко косата ѝ и се приближи, за да я целуне нежно по шията. Тя обаче се дръпна настрана.

— Децата... — измънка Флора.

— ... са на горния етаж заедно с брат ти.

Тя се обърна към него.

— Но могат да се върнат долу във всеки един момент. Какво мислиш да им обясня тогава? Че тяхната майка, съпругата на баща им, просто е прекарала нощта заедно с някакъв непознат човек?

Гевин отстъпи две крачки назад и се втренчи в нея.

— Няма за какво да се чувстваш виновна, Флора.

— Разбира се, че имам. Виновна съм за всичко. — Флора вдигна поглед и на свой ред се вторачи в Гевин. — Когато те дойдоха, аз трябваше да бъда на входната врата, готова да ги посрещна. Така, както

ги посрещам винаги — с прегръдка и целувка. А не да лежа гола в леглото като някаква...

Тя не довърши мисълта си, но Гевин много добре се сещаше как щеше да я продължи, и честно казано тези разсъждения никак не му се нравеха.

— Аз бях съпруга на Сиймъс, това са и негови деца... — продължи тя объркано.

Ето какво било значи, замисли се Гевин. Флора просто рязко беше сменила ролите. От жена тя отново се бе превърнала в майка. Децата ѝ бяха пристигнали, а заедно с тях — и призракът на баща им.

— Изминалата нощ беше невероятна, Флора. Беше красиво, беше прекрасно и аз никога няма да съжалявам. Не бива да го правиш и ти. Защо трябва да се самонаказваш, заради това че си се почувствала жива ли? Сиймъс го няма. Не може да се върне. Няма смисъл да се обвиняваш в нечестност и изневяра. Той е един спомен, макар и да си била омъжена за него. По-добре за теб ще е да приемеш нещата такива, каквито са. Недей да живееш с миналото.

— Това е нещо, което мога да реша единствено аз! — Тя го погледна с очи, изпълнени с възмущение. — Мисля, че е време да си тръгваш.

— Флора...

— Мисля, че е време да си тръгнеш незабавно.

Гевин изчака още няколко секунди, надявайки се, че тя ще осъзнае грешката си. Флора обаче продължаваше да се взира в него със същия строг, осъдителен и вече някак чужд поглед. След това каза тихо:

— Добре. Ако ти не си тръгнеш, ще изляза аз.

Тя остави чашата с чай в мивката, обърна се и излезе от кухнята.

Гевин остана на мястото си, загледан натам, където допреди малко бе Флора. Така го завари и Ангъс, който се върна съвсем скоро.

— Гевин — започна предпазливо той, явно станал свидетел на цялата сцена, — мисля, че в момента наистина ще е най-добре да си тръгнеш. Дай ѝ малко въздух, малко време. Тя явно е в една съвсем нова ситуация. Никога не си е представяла дори, че ще изпадне в нея, повярвай ми. И сега е объркана, не знае какво да прави. Ще ѝ мине, сигурен съм. Просто има нужда от малко време, за да осъзнае всичко.

Ще ѝ мине, сигурно няма да е веднага, но съм сигурен в това, което ти казвам.

Гевин поклати бавно глава, обърна се към вратата и излезе, без да каже нищо.

Флора работеше в градината. Беше коленичила, а ръцете ѝ бяха забити в пръстта. Плевеше около розовите храсти, когато Ангъс се приближи зад нея.

— Къде е Матсън?

— Тръгна си. — Вдигна глава и го погледна. — А къде са децата?

— В момента се преобличат, после ще дойдат да играят. Предполагам, че ще са тук съвсем скоро.

Флора се беше съсредоточила върху едно упорито глухарче, което най-накрая успя да изтръгне заедно с корените му.

— И какво искаш да кажеш с това, че Матсън си е тръгнал?

Флора се изправи и обърса калните си ръце в суха кърпа. Не беше се сетила да си вземе ръкавици за работа в градината и по тази причина вече бе съсипала маникюра, който ѝ бяха направили в салона на Джен преди няколко дена. Тя сви рамене.

— Просто си тръгна. Това е всичко.

Тръгна към къщата, минавайки покрай Ангъс, но той я хвана за ръката.

— Не, Флора, това не е всичко. Той си тръгна, защото ти го изгони, нали така? И защо? Заради децата? Защото се страхуваш от това, което те евентуално биха могли да си помислят? Те са по-силни, отколкото си мислиш, Флора! Дали не искат да видят майка си отново щастлива, а? Роби със сигурност си те спомня такава, най-вероятно и Ани. Но малкият Сиймъс? Та той никога не е виждал онази ослепителна щастлива усмивка, която озаряваше цялата стая. Не е чувал онзи заразителен смях, каращ всеки, който е около теб, поне да се усмихне.

Флора погледна брат си с насълзени очи.

— Видях начина, по който този мъж те гледаше, сестричке. Гледах го как ядеше хапка по хапка онзи ужасен буламач, който Ани бе направила. А можеше просто да не му пука за трите ти деца по същия

начин, по който на теб явно не ти пука за него. Можеше просто да си хване шапката и да се изниже незабелязано, нали така? Виждаш много други момчета, които се навъртат около самотни майки, повярвай ми. Да, много са горди, когато вкарат някоя такава мама в кревата си, но появят ли се децата ѝ, онези просто се изпаряват, изчезват! Но Матсън не го направи. Той дойде и постъпи страшно почтено — запозна се с всички нас. Разговаряше с децата ти, възприе ги като личности, които наистина значат нещо за теб и за него, а не като няколко досадни хлапета, които ще му пречат да си прекарва добре. И нека ти кажа още нещо — по света има наистина много малко мъже, които в тази ситуация ще се държат така с чужди деца, с децата на някой друг мъж.

Флора наведе глава засрамено. Ангъс беше прав. Беше обсебена от чувството за вина, че не бе посрещнала децата си както подобава дотолкова, че изобщо не бе успяла да реагира адекватно на поведението и думите на Гевин. Не бе оценила и нещо друго — че той се бе изправил лице в лице с кошмара си. Със сигурност в момента мислите и спомените за сина му Гейбриъл му късаха сърцето. Но той го бе направил. Заради нея. А тя му бе отговорила с възмущение. Бе го отхвърлила.

— О, господи... аз съм ужасна!

Ангъс я хвана и я прегърна. Притисна я към себе си, за да я успокои. Знаеше, че точно в този момент имаше нужда от неговото рамо.

— Не си. И двамата знаем, че не си такава. Просто понякога не действаш по най-правилния начин. Но това се случва на всеки.

Флора вдигна глава и погледна брат си.

— Толкова съм объркана, Ангъс. И някак уплашена. Много добре помня онова безгрижно момиче отпреди години, за което току-що ми припомни. Да, тогава бях такава, защото считах, че имам всичко, за което съм мечтала. И го имах наистина — съпруг, деца. Но ето, нещата се промениха и аз сякаш още не знам какво да правя. Страхувам се да оставя нещата по този начин, както бяха досега, но се страхувам и да предприема промяна. Просто се страхувам...

— Ш-ш-ш-т, спокойно, успокой се.

Ангъс отново я гушна, тя се сви в него, главата ѝ опираше о брадичката му. Прегърна я с големите си силни ръце.

— Трябваше да те предупредя за предсрочното ни пристигане.

— Не, нямаше нужда. Та аз съм толкова щастлива да ги видя отново. Просто не бях подготвена, а и все още не съм готова за балансиране между тях и Гевин. Това нещо снощи... то просто се случи.

— Обикновено така става. — Ангъс се усмихна.

— Но има и още неща за живота на Гевин, които ти не знаеш. Не зная дали това няма да пречи по някакъв начин, или може би просто разсъждавам повече, отколкото трябва. Просто — Флора се замисли за момент и пое дълбоко въздух — не мога да възприема мисълта, че мога да мамя собствените си деца. Или че ги наранявам, нека го кажем така. Но можех ли да им кажа истината за Гевин веднага? Можех ли да им кажа защо е в кухнята?

— Справи се по най-добрия начин с децата. Недей да се тревожиш. Каж ми обаче, Флора, ти харесваш ли този мъж?

Тя премигна, след това кимна.

— Той е много добър мъж, Ангъс. Кара ме да се чувствам...

Можеше ли да обясни на брат си как точно се чувстваше в моментите, когато Гевин се взираше така дълбоко и настоятелно в нея, как можеше да му сподели, че само докосванията на ръцете му я караха да се чувства истинска жена, да бъде... жива, толкова жива!

— Няма нужда да ми обясняваш повече, миличка. Изписано е на лицето ти. Радвам се за теб, много съм щастлив. Но не забравяй все пак да му дадеш шанс, иначе ще си имаш разправи и лично с мен — усмихна се Ангъс. — Не искам да ти се бъркам, естествено. Ти ще го усетиш най-добре. Но моля те, само недей да вземаш прибързани решения, каквито и да са те. Трябва да си прецениш сама. Ако усещаш, че това е човекът, който ще върне блясъка в очите ти и онази прекрасна усмивка — действай смело. Просто не прибързвай, обеща ми!

Когато я прегърна отново, Флора се отпусна и притисна главата си в здравето му силно рамо. Когато имаше нужда от брат си, той винаги бе насреща. След смъртта на Сиймъс той дори бе пренебрегнал кариерата си, без изобщо да се замисля, връщайки се незабавно от Щатите в Шотландия. Само тя си знаеше колко много ѝ бе помогнал Ангъс — с моралната си подкрепа, с грижите за децата. Но той също имаше право на личен живот. Флора обаче беше сигурна, че брат ѝ

няма да си го позволи, докато не се убеди, че тя отново е стъпила здраво на краката си.

Флора се обърна към къщата. Роби бе застанал на вратата на кухнята, която излизаше към верандата, и беше вперил поглед в тях.

— Роби?

Първата ѝ мисъл беше доколко той е успял да чуе разговора им. Почувства се неловко и се притесни. Детето продължаваше да стои на вратата — нито се прибра вътре, нито тръгна към тях. След няколко секунди мълчание промълви:

— С Ани се чудехме дали не може да слезем и да поразгледаме плажа.

— Разбира се, че може — оживи се бързо Флора, усмихна се и незабелязано избърса очи с опакото на дланта си.

— Какво се е случило, мамо? Защо плачеш? — Той се приближи към тях.

Тя разроши нежно косата му.

— Нищо не е станало, миличък. Просто съм много щастлива, че отново всички сте около мен. Много ми липсвахте наистина.

В този момент на верандата се появиха Ани и Сиймъс, готови за разходка. Флора клекна, прегърна и трите си деца и ги притисна към себе си.

— Добре деца, нека да си взема един бърз душ и след това веднага слизаме да си поиграем на брега, обещавам. Докато ме чакате, погледнете там, под навеса. Има разни кофички и лопатки за пясък, вземете ги с вас.

След като прекара близо два часа с децата си на плажа, Флора се почувства далеч по-добре. Отначало ѝ беше малко трудно, защото гледката на пясъка и водата веднага извикваше в главата ѝ спомените от миналата нощ, които все още бяха твърде ярки. Реши обаче да си наложи поне за известно време да остави тези мисли на заден план и да се посвети изцяло на Роби, Ани и Сиймъс. А те само това и чакаха. Тичаха по плажа, въртяха се около нея, подскачаха във водата. След това направиха страхотен пясъчен дворец, умалено копие на Касъл Рот. Не забравиха и стопаните му — Либи бе една малка издължена мидена черупка пред една от вратите му, а Гремън беше изобразен с изсъхнало

рачешко краче, забито на една от кулите. След това Ангъс легна на пясъка, а децата го затрупаха така, че се виждаше само главата му. Флора не пропусна да го снима — един нос, малко коса и едни слънчеви очила, които се подаваха над пясъка.

Въпреки че се забавляваше с децата и се опитваше да не потъва в спомени за изминалата нощ, Флора час по час вдигаше глава и поглеждаше към къщите от отсрещната страна на склона. Някъде там беше Гевин. Докато тя си играеше с трите си деца на пясъка, той седеше в някоя от онези къщи сам и посърнал, без своя син до себе си. Господи, та той дори не знаеше къде е детето му! Даде си сметка, че тази сутрин наистина бе постъпила много несправедливо с него. А когато го изгони, това беше просто жестоко и грозно. Кога друг път е била толкова груба, защо избухна така точно сега?

Когато загуби съпруга си, Флора бе решена на едно — да запази на всяка цена семейството си, да се бори за щастливото детство на Роби и Ани с всички сили. Сякаш искаше да ги затвори в един кръг, където цареше доброта, спокойствие и сигурност. Разбира се, там беше и малкият Сиймъс, който се бе появил междувременно. Първият път, когато ги бе извадила от този кръг, беше моментът, когато трябваше да каже на Роби и Ани, че баща им никога повече няма да се върне при тях. Тогава все още не подозираше, че Сиймъс ѝ беше оставил прекрасен подарък — третото им дете. Никога нямаше да забрави израженията на мъничките им личица, отчаяните хлипания на Роби, който бе достатъчно голям да осъзнае новината в цялата ѝ безнадеждност. Този кръг се беше превърнал в нещо като защитна стена, като крепостен ров, който предпазваше децата ѝ от грозотата и жестокостта на външния свят. Дори и най-страшните сенки отвън нямаше как да преминат границата му. И може би именно този кръг бе причината Флора да оцелее психически. Тя и децата ѝ бяха станали неразделни. Бяха заедно постоянно, непрекъснато — в първите часове, в първите дни, в първите ужасни седмици след онази смразяваща новина.

Спомни си и за погребението и за празния ковчег — тялото на Сиймъс бе изчезнало в морето. Тримата с Ани и Роби седяха плътно един до друг до тази зловеща празна дървена кутия, която щеше да бъде спусната в земята, без в нея да има човешко тяло. Дори там те сякаш пак бяха заградени в онзи светъл кръг, който ги държеше

постоянно заедно. Всеки от тях бе оставил по цвете върху ковчега, а малко след това пръстта от лопатите започна зловещо да тропа по капака му в изкопаната дупка. Беше утешила децата си, казвайки им, че всъщност баща им никога няма да легне в тази тясна дупка. Успокояваше ги, че Сиймъс вече е отлетял на небето, където се е превърнал в ангел и се е намерил със своите мама и татко. Убеждаваше ги, че всеки път, когато си помислят за него, той ще слиза от небето и ще се отбива при тях, само дето вече няма да могат да го виждат. Толкова често бе повтаряла тези думи на децата си през безкрайните дни и безсънните нощи, изпълнени с мъка и сълзи, че сама бе започнала да вярва в тях.

Пристигането в Масачузетс бе изтръгнало Флора от този кръг. Тя бе напуснала защитеното убежище на дома и семейството си, прекрачила бе границите на кръга, излязла бе оттам, за да се потопи във водовъртежа на външния свят. И сега усещаше, че не е направила нещо нередно. Нищо лошо не се беше случило. Но в момента, в който децата бяха пристигнали, тя изведнъж просто се бе върнала в кръга. Инстинктът да предпазва и защитава семейството си се бе завърнал посилен отпреди. И тя се бе променила веднага — сякаш бе сложила някаква тежка броня. Лошото е, че тя бе използвала този щит, за да отблъсне Гевин, да не го допусне в техния кръг. А не трябваше.

Флора изчака децата да отидат по леглата. Ангъс се бе излегнал доволно на дивана. На разположение имаше сателитна телевизия с над двеста и петдесет програми и този факт очевидно го радваше. Флора бе измила чиниите от вечерята, след това се зае с разопаковането и подреждането на багажа. Приключила и с тази задача, каза на Ангъс, че ще се разходи по плажа. Взе една връхна дреха и бързо излезе.

Почти веднага намери пътеката, за която ѝ бе казал Гевин в утрото, когато се срещнаха за първи път на плажа. Тръгна по нея. Отначало маршрутът бе равен и вървеше успоредно на брега, но след малко започнаха стръмни участъци, които ставаха все повече. Флора спираше на няколко пъти да си почине и да си поеме дъх, усещайки как свежият солен морски въздух изпълва дробовете ѝ. Докато отдъхваше, сякаш цялата се разтапяше в прохладната лятна вечер, усещаше как лекият ветрец гали голите ѝ крака и кара кожата ѝ под памучната рокля леко да настръхва.

Наоколо бе тъмно, луната я нямаше на небосклона тази вечер. Флора все по-силно се опасяваше, че няма да успее да намери къщата, която търсеше. Първата, покрай която мина, беше с тъмни прозорци и дръпнати завеси. Следващата даваше признаци на живот — явно някаква голяма компания се беше събрала на вечеря. През отворените ѝ прозорци се чуваха весели разговори и смях. След няколкостотин метра стигна до къща с басейн — семейството беше около него, а децата все още пляскаха във водата. Флора продължи още малко, но усети, че започва да се обезсърчава. Едва ли щеше да я намери толкова лесно, а може би и не се движеше по правилния път. Дали пък не я бе подминала? Тъкмо мислеше да се връща обратно, когато в далечината чу слаб звук от пиано, носен от вечерния бриз.

В първия момент тя просто спря и се заслуша. Затвори очи — музиката ѝ действаше успокояващо. В нея сякаш се усещаха някакви келтски и галски мотиви, но имаше и още нещо. Красиви звуци, които пленяваха душата ѝ със своята чистота. Сякаш бяха мелодия за песента на някоя сирена, липсваха само думите. Мелодията се носеше от прозорците на къщата точно над главата на Флора.

Гевин смачка ядосано листа с нотите и го захвърли в краката си, където вече имаше цяла купчина. Никога не се беше борил така отчаяно за всяка нота, за всеки акорд. Никога не му беше било толкова трудно да композира. Чудеше се дали това беше заради състоянието, в което се намираше тази вечер, или просто дългото време, което бе прекарал без да твори музика, бе повлияло пагубно върху таланта му и той го бе изгубил безвъзвратно.

Отказваше обаче да се предаде лесно.

Пийна глътка вино, преглътна я бавно и замислено, затвори очи. Опита се да изчисти главата си от всякакви мисли, да я превърне в едно празно бяло платно. След това се помъчи да си представи нещо вдъхновяващо — място, преживяване, настроение. Но вместо това на бялото платно в главата му упорито се появяваше едно и също нещо.

Лицето на Флора.

Но не онзи неин образ със студените и безразлични очи, който бе видял секунди, преди да напусне къщата ѝ. Той си спомняше лицето ѝ такова, каквото беше само няколко часа по-рано — докато спеше

блажено, отпусната до него на голямото легло в стаята на втория етаж. Косата ѝ — поток от непослушни оранжеви къдрици, разпилени по възглавницата и по снежнобялата ѝ кожа. Господи, колко беше красива, докато спеше тази сутрин...

Пръстите на Гевин започнаха бавно да се движат по клавишите на пианото. Повтаряше за кой ли път началните акорди. И му се струваха все по-добри. Да, това беше. Това беше мелодията, която искаше да чуе! Музиката се носеше, отекваше в главата му и между четирите стени на стаята. Сливаше се с тайнствения образ на Флора.

Когато опита да продължи нататък, Гевин усети, че губи посоката. Нотите изведнъж започнаха да звучат фалшиво, сякаш не бяха на мястото си. Просто не се получаваше нататък.

Той дръпна ръцете си от пианото и отвори очи.

И в този момент я видя пред себе си.

В първите няколко секунди беше сигурен, че халюцинира. Тя стоеше в рамката на големия френски прозорец. Беше като видение. Носеше някаква светла връхна дреха, която я обрамчваше подобно на ореол. Косата ѝ беше като от огън.

Гевин продължи да гледа невярващо, докато Флора влезе в стаята и застана до пианото. След това изрече:

— Гевин... това, което свиреше... музиката... много беше красива.

Той затвори капака върху клавишите на пианото и бързо сбута листата настрана. Не беше готов да ѝ ги покаже.

— Това е все още само работен вариант — промълви притеснено той, — за който изобщо не съм сигурен дали бележи някакъв напредък.

Той стана от столчето и се насочи към бара.

— Чаша вино?

Флора кимна и изчака да ѝ налее от бутилката бургундско вино, която той вече беше започнал.

— Гевин, дойдох тук, защото... — Тя се поколеба за миг. — Дължа ти извинение. Тази сутрин ти реагира страхотно на неочакваната ситуация, а аз те обидих и те изгоних. Наистина съжалявам. Не беше справедливо от моя страна. За съжаление, не можах да го осъзная веднага. Просто...

Гевин седна на дивана срещу нея.

— Флора, аз много добре разбирам инстинкта ти да запазиш семейството си. Даже те поздравявам за това, съвсем честно. Единственото, за което ми е мъчно, е, че в същото време ти не ми даваш никакъв шанс да се сближа с тях. Съответно — и с теб.

Гевин я погледна продължително. Флора наведе очи надолу, взирайки се в отблясъците на виното в чашата си.

— Знам, Гевин. Разбирам те. И много ми се иска да ти дам този шанс. Ако ти все още желаеш...

Истината беше, че Гевин бе прекарал почти целия ден, задавайки си точно този въпрос.

След като си тръгна от къщата на Флора сутринта, той се бе прибрал тук и бе изровил снимките на Гейбриъл. Прекара деня с тях, унесен в сладки спомени. Пред очите му изникваха моменти, които никога нямаше да забрави — разходките им в зоологическата градина и дивия смях, в който избухваше синът му пред клетката с маймуните. През последните две години, откакто Миранда беше изчезнала с Гейбриъл, Гевин изпитваше почти физическа болка само при вида на някое дете. Беше развил някаква странна защитна реакция — появеше ли се дете пред очите му, веднага отместваше погледа си някъде другаде. Избягваше всякакви ситуации, които заплашваха да докоснат онази безвъзвратно разбита част от сърцето му. Всеки път, когато попаднеше на момче на възрастта на сина му, което кара колело или играе в парка, през главата му неминуемо минаваха болезнени въпроси — дали Гейбриъл се е научил да кара колело и ако да — кой го е научил? Дали някога е играл бейзбол? Дали се е пързалиял на кърки? Това бяха някои от нещата, на които Гевин бе мечтал да научи сина си. Това бяха нещата, на които всеки баща иска да научи сина си. Но при него не се беше получило. Това най-вероятно бяха нещата, на които той никога нямаше да може да научи своя син.

Както всеки път, когато потънеше в спомени за сина си, и този път Гевин позвъни на Айвън — частния детектив, когото бе наел, след като бързо разбра, че държавните институции са последните, които ще му помогнат.

— Просто да проверя как вървят нещата — бе му казал той, както всеки друг път, когато се чуваха.

Честно казано, Гевин не се надяваше на някакъв голям напредък. По-скоро се плашеше, че Айвън в крайна сметка ще се откаже да се

занимава със случая. Именно затова му звънеше така често.

— Нищо ново. Но проверявам две следи. В последните дни забелязвам раздвижване по банковите сметки на бащата на Миранда. В скоро време очаквам подробности. Може да излезе нещо, може и да не излезе. В момента, в който разбере нещо, ще те уведомя веднага.

Това бе всичко, което му бе съобщил Айвън в днешния разговор.

Гевин погледна към Флора, опитвайки се да подреди думите си.

— Не казвам, че ще бъде лесно. И двамата имаме своите демони, с които трябва да се преборим. Но със сигурност много искам да видя докъде можем да стигнем заедно.

— При едно условие — отвърна Флора.

— Условие?

— Да. Това, което се случи снощи... между нас. Това няма как да се случи отново.

Гевин премигна невярващо.

— Флора, да не би да искаш да ми кажеш, че си мислиш, че аз съм искал просто да преспя с теб?

— Не, не искам. Снощи беше... — Тя се поколеба. — Добре, нека го наречем изключение. Беше нещо, което ме накара да си спомня какво значи да се чувствам като истинска жена. Благодаря ти много за това усещане. Но освен това аз съм и майка на три невръстни деца. И съм длъжна на първо място да бъда тяхна майка, а след това жена.

— Можеш да бъдеш и двете, Флора.

— Да, мога. Но само ако едното не пречи на другото. Моите деца са част от мен. И винаги ще бъдат. Това няма как да се промени. До тази сутрин ти ме познаваше само като жена, Гевин, но не и като майка. И те моля да помислиш върху това. Ако наистина държиш да разбереш докъде можем да стигнем, трябва да имаш предвид това, което казвам. Но ако решиш, че не ти се опитва при тези условия, ако почувстваш, че няма да имаш сили за всичко това, аз ще те разбере и ще го приема. Няма нужда нито от извинения, нито от обяснения. Просто ще си останем с един прекрасен спомен.

Флора се приближи към Гевин и се взря в очите му. Усмихна се. Беше толкова близо, че Гевин долови аромата ѝ. Миришеше на лавандула и море. Тя се приближи още и нежно го целуна по устата. Отдръпна се леко от устните му и постави там показалеца си. След

това се обърна и изчезна като някакво нежно видение през същата врата, през която бе дошла.

ГЛАВА 10

Флора приготвяше кифлички. Точно бе затънала до лактите в тесто, когато някой звънна на входната врата.

Тя отметна с opakото на ръката си един палав кичур, който падаше в очите ѝ. В следващия момент се смръщи, защото усети, че половината ѝ чело е в брашно.

Звънецът се чу отново.

Не знаеше кой може да звъни точно в този момент, но предпочиташе Роби или Ани да отворят. Те обаче бяха отишли заедно с Ангъс и Сиймъс да изследват малката горичка зад постройката за персонала в двора.

Явно щеше да ѝ се наложи все пак да отвори. Тя грабна една кърпа, изтърка в нея лепкавите си ръце и се насочи към входната врата, след като човекът отвън натисна звънеца за трети път.

— Идвам, идвам...

Първото нещо, което видя, след като отвори вратата, беше голям букет рози.

— Доставка за Вас, госпожо!

— Да, забелязвам...

Букетът беше наистина огромен. Имаше най-малко двадесет страхотни бели рози, красиво аранжирани и украсени с различни клонки. Флора се усмихна. Много обичаше цветя.

— Благодаря много — каза тя на куриера, докато взимаше букета.

Зарови глава в него, за да усети аромата му, след това го постави на масичката до вратата и отстъпи две крачки назад, за да му се порадва. Беше невероятно красив. Белите цветя се открояваха страхотно на фона на тъмната дъбова ламперия. Нямахте да е зле да остане тук — със сигурност щеше да направи впечатление и на първите гости, които Флора очакваше утре. Тя беше сигурна, че цветята са поръчани от Либи и Греъм. Издърпа бързо малката картичка, потънала дълбоко сред белите рози, с очакването да види

именно техните имена, изписани на нея. Показа се обаче, че букетът не е от тях.

За новото начало...
Какво ще кажеш за една вечеря?
Днес.
У нас.
В седем.
Вземи децата.
И Ангъс също.

Гевин Матсън, от маса 7

Флора се усмихна, когато прочете последния ред. Пъхна малката картичка в джоба на джинсите си, обърна се и влезе отново в кухнята.

Точно бе приключила с разточването на тестото и го бе пъхнала в хладилника да втасва, когато чу силен тропот на няколко чифта крака и оживени разговори. Това беше сигурен знак, че децата и Ангъс се връщат.

— Мамо, мамо! Няма да повярваш какво намерихме!

Флора никак не се изненада, че точно Ани първа влетя през вратата, зачервена и запъхтяна. Ластикът, който стягаше къдриците ѝ на опашка, почти се бе измъкнал от косата ѝ, панталоните ѝ бяха изцапани с мокър пясък до коленете, а връхната ѝ дреха изглеждаше наистина ужасно.

Господи, каква беше тази ужасна миризма?

— Имам чувството, че току-що излизаш от септична яма, Ани Маккалъм. Явно обаче там ти е харесало, защото, както виждам, си се отъркалаляла добре — каза Флора, докато се опитваше да съблече блузата ѝ, без памучната материя да се докосне до главата ѝ.

На пода на кухнята се изсипа дъжд от пясък и камъчета. Флора поклати глава. За какво изобщо Ангъс бе излязъл с тях, след като бе допуснал Ани да се зарови в такива невероятни боклуци?

— Заминавай незабавно в банята, сваляй всички дрехи от себе си и влизай във ваната по най-бързия начин! — изкомандва строго тя.

След това се обърна към другите двама. Всъщност трима — нали и Ангъс уж беше с тях, за да ги гледа. Не можа да каже нищо. Само

посочи с глава към задната част на къщата. Ани все още стоеше в кухнята с тениската и мръсните си панталони.

— Мамо, искам само да ти кажа какво намерихме.

— Разбира се, че ще ми кажеш. Но след като се изкъпеш, защото в момента миришеш на обор.

— Но ние намерихме нещо, което наистина...

— Ани... — Флора я погледна строго. — Ще ми разкажеш всичко, след като се изкъпеш.

— Открихме гроб! — изстреля в този момент Роби, след което се ухили на сестра си с победоносно изражение. Все пак той бе успял да съобщи новината първи.

— Роби Маккалъм! — Ани го зяпна възмутено и сложи ръце на хълбоците си. — Аз трябваше да кажа на мама!

— Какво каза? — попита смутено Флора, забравяйки напълно за къпането на Ани. — Гроб ли?

— Да, мамо, намерихме гроб! — включи се отново Ани, обикаляйки превъзбудено кухнята и явно търсейки своите пет минути слава. — Там, при дърветата, точно зад къщата!

— Гроб... — Флора погледна към Ангъс. — Наистина ли?

Той мина през трапезарията, влезе в най-близката баня да се измие, свали си тениската и взе чистите дънки и блуза, които Флора му бе приготвила, за да се преоблече.

— Да, наистина — отговори кратко.

— Чий е този гроб? — попита Флора, въпреки че усети, че всъщност изобщо не искаше да знае.

— Не се знае — отговори бързо Ани.

— Няма ли някакво име? Надгробна плоча? Откъде сте сигурни, че това наистина е гроб в такъв случай?

— Има някаква плоча — намеси се Ангъс, докато си почистваше ноктите. — Но е много стара, изтрита и покрита с мъх. Единственото, което успях да различа, бяха два инициала — буквите Р и Х. Забелязват се и цифри, явно година — 1753.

Флора се замисли за момент.

— Чудя се дали Либи не знае нещо по въпроса.

— Едва ли. Ако Ани не се беше препънала в камъка, нямаше и да го забележим. Над земята се подаваха само няколко сантиметра, а плочата се оказа доста голяма. Изобщо не си личеше какво е. Видяхме,

че е надгробна плоча, след като се позанимавахме доста дълго време, докато я изровим и почистим.

Флора се замисли за инициалите.

— Р и Х. Моминското име на Либи беше Хътчинсън. Явно е някой неин далечен предшественик. Мисля, че ще е най-добре да ѝ се обадим.

Както и подозираха, Либи не знаеше абсолютно нищо и остана меко казано изненадана от находката в задния ѝ двор.

— Играла съм си точно там като малка почти всеки ден — чуваше се гласът ѝ от другата страна на линията. — Татко никога не ми е споменавал за нищо подобно. Но ако някой може да знае нещо по въпроса, това е Дъган и никой друг. Всички документи за имота са при него. Ако е гроб, няма как да не намери нещо по въпроса, като се разрови. Ако искаш, ще му се обадя веднага.

— Едва ли има нужда да се занимаваш, Либи — отвърна Флора.

— Който и да е, явно почива там доста отдавна. Мога просто да го попитам и да го помоля да погледне, тези дни със сигурност ще го засека в кафето.

— А, кафето! — оживи се Либи. — Как вървят нещата там? Да предадеш на Сал, че бих дала всичко за едно хубаво еспreso при него. Не знам как го приготвя, но отдавна съм го признала за истински майстор. Няма по-добър от него!

Поговориха си още известно време за разни местни, с които Флора вече бе успяла да се запознае при посещенията си в кафенето на Сал. Естествено, Либи ги познаваше всички до един. Флора постепенно се отпусна, потопена в неангажиращото бърборене по женски. По едно време усети, че сама има желание да насочи разговора към един по-специален посетител на кафето — този, към когото от известно време никак не беше безразлична.

— Между другото, там се срещам често с един човек.

— Срещаш се? О, искаш да кажеш, че се срещаш с някого? — Либи веднага подходи с интерес към новата тема. — И кой е той? Познавам ли го? Чакай, не ми издавай! Някое от момчетата на О'Конъл, нали?

— Не. Всъщност мисля, че няма как да го познаваш. Той е тук, в градчето, само от няколко месеца. Живее във вилата на един свой приятел.

— Я гледай ти! — Продължи да любопитства Либи. — И кой е този приятел? Как се казва човекът, който живее там?

Флора погледна през прозореца, за да се убеди, че никое от децата не е наблизо. Всички бяха отишли в градината и играеха някаква странна игра, наподобяваща тенис. Бяха се разделили на отбори — двете момчета срещу Ани, а Ангъс наблюдаваше отстрани и даваше напътствия, изтегнат на хамака.

— Казва се Гевин. Гевин Матсън.

— И? Продължавай, мила. Да не би да си помисли, че ще се измъкнеш само с тази информация? — подкани я закачливо Либи. — Давай!

— Ами... той пише песни. Композитор е.

— Чакай малко — прекъсна я бързо Либи. — Гевин Матсън... Да, спомням си, че четох за него по вестниците преди известно време! Някъде преди около две години. Този, дете бившата съпруга беше отвлякла сина му...

Флора се намръщи при споменаването на личната болка на Гевин.

— Да, точно той е.

— Успял ли е да...

— Не. — Флора знаеше какво ще попита Либи — дали е успял да намери Гейбриъл.

— О, това е наистина ужасно! Направо не мога да си представя какво му е.

— Да...

— Е — продължи Либи след няколко секунди неловко мълчание, — разкажи ми повече за него. Как се срещнахте?

— Нали помниш случая с ключовете и посещението ми в полицейския участък. Ами...

И Флора започна да разказва за онзи злополучен ден, в който в крайна сметка Гевин за кратко бе обвинен, че е неин съучастник.

— Ясно — каза накрая Либи и побърза със следващия въпрос. — И как изглежда господин Матсън?

Флора отпи глътка чай.

— Над трийсетте, по-скоро към четиридесет. Висок. Тъмен. Да кажем симпатичен, дори красив.

Флора усети как Либи се усмихна.

— А-а-а, да кажем, а?

— Прилича малко на Джоузеф Файнс^[1], особено ако не се е бръснал няколко дена. Само дето е малко по-висок.

— Хмм... — Либи се опитваше да си го представи. — Я ми разкажи. Флора Маккалъм, кога си успяла да го видиш небръснат, а?

Флора едва не се задави с чая и леко се закашля.

— Флора Маккалъм — продължи с палаво закачлива интонация Либи, — искам подробности и то веднага!

Флора отново погледна през прозореца към децата, преди да ѝ отговори. Всички се забавляваха добре. Явно бяха решили да включат и Ангъс в играта, защото се опитваха да го измъкнат от хамака — Ани го дърпаше за едната ръка, а Роби — за крака. Сиймъс също се опитваше да се включи, държейки се за въжетото на люлката.

— Беше нощта преди Ангъс и децата да пристигнат. Вечеряхме заедно и после...

Либи нямаше нужда от повече подробности.

— О, Флора, толкова се радвам за теб!

— Либи, бяхме още в леглото, когато те дойдоха! Ако знаех, че ще дойдат с ден по-рано, никога нямаше да... — Флора пое дъх и си спомни за случката от миналата сутрин — колко паникьосана се бе почувствала пред перспективата децата да разберат нещо и как несправедливо си го изкара на Гевин. — Никога нямаше да позволя да се стигне чак дотам.

— Правила си секс с мъж, който ти харесва, Флора! Какво толкова? Ти си млада и красива жена — защо не?

— Защото... ох, толкова е сложно! Когато бяхме само двамата, се чувствах... Не знам как да ти обясня. Чувствах се различно. Сякаш бяхме гаджета, любовници, както искаш го разбирай. Но когато се появиха децата, разбрах, че няма как да продължим по същия начин. Сякаш безгрижието изведнъж се изпари. Аз съм майка, Либи, и нося огромна отговорност.

— Флора, недей да си причиняваш това, моля те. Та ти имаш право да разполагаш с живота си! Ако Гевин е твоят човек — защо не...

— Не — прекъсна я рязко Флора. — Вече казах на Гевин, че това няма как да се случи отново. Започнахме отначало. Просто все едно

онова нещо онази вечер изобщо не се е случвало. Имам нужда от време.

— И как реагира той на твоето условие?

Флора замълча за момент. Погледът ѝ пробяга по дневната и верандата и се спря на огромния букет, който бе получила малко по-рано.

— Ами... Той ме покани на вечеря. Днес. С децата и с Ангъс.

Чу се как Либи въздъхна.

— Флора, кажи ми, че ще отидеш. Със сигурност не знам всички подробности за него и за теб, но само си представям — мъж, който вече е преспал с една жена, почти веднага след това тя му е казала, че трябва да внимават с отношенията си заради децата ѝ, и *въпреки това* той я кани на вечеря! Възхищавам му се, без да го познавам. В никакъв случай не го приемай несериозно, мила!

— Но аз не... — Флора усещаше, че не звучи убедително. — Да, ще отида. Ще отидем всички.

Видя през прозореца как Роби дразнеше Ани, държейки топката с две ръце високо над главата си, така че тя да не може да я стигне. Малката подскачаше около него и издаваше шумни крясъци. Спомни си как Ангъс дразнеше самата нея по същия начин, когато бяха деца.

— Просто се чудя дали той си дава сметка в какво се забърква...

Гевин хвърли бърз поглед към часовника, докато привършваше приготвянията. Седем без петнадесет.

Добре, помисли си той, докато бършеше ръце в кърпата. Огледа още веднъж кухнята. Всичко беше готово. Водата в тенджерата на котлона щеше да кипне съвсем скоро. Картофите, увити във фолио, бяха идеално опечени, царевицата, която винаги купуваше от едно и също специално място, бе вече задушена в маслото. Оставаше само основното ястие, което току-що бе пъхнал във фурната. Гостите можеха да заповядат.

Чу ги да се задават, докато бе застанал на верандата, хвърляйки по един поглед към залязващото слънце.

— Това ли са стъпалата, мамо?

— Да, Ани.

— Няма ли свършване най-накрая, имам чувството, че са безброй. Хайде Сиймъс, давай след мен нагоре!

Едва ли можеха да се появят незабелязано — вдигаха такъв шум, сякаш се задаваше с армията си самият Уилям Уолъс^[2]. Чуваха се все по-шумни стъпки и детски крясъци. Ани успя първа да изкатери стъпалата, но вместо да се зарадва на сладката си победа, тя се обърна, подканяйки малкия си брат да побърза. Той от своя страна се спираше на всяко трето стъпало, хилейки се весело и задъхано.

Когато най-накрая и Сиймъс превзе върха, Ани го стисна здраво за ръката и се обърна към Гевин с усмивка, която поразително наподобяваше тази на майка ѝ.

— Здравей, Гевин!

— Здравей, Ани, здрасти, Сиймъс! Страхотни сте и двамата — най-бързите!

След малко зад тях се появи и Роби, погледна Гевин, после сведе очи надолу и някак срамежливо каза:

— Здравсти.

— Здравсти, Роби. — Гевин се направи, че не забелязва притеснението му. — Идвайте и тримата насам да видите какъв телескоп ще ви покажа. Няколко пъти успях да наблюдавам с него семейство тюлени, които излизаха от водата ей на онези скали там. Ако ви е интересно, може и вие да пробвате.

Роби сви рамене с типичното за момчетата на тази възраст дистанцирано безразличие.

— Добре.

След секунди се появи и Флора, закривайки слънцето, което залязваше точно зад нея. В ръцете си носеше пай, който очевидно бе приготвила сама. Беше прихванала красивата си коса с фиби, но въпреки това няколко кичура непослушно подскачаха около шията ѝ. Носеше дълга лятна рокля, която прекрасно очертаваше почти голите ѝ рамене. Беше обула сандали на босо, пръстите на краката ѝ бяха лакирани в розово. Гледката наистина си струваше. Гевин така се отплесна, че почти не забеляза иначе едрият Ангъс, който се задаваше зад нея.

Гевин тръгна да посрещне Флора с намерението да я целуне, но бързо се сепна и се отказа. Нали започваме отначало, помисли си той, опитвайки се да прогони от мислите си спомените от онази нощ,

когато същата тази жена лежеше съвсем гола и притисната до него на спалнята в „Гар Мюр“. Беше истинско мъчение за него, веднъж вкусил допира на устните и мекотата на нежната ѝ кожа, сега да се въздържа насила, лишавайки се от това удоволствие.

— Изглеждаш страхотно — отбеляза той и му стана приятно, когато видя, че след тези думи Флора леко се изчерви. За него оставаше загадка как е възможно това, но си личеше ясно, че тази невероятна жена не бе свикнала на мъжко внимание и комплименти. Слепи ли бяха мъжете там, където тя живееше, или просто напълно незаинтересовани?

— Благодаря — измънка свенливо тя, след това веднага смени темата. — Страхотно местенце, Гевин!

— Да, стига да ти допада архитектурният стил. Лично на мен тази къща ми напомня на някакъв странен музей. Какво да се прави, жената на моя приятел Алек явно има по-различни разбирания от моите. В крайна сметка — колкото хора, толкова и вкусове. А и всъщност нямам никакво право да се оплаквам, защото те двамата бяха достатъчно мили и добри да ми я предоставят за временно ползване. На мен обаче повече ми допадат къщите с характер, душа и история, каквато е „Гар Мюр“.

Флора се усмихна.

— Е, сигурна съм, че и приятелят ти е доволен. По-добре да има някой, който да наглежда къщата, вместо с месеци да седи пуста и необитаема. — Тя надникна през стъклото на френската врата и продължи: — А сега, ако ме упътиш към кухнята, ще оставя този пай във фурната, за да не изстива.

Гевин тръгна пред нея. Усещаше мекия приятен аромат на парфюма ѝ.

— Хей, мамо! Оттук пътят към нашата къща се вижда като на длан!

Роби, Ани и Сиймъс вече бяха наобиколили телескопа, редувайки се един през друг да гледат през окуляра му.

— Деца, само ви моля да внимавате! — напомни им Флора с онази така специфична интонация на грижовна, но в същото време строга майка. Вече си представяше как цялата апаратура се преобръща на пода.

— Не се притеснявай — успокои я Гевин. — Стойката му е стабилна.

— О, ти просто не знаеш какво могат те, особено когато са тримата заедно! Имам чувството, че ако си поставят за цел, могат да разбият и танк.

След като Флора си бе тръгнала от тях последната вечер, когато се видяха, Гевин бе прекарал дълго време, размишлявайки над думите ѝ. Замисли се отново за ада, през който му се бе наложило да премине през последните две години. За всички потискани чувства, за бронята, с която бе покрил душата си. След като загуби Гейбриъл, той сякаш се бе обградил с някаква невидима стена. Беше ужасно наранен — толкова жестоко, че се бе клел пред себе си никога да не позволява на обстоятелствата да го накарат да изпитва отново тази смазваща болка. Но какво му бе останало? Сърцето му, душата му сякаш бяха обвити в мрак и студенина. Стоеше затворен в една черупка, която също му носеше негативни емоции, макар и по-различни.

Даваше си сметка, че животът без човек, който да го обича, всъщност трудно можеше да се нарече живот. Беше едно бавно умирање. Но ето — изневиделица се беше появила Флора. Тя успя да пробие бронята му така, както нежните минзухари преодоляват снега в края на всяка зима. До съвсем скоро Гевин бе убеден, че не може да понася други деца около себе си, поради което ги избягваше с цената на всичко. Но можеше ли да знае как ще реагира, докато не се наложи да се срещне лице в лице с проблема?

Гевин наля на Флора чаша шардоне, докато Ангъс се насочи към хладилника, за да си избере бира.

— Мамо, скоро ли ще ядем? — попита простичко Роби, докато Ани продължаваше да се занимава с телескопа. — Много съм гладен вече.

— Това ли са изисканите ти маниери, Робърт Маккалъм?

— Всъщност, Роби, мисля, че от теб зависи — намеси се Гевин.

— Моля?

— Честно казано, все още не съм съвсем готов с вечерята. Ако искаш, можеш да ми помогнеш. — И той му даде знак да го последва към големия кухненски плот.

Естествено, Ани и Сиймъс нямаха никакво намерение да пропуснат каквото и да било и бързо изоставиха телескопа, за да се

присъединят към помощниците на домакина.

— Ангъс, ако нямаш нищо напротив, би ли ми помогнал и ти за момент?

Братът на Флора веднага се отзова и всички тръгнаха надолу по стълбите към морето, водени от Гевин.

Къщата на Алек не беше съвсем над брега. За да се стигне до него, трябваше да се слезе по стръмни стълби, които обаче на няколко пъти правеха леки извивки, за да свършат накрая пред малко заливче, което нямаше как да се види от къщата. Водата явно бе достатъчно дълбока, тъй като Гевин бе завързал там малка лодка току до сушата. Към близката скала я крепеше голяма, стара желязна кука. Гевин се обърна и изчака децата да се съберат около него.

— Е, какво ще кажете да си наловим нещо за вечеря?

— Какво имаш предвид, риба ли ще ловим? — учуди се искрено Ани.

— Не точно риба. Яла ли си някога омари?

Дъщерята на Флора поклати глава.

— Добре. А виждаш ли всички тези малки шамандури наоколо?

И той посочи с ръка към тях, за да ориентира Ани. — Ако имаме късмет, минем ли малко зад тях, можем да си уловим няколко омара. Искаш ли да дойдеш да ми помогнеш? Можеш и само да гледаш.

Малката обаче не изглеждаше много ентузиазизирана.

— Не мисля, че на мама ще ѝ хареса идеята. Облечена съм с най-хубавата си рокля.

Гевин се замисли за момент, после се усмихна.

— А какво ще кажеш тогава за този вариант? — И той свали пуловера си, оставайки само по синя памучна риза. — Облечи го и няма да се изцапаш.

Той ѝ помогна с пуловера, навивайки дългите му ръкави така, че да стигат до китките ѝ. Дрехата я покри почти изцяло, долният ръб падаше чак под коленете ѝ.

— Мамо — провикна се Ани, — така става ли?

Флора се усмихна. Беше слезла почти до брега. Знаеше, че ако ѝ откаже, ще провали вечерта ѝ.

— Може. Само слушай внимателно какво ти казва господин Матсън.

След това седна на стълбите и отпи глътка вино, гледайки как Гевин и Ангъс обличат на децата импрегнирани жилетки. След малко всички се настаняха в лодката — мъжете отпред, децата отзад, и бавно потеглиха към шамандурите. Флора присви очи към хоризонта, все още осветен от сиянието на залязващото слънце. Отпусна се — лекият морски бриз приятно галеше кожата ѝ. Вечерта беше страхотна — въздухът бе топъл, а виното — перфектно. Наблюдаваше как лодката бавно се отдалечава, образувайки малки вълнички по спокойната водна повърхност. Ани се обърна два пъти, за да ѝ помага.

След малко повече от половин час групата се завърна благополучно, натоварена с няколко малки кофи улов.

— Гледай, мамо! Виж колко са големи, като истински морски чудовища!

Омарите никак не изглеждаха щастливи от факта, че по никое време ги бяха измъкнали от тихите им скривалища. Гевин вече се бе погрижил да им завърже щипките, за да не наранят случайно децата. Ани и Роби бързаха да слязат от лодката, за да се порадват отблизо и на спокойствие на улова си.

— Страхотно!

— Жестоко!

— Винаги съм си мислела, че са червени, а не зелени. — Ани озадачено ги оглеждаше.

— Ще станат — успокой я Гевин. — Но чак след като ги сготвим. В кухнята съм приготвил една голяма тенджера, която ще ги събере всички.

Когато обаче Гевин тръгна да събира кофите, Сиймъс се вкопчи здраво в своята, започна упорито и инатливо да клати малката си главица и отсече категорично:

— Не-е-е!!!

Явно виждаше вечерята си по друг начин — като новия си домашен любимец.

Флора се опита да разговаря с него, но без никакъв ефект. Роби и Ани също не можаха да го убедят.

— Съжалявам. — На Флора явно ѝ беше неудобно. — Преди време направи същото с едно от пиленцата на съседите. Да, казваше се Клък^[3]. Стана ни домашен любимец, живееше в двора. — А след това прошепна тихо, така че само Гевин да я чуе: — Докато един ден кучето

на Хамиш Макнамара не го сдави. Но Сиймъс така и не разбра за тази случка. И досега си мисли, че Клък е отишъл в Лондон, на посещение в Кралския двор.

— Аха, разбирам — отговори Гевин. — Ами, добре тогава...

Той се замисли за момент, прехвърляйки набързо в главата си какво още има за ядене у дома. Добре, че сутринта бе минал през магазина. И така, малкият Сиймъс хапна печен картоф и задушена царевица, а после вместо омар получи един специален малък чийзбургер, който Гевин успя да спретне набързо. Малкият изглеждаше изключително доволен от вечерта до момента. Доброто му настроение обаче временно помръкна, когато разбра, че няма как да прибере омара у дома, както бе направил с пиленцето Клък.

— Виж сега, Сиймъс — започна внимателно Флора след четвъртия път, в който синът ѝ бе заявил колко е доволен, че тази нощ ще спи заедно с омара, който бе нарекъл Лоурънс. — Няма как да приберем Лоур... този омар вкъщи. Той не е домашно животно.

— Но защо-о-о-о?

Звънкият му глас изкънтя в цялата стая, заплашвайки всеки момент да счупи някоя чаша.

Флора изглеждаше отчаяна. Гевин гледаше малкия и си мислеше, че както и човек да е възпитал децата си, на каквито и обноси да се е мъчил да ги научи, явно често и навсякъде се получават такива ситуации, в които малките се държат, сякаш изобщо не са били възпитавани. Просто поредната малка житейска ирония.

Спомни си за един случай, когато бе взел Гейбриъл със себе си в студиото. По онова време синът му трябваше да е бил на възрастта на Сиймъс или малко по-голям. Бързаха със записите на някого от известните изпълнители, но наистина вече не си спомняше точно на кого. В един момент работата така го бе погълнала, че напълно бе забравил, че Гейбриъл е с него. До мига, в който синът му, впечатлен от лампичките и копчетата на контролния пулт, бе успял да се покатери на един стол и да натисне бутона за запис точно след като записът вече бе сглобен перфектно, добавяйки на финала му едно бодро детско „Хей!“.

Усмивайки се на този мил спомен, Гевин си даваше сметка, че той умишлено си налагаше да не се отдава на спомени за Гейбриъл, явно страхувайки се от това как ще се почувства. Но когато сега се бе

сетил за този далечен ден в студиото, осъзнаваше, че спомените за детето го връщаха към най-щастливите мигове в досегашния му живот, карайки го да се усмихва неволно и да бъде добър.

— Мамо-о-о, кажи ми, мамо! Защо не може Лоурънс вкъщи? Защо-о-о-о?

Флора погледна Сиймъс. Търпението ѝ се изчерпваше.

— Защото това е омар, Сиймъс. Затова. Омарите живеят в морето, а не в детските стаи.

— Но нали имаме баня?

— Да, имаме. Но я ползваме с друга цел — да се къпем там.

— А защо не го сложим в 'квариум? — упорстваше малкият.

— Защото не знаем дори с какво трябва да го храним.

— Ще му давам от моята каша! И от пюрето. И грах ще му давам.

Флора пое дълбоко въздух, мъчейки се да измисли отговор, който да сложи край на спора. И добре, че в този момент се намеси Гевин:

— Сиймъс, ти как мислиш, дали Лоурънс си има братчета и сестричета?

Малкият погледна към него през масата. По брадичката му се стичаше капка мляко. Замисли се и кимна.

— Сигурно има.

— И аз това си мислех сега. Че най-вероятно има някое сестриче или братче в морето, точно както ти имаш Роби и Ани. И може би те сега седят долу, във водата, и чакат Лоурънс да се върне, за да си поиграят заедно. Но проблемът е, че не могат да го намерят.

Сиймъс се замисли сериозно и малкото му челце се сбръчка. Погледна отново към чичкото през масата.

— Мислиш ли?

— О, да. — Включи се и Ангъс. — Даже съм сигурен, че го чакат отдавна.

След още малко размишления Сиймъс слезе от стола си и се запъти към входната врата, където бяха наредени кофите. Взе една от тях, в която явно разпозна Лоурънс, а после се върна с нея при масата и каза:

— Ето го, Гевин. Да го пуснем.

Флора проследи с поглед Гевин и децата, които се запътиха към вратата и взеха и останалите кофички с морски улов. След това

тръгнаха надолу по стълбите. Този път обаче не тръгнаха към лодката, а се отпавиха по една полегата скала, която тръгваше от брега и се врязваше като някакъв малък нос в заливчето, извисявайки се на около два метра над водата. Когато Гевин спонтанно подаде ръка на Сиймъс, за да не се подхлъзне, усети как сърцето му сякаш се сви от болка. Колко пъти само бе хващал в ръката си малката ръчичка на Гейбриъл... Колко малък и обикновен бе този жест, а колко много можеше да значи...

Гевин помогна на Сиймъс да се изкатери по хлъзгавата скала. След това заедно с Роби и Ани хванаха кофичките и върнаха омарите един по един обратно в морето. Вятърът шумолеше лекичко около тях. Гевин се усмихна с лека горчивина, наблюдавайки малкия Сиймъс, който помахаше с ръчичка, взрян в тъмната водна повърхност и се провикна:

— Чао, Лоурънс. Отивай да играеш с братчето си.

След като и последният омар изчезна под водата, Гевин се обърна към Ани:

— Я кажи, вие обичате ли сладолед?

Тя дори не отговори, само се затича колкото ѝ държат краката нагоре по стълбите, към терасата, където бе останала Флора.

— Мамо! Гевин каза, че можем да ядем сладолед!

Без да губи време, домакинът се зае с мелбите. Освен сладолед той се бе подготвил и с много други продукти — вафлени кори, карамел, бита сметана, гумени мечета, малки разноцветни бонбони и по две захаросани черешки на върха на всеки един от сладоледените специалитети. Малкият Сиймъс ги гледаше в захлас, напълно забравил разочарованието от загубата на доскорощния си домашен любимец.

Почти веднага, след като мелбите бяха готови, Ани се покри някъде. По едно време се върна за малко, колкото да остави празната чаша от мелбата си и да обърше носа си, изцапан с шоколадов сироп, след което отново изчезна. Гевин се огледа. Забеляза, че Флора бе изцяло погълната от малкия Сиймъс, който настояваше съдържанието на цялата кутийка с малките бонбони да отиде в мелбата му. Без да ѝ казва нищо, той излезе от дневната, за да потърси Ани.

Намери я в собствената си спалня. Беше седнала на леглото, тананикаше си тихичко някаква нейна си мелодия, а в ръцете си държеше снимката на Гейбриъл в рамка, която иначе седеше на

нощното шкафче на Гевин. Когато той влезе в спалнята, Ани вдигна очи.

— Кой е това на снимката, Гевин?

Гевин бавно пое дъх, защото усети как нещо в гърдите го стегна.

— Това е... това е моят син.

— О, ясно. Как се казва?

— Гейбриъл.

— Също като ангела?

— Да, точно така.

Ани кимна с разбиране, след това зададе въпроса, който Гевин очакваше:

— А защо го няма тук?

— Ами защото той сега е с майка си и живее много далеч оттук.

В друга държава. Не съм го виждал от доста време.

— О! — Ани кимна отново. — Сигурна съм, че много му липсваш. Защото и на мен татко много ми липсва. Аз си го спомням моя татко. Роби твърди, че го помни по-добре от мен, защото аз съм била още малка, но аз наистина си го спомням добре, да знаеш. Много обичаше да ме вдигне от земята и да ме завърти около себе си. Казваше ми, че съм неговата малка принцеса.

Ани хвърли още един последен поглед към снимката, преди да я върне отново на нощното шкафче.

— Сигурна съм, че и Гейбриъл си спомня много неща за теб.

Гевин рязко си пое дъх и все пак успя да отговори:

— Аз също много се надявам да е така, Ани.

[1] Джоузеф Файнс — американски актьор, роден в Ирландия, играл във филма „Влюбеният Шекспир“. — Б.пр. ↑

[2] Сър Уилям Уолъс (ок. 1272 — 1305) — шотландски рицар и национален герой, разбил с армията си англичаните в битката при Стърлингския мост през 1297-а. Прототип на образа на Мел Гибсън във филма „Смело сърце“. — Б.пр. ↑

[3] Игра на думи: cluck-cluck — кът-кът, междуметие, с което обикновено се викат домашни птици. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 11

Семейство Скуайърс се бяха обадили, че няма да пристигнат порано от три следобед, затова Флора реши, че сутринта спокойно може да се поразходи. Искаше да се разсее малко, защото се чувстваше напрегната. През нощта почти не бе успяла да спи. Лежеше с отворени очи, въртеше се в леглото, взираше се в сенките по тавана. По едно време дори бе започнала да се плаши от тях.

Големият ден настъпваше. Първите официални гости на хотела трябваше да пристигнат днес. Всичко беше готово за посрещането им, всичко до най-малкия детайл. Защо тогава се чувстваше толкова притеснена? Знаеше защо. Причината бе, че тя вече възприемаше къщата като свое дело. Не се притесняваше просто дали Либи и Греъм ще останат доволни. Искаше всичко да е наред вече и заради самата себе си.

Разбира се, че всичко ще е наред, повтори си тя за кой ли път, докато свиваше надясно, за да излезе на главната улица. Трябва да е наред. Беше работила здраво и неуморно, оставила бе част от себе си в тази къща. Докато пресичаше площада в центъра Флора пое дълбоко дъх. Усети как дробовете ѝ се изпълват със свежия летен въздух. Слънцето припичаше. Птичките пееха. Всичко беше зелено, разцъфнало и толкова живо! Беше чудесен ден за едно ново начало в живота ѝ. Шмугна се в кафенето на Сал и се намести на един от високите столове пред бара. Хвърли небрежен поглед през рамо и видя, че на седма маса няма никой. Почуди се дали Гевин още не спи, възстановявайки се от вчерашната тежка вечер в изморителната компания на трите ѝ деца.

Всъщност той бе другата причина, заради която Флора се въртя в леглото и не мигна почти цяла нощ. Тя беше съвсем наясно, че прекараното време с Роби, Ани и Сиймъс го е накарало да почувства още по-осезаемо и болезнено липсата на собственото му дете. Чудеше се как да му помогне да преодолее тази празнота или поне да я понася по-леко. Снощи го бе наблюдавала почти непрекъснато, умишлено

търсейки контакт с очите му. И въпреки че даваше вид, че си прекарва много приятно, в усмивката на Гевин сякаш постоянно се прокрадваше горчивина.

— Здравсти, Флора! — поздрави я Джули, докато слагаше пред нея традиционната чаша с чай, този път допълнена с две от прекрасните бадемови бишкоти на майка ѝ. — Днес е големият ден, а? Първият семеен хотел в Ипсуич най-накрая ще отвори официално врати!

— Точно така, Джули. Надявам се само да не съм пропуснала нещо.

— Недей да се притесняваш! Сигурна съм, че всичко ще бъде наред.

В това време отзад се появи и Сал, който ѝ намигна свойски, сякаш за да потвърди думите на дъщеря си.

— И ако на някой му се допие хубаво кафе, знаеш къде да го пратиш, нали?

— Разбира се, Сал.

Джули я остави, за да продължи с обслужването на останалите клиенти. Флора отпи бавно от чая си и разгърна сутрешното издание на местния вестник „Ипсуич Пост“, два броя от който бяха оставени на тезгяха. Точно си преглеждаше хороскопа, когато се появи и Джеймс Дъган.

— Е, госпожице Маккалъм, денят най-накрая настъпи, а? — И той отпусна масивното си тяло на високото столче до нея. След това прегледа набързо дневното меню и си поръча пастичоти^[1] с лимонен крем.

Когато той лакомо натъпка първата солидна хапка в устата си, Флора усети как за малко не посегна към салфетката, за да събере трохите по плота. Явно пристигането на децата твърде бързо отново бе събудило майчинските ѝ инстинкти.

— Добро утро; господин Дъган. Как сте днес?

— О, прекрасно, благодаря. Вижте какво време само! Явно се очертава хубаво лято. И какво — къщата тръпне в очакване на първите гости, а? Предполагам, че всичко е наред?

— О, да, разбира се! Между другото, след кафето бях решила да мина точно през Вашия офис. Но ето че се засякохме тук. От няколко

дни искам да ви питам нещо. Става въпрос за къщата, по-точно за самия имот. Случайно да знаете за някакъв гроб в границите му?

Дъган явно се изненада и смръщи вежди.

— Гроб ли? Искате да кажете гроб, където е погребан покойник, нали? Не. Никога не е било споменавано за такова нещо в имота. Защо питате?

— Ами вчера брат ми и децата се разхождаха в горичката зад къщата. Открили са нещо, за което твърдят, че е надгробна плоча. Аз не отидох да я видя, но ми казаха, че на нея дори имало инициали — буквите Р и Х. Решихме, че втората буква най-вероятно означава фамилията Хътчинсън.

Дъган отпи замислено от кафето си. След това избърса устата си със салфетка и каза:

— Мисля, че този въпрос лесно ще се изясни. Всички документи са при мен, в кантората. Ще се поразровя. Ако наистина има някакъв гроб, той няма как да не е споменат някъде там. Всъщност защо не се отбием още сега?

След по-малко от половин час двамата бяха в офиса му. Разследването им обаче завърши без резултат. Никъде не се споменаваха за някакъв гроб в границите на имота.

— Сигурна ли сте, че наистина става въпрос за гроб?

— Всъщност не. — Флора сви рамене. — Все пак не съм го видяла с очите си. Но брат ми изглеждаше доста сигурен, а и какво ли друго би могло да бъде?

— Ами да речем, надгробна плоча на някой домашен любимец. Или инициали на двама влюбени. Но това са само наши предположения. Нека се разровим още малко. Тук при мен най-старите датират от... — Дъган се зарови в някакви документи — ... около 1850-а година. А Вие казвате, че на камъка било изписано 1750-а? Значи нещата са по-дебели. Не знам дали знаете, но тук, в Ипсуич, си имаме Историческо дружество. Негов председател е Бети Петуит. Обърнете се към нея, тя със сигурност ще успее да помогне повече.

Историческото дружество се помещаваше в една от най-старите сгради в Ипсуич — внушителна постройка от седемнадесети век с голям, неравномерно скосен покрив, над който бе кацнал солиден комин, изграден в типичен за онова време стил. Веднага правеше впечатление, че всички прозорци бяха украсени с витражи, които

разпръскваха попадналите върху тях слънчеви лъчи на хиляди отблясъци. В двора имаше възрастна жена, която поливаше сандъчетата с цветя под прозорците на първия етаж. Когато Флора влезе през главната порта на двора, тя се обърна към нея и изненадано ѝ се усмихна, поглеждайки я през дебелиите стъкла на очилата си.

— Добро утро, миличка. Как си, какво те води насам?

— Добре съм, благодаря — отговори Флора и подаде ръка на жената. — Всъщност ние не се познаваме, казвам се Флора Маккалъм. Живея в...

— „Тар Мюр“ — прекъсна я спокойно жената и кимна. — Да, да, знам. Матилда, майката на Либи, бе една от най-добрите ми приятелки. Аз се казвам Бети Петуит. — И жената стисна ръката на Флора. — Наричай ме просто Бети. Много ми е приятно да се срещнем. Точно привършвах с поливането на цветята и мислех да седна на слънце в двора и да пийна един чай. Каква прекрасна сутрин само! Нали ще останеш с мен на чай?

Флора прие поканата с удоволствие.

— Страхотна работа си свършила с къщата, така чувам — подхвана Бети, след като двете се бяха разположили удобно под сянката на един вековен дъб в двора с по чаша чай пред себе си. — На Матилда със сигурност щеше много да ѝ хареса, ако беше жива. Все повтаряше, че къщата е прекалено голяма, за да живеят в нея само двама души. Добре, че Либи не тръгна да я продава. Тя е собственост на фамилията Хътчинсън много отдавна, сигурно знаеш. Поколения са минали през нея.

— Знам — кимна Флора. — Всъщност това е, което ме води насам. Преди малко разговарях с господин Дъган и той ме насочи към теб. Каза, че във вашите архиви със сигурност ще има повече информация, отколкото при него.

— О, да, със сигурност ще намерим доста неща. Тук се съхраняват най-ранните исторически сведения за градчето. Знаеш ли например, че Ипсуич е основан от някакъв пътешественик, който всъщност искал да стигне до Бостън, но се объркал по пътя? Накрая се оказал на това място. Той е и човекът, построил и обитавал къщата отзад — господин Зебедиа Торнхил. Домът носи неговото име и до днес. Явно мястото му е харесало доста, за да реши да се установи тук.

Аз лично мога само да съм благодарна, че не се е справил добре с ориентирането.

Бети се усмихна. Личеше ѝ, че не за пръв път разказва тази история. Помълча малко, сякаш унесена в някакви свои спомени, после погледна към Флора.

— Кажу ми, мила, какво по-конкретно те доведе тук?

И Флора разказа накратко историята за гроба, намерен от децата ѝ и Ангъс в горичката зад къщата.

— Гроб ли? Хмм... Да, това наистина е интересно. И не би ме изненадало, между другото. Въпреки че, както е казал и господин Дъган, би могло да е и гроб на някое домашно кученце или просто някой да си е надраскал инициалите там. При всяко положение обаче ще трябва да го проверим. Нека видим дали можем да намерим нещо интересно по нашия случай в архивите.

И Бети въведе Флора в старата къща, спирайки през няколко метра, за да ѝ показва различни интересни експонати, свидетелстващи за историята на градчето. Всички те бяха грижливо подредени и изложени покрай стените в коридорите и в няколкото обособени малки зали на първия етаж. Бяха всякакви вещи, събирани в продължение на години — стари съдове за готвене, чекръци, градински гребла, газени фенери на повече от двеста години. Имаше още детска кукла, направена от дебела вълнена прежда, както и голям стар дървен сандък, който преди да попадне в къщата се намирал на плавателния съд, с който Зебедиа Торнхил стигнал погрешка до брега на Ипсуич. Бети разказа, че тази солидна дървена ракла била част от багажа на капитана. Очевидно това бе един от най-ценните ѝ експонати. От академичната прецизност и детайлност, с които Бети разказваше за всеки един предмет, Флора заключи, че тя наистина бе намерила своето житейско призвание с това, с което се занимаваше — да събере и съхрани историята на градчето за поколенията.

След като ѝ показа почти цялата музейна колекция, Бети отвори една врата, под която имаше стълби, водещи някъде надолу, а краят им бе потънал в пълен мрак.

— Установихме, че избата е най-подходящото място за съхранение на документи — отбеляза Бети и натисна ключа за осветление на стената. Над стълбите с леко примигване светна дълга редица луминесцентни лампи, които осветиха пътя им надолу. —

Достатъчно е само да я пазим от влагата. В летните жеги тук е най-хладно. И въпреки това решихме да сложим климатик в помещението, за да поддържаме постоянна температура, без да поемаме излишни рискове. Така документите са абсолютно защитени тук. Естествено, оборудвахме и с противопожарна система.

И наистина, ако някой желаете да разбере и научи каквото и да било за градчето, без съмнение именно тук бе точното място. В подземие на старата къща имаше истинска съкровищница от рафтове, кутии и сандъци, пълни с книги, периодични издания и вестници отпреди десетилетия, дори векове. Безбройните албуми, пълни с най-различни снимки, даваха ясна визуална илюстрация за развитието на Ипсуич от възникването му, та чак до днешни дни. Изобилието от информация се допълваше от фамилни дневници, писма, лична и общинска кореспонденция.

— Така, нека да видим сега. Проучвания на имоти... — измърмори тихичко Бети и се насочи към висок шкаф, от който издърпа навън едно плитко, но много широко чекмедже.

Започна да рови в една купчина с големи листа, пергаменти и папки. Повечето от тях бяха пожълтели от годините, с леко омачкани ръбове.

— Ето го... имота на Хътчинсън.

Първият документ, който Бети извади, бе същият, който Флора видя малко по-рано в кантората на Дъган, този от 1850-а година. Следващият беше още по-стар — върху папката се мъдреше надпис „Около 1800-а г.“. От него ставаше ясно, че е издаден непосредствено преди да бъде започната една от пристройките в имота. На илюстрацията към него се виждаше градината зад къщата и някакви поляни, които свършваха в реката по-надолу. Виждаше се постройка, подобна на краварник, както и плевня за тютюн. Отбелязана беше и малката къщичка до брега на морето, същата, която Флора предвиждаше да превърне в артистично студио. Никъде обаче нямаше нито сведения, нито изображения на какъвто и да било гроб на мястото зад къщата.

— Има ли по-ранни сведения? — попита Флора. — От 1700-а година или дори преди това.

Бети Петуит продължи да рови в чекмеджето, но не успя да намери нищо повече.

— Страхувам се, че и да е имало нещо друго, се е загубило заради пожара.

— Имало е пожар?

Бети кимна.

— О, да. През 1888-а година изгаря сградата, където се е съхранявал архивът по онова време. Помещавал се е в сградата на стара църква. През една лятна нощ по време на буря върху камбанарията ѝ пада светкавица, която предизвиква пожара. Голяма трагедия. Преди изобщо някой да се усети, цялата църква е обхваната от пламъци. Пораженията били огромни. Унищожен е почти целият архив, оцеляват малка част от документите. — Бети свали очилата си и примигна няколко пъти — очите ѝ явно се бяха уморили от взирането. — Съжалявам, мила...

Флора въздъхна. Явно разследването ѝ бе влязло в задънена улица. В този момент обаче на Бети явно ѝ хрумна нещо и тя вдигна многозначително показалеца си:

— Чакай! Мисля, че има още едно място, където мога да проверя.

Тя се отправи към един от рафтовете и след малко извади оттам някакъв дебел том с кожена подвързия. Започна да го разлиства, докато намери между страниците му карта, която трескаво разгъна. Там имаше схема на местното гробище и списък на погребаните хора през годините.

— Както виждаш, хората грижливо са записвали родословието на всяко едно семейство. Можем само да им бъдем благодарни за това. Със сигурност тук е включен и родът на Хътчинсън. След като го открием, можем да потърсим човек, чието първо име започва с Р, обитавал дома около 1750-а година. Ако открием такъв, ще сравним с информацията, която ни дава гробищния справочник. Няма ли го там, твърде вероятно е именно това да е човекът, чиято надгробна плоча сте намерили зад къщата. Но това засега са само предположения и догадки.

Флора се усмихна. Госпожа Бети Петуит определено имаше пъргав ум и като нищо можеше да практикува и като частен детектив.

Възрастната жена започна да прелиства дебелата книга, докато най-накрая не намери това, което търсеше.

— Ето ги. Фамилия Хътчинсън.

Двете жени прекараха следващия един час, преглеждайки не само членовете на фамилията, чието собствено име започваше с буквата Р, но и всички останали. В края на краищата обаче се оказа, че абсолютно всички са упоменати и в гробищния регистър.

— Да-а, миличка. По всичко изглежда, че си попаднала на истинска загадка. Първото, до което ме отвежда пътят на моята логика, е предположението за някое мъртвородено дете. Нищо чудно, нали?

Бети се взря отново в разтворената книга, следейки нещо с показалеца си.

— Приблизително по същото време, изписано на твоята плоча, записките показват, че къщата е била обитавана от някакъв си Хайръм Хътчинсън — саможив и не особено общителен стар ерген. Записът датира от 1753-а година, а само две години по-късно той напуска този свят на седемдесет и девет годишна възраст. И това е, никакви други сведения за него. Всъщност не можем да бъдем сигурни дали той е нямал някаква — Бети се покашля, за да прочисти гърлото си — да кажем, връзка, с някоя от местните жени. Но пък ми се вижда прекалено възрастен за такива неща. Едва ли някой би направил дете на тази възраст, без това да остане записано и коментирано в анализите. Та тогава градчето е било пет пъти по-малко, отколкото в момента. Ние и сега се познаваме всички, представи си какво е било преди два века и половина. Стигаме до задънена улица. Мисля, че единственият начин да хванем някаква следа е просто да поровим под плочата, за да видим какво има отдолу.

Флора поклати глава. Идеята не ѝ се струваше добра.

— Първо, ще трябва да поговоря с Либи. Съмнявам се обаче, че тя ще се съгласи на такава стъпка. Освен това самата аз ще се чувствам ужасно неловко. Не бих желала да съм тази, заради която евентуално да се наруши вечният покой на някой от рода ѝ. Особено ако е детенце. В крайна сметка рискуваме да изровим кокалите на някой покойник само за да задоволим нездравото си любопитство. Който и да е, ако въобще наистина някой е заровен там, той е изживял своето. Сега заслужава единствено спокоен вечен сън. Мисля, че сме длъжни да го запазим такъв.

— Съгласна съм с теб, мила. Ако някой друг път имаш нужда от помощта ми, не се колебай да дойдеш пак.

Флора благодари на възрастната жена и тръгна да си ходи. Когато излезе от кафето сутринта, определено не бе планирала да прекара толкова много време тук. Докато стигна до „Тар Мюр“, вече беше станало пладне. Почти пропъди децата и Ангъс, изпращайки ги да се поразходят за известно време по брега. Не искаше никой да ѝ се пречка. Трябваше бързо да приведе кухнята в ред след закуската на децата. Отгоре на това играчките и кубчетата на Сиймъс бяха разхвърляни из цялата всекидневна, а по дръжките на вратите имаше осезаеми следи от фъстъчено масло.

През цялото време, докато чистеше, Флора си мислеше за посещението при Бети. Надгробната плоча от горичката в задния двор продължаваше да не излиза от главата ѝ. Предположението на Бети, че там може да е заровено мъртвородено детенце, караше кръвта ѝ да се смразява. Най-накрая любопитството надделя — след като приключи с чистенето, Флора обу чифт високи гумени ботуши и бавно се отправи натам, откъдето предишния ден се бяха върнали в кал до ушите Ангъс и децата.

Намери плочата почти веднага — беше съвсем в началото на горичката, а и малките старателно бяха разчистили шумата около нея. Земята наоколо бе мека и миришеше на мъх. Въпреки че не беше навътре в гората, мястото ѝ се стори изключително тихо и странно усамотено. Някъде отдалеч се дочуваше монотонният звук на океана. Тишината се наруши само от пърхането на крилата на някаква птичка, която прелетя отгоре. Флора коленичи пред плочата и остави върху нея малко букетче цветя, което бе набрала от поляната зад къщата.

— Не зная кой си — прошепна тя тихо, — но се надявам да знаеш, че не си забравен.

След това бързо и почти без глас зашепна молитва над камъка и разровената пръст около него. После стана, обърна се и се върна в къщата, за да си вземе набързо един душ и да се приготви за посрещането на първите гости.

Таксито им спря пред къщата точно в три часа и осем минути следобед.

Госпожа Скуайърс изглеждаше точно така, както си я бе представила Флора след телефонния им разговор — симпатична, леко пълничка, с лъчезарна усмивка, която сякаш никога не слизаше от лицето ѝ. Флора не успя да прецени от пръв поглед дали косата ѝ е

руса, или по-скоро кестенява — на пряката слънчева светлина отначало изглеждаше светла, в следващия момент ѝ се стори с няколко нюанса по-тъмна. Беше накъдрена по типичния начин, по който го правят възрастните жени — създаваше впечатление, че сякаш косата ѝ се рее като облак около главата ѝ.

Госпожата бе облечена с красива лятна рокля с презрамки, върху нея имаше плетена вълнена жилетка. На краката носеше кожени сандали, обути на босо. Веднага си пролича, че къщата много ѝ допадна — Флора забеляза изненадано доволното ѝ изражение още в момента, в който дамата излизаше от таксито.

Господин Скуайърс пък изглеждаше сякаш току-що бе излязъл от някой уестърн. Светлосини изтъркани дънки, бяла тениска, високи островърхи кожени ботуши с катарамии, колан, типична каубойска шапка с широка периферия. Той изчака, докато шофьорът на таксито извади куфарите им от багажника, след това отвори портмонето си, бръкна вътре, преброи няколко банкноти и му ги подаде. После се обърна и погледна къщата с такова изражение, сякаш очакваше тя да се срути върху главата му веднага след като прекрачи прага ѝ.

Е, добре де, господине, не бързайте толкова, помисли си Флора и се усмихна широко. Вече ѝ беше повече от ясно кой от двамата съпрузи бе избрал мястото, където ще нощуват. Явно господинът просто бе разчитал на жена си. Не даваше вид да е от хората, способни на дълги спорове със съпругите си относно това къде ще прекарат почивката си. Флора веднага си отбеляза като цел номер едно да успее да го предразположи.

— Добре дошли в „Тар Мюр“, господин и госпожа Скуайърс! — поздрави ги тя веднага след като се появи на верандата. За посрещането бе облякла чифт удобни памучни панталони в цвят каки, а нагоре бе със светлосиня кашмирена блуза. На шията ѝ стоеше семпла, но елегантна и стилна перлена огърлица — подарък от Либи и Греъм за последния ѝ рожден ден. Косата ѝ бе стегната отзад с голяма декоративна шнола.

— О, Джордж, това не е ли най-сладкият и мил акцент, който някога си чувал? — проговори първа госпожа Скуайърс с осезаем, провлачен тексаски диалект.

— Хм... — Това бе всичко, което господинът благоволи да отговори. След това се огледа и продължи: — Сами ли трябва да си

пренесем чантите догоре, скъпа, или ще се появи нещо като пиколо?

За огромен късмет в този момент отнякъде иззад къщата изникна Ангъс.

— Аз ще Ви пренеса куфарите, господине — каза любезно той, успявайки да грабне целия багаж наведнъж, включително и някаква малка цветна торбичка на госпожата, която закачи на десния си показалец. След това погледна бързо към Флора, за да получи потвърждение на въпроса си. — Стаята с купола, нали?

Тя кимна и му се усмихна с благодарно изражение, след което се обърна отново към гостите.

— Желаете ли да седнете и да се освежите малко след пътуването? Мога да предложа чай, топъл и студен. — Забеляза, че въпросът ѝ не предизвика каквато и да било реакция или емоция върху лицето на господина, затова реши, че трябва да прибегне към аварийния вариант. — А в случай че желаете, можете да пробвате истинско шотландско уиски, което нося тук чак от родната си страна.

В този момент вече очите на господин Скуайърс проблеснаха с изненада и одобрение.

— По принцип предпочитам „Джак Даниълс“ — започна той, пъхнал палец между колана и панталона си, — но нищо не ми пречи да пробвам и от шотландското, щом предлагате.

Доволна от първата си победа, Флора се усмихна наум и поведе гостите към рецепцията. Господин Даниел може и да прави хубаво уиски, мислеше си тя, докато изкачваше стълбите, но именно шотландците и ирландците са тези, които са го дестилирали още преди изобщо Америка да бъде открита, така че нека да си имаме уважението, моля. Тя бе събрала една наистина впечатляваща колекция от най-добрите шотландски марки, и господин Скуайърс съвсем скоро щеше да се убеди в това.

В следващия един час настроението на господина се промени коренно. Флора доволно отбеляза, че находчивостта ѝ никак не бе напразна. Като не пропускаше да похвали уискито след всяка вдигната чашка, Скуайърс ставаше все по-сговорчив. Накрая дори бе убеден, че това пътуване до Нова Англия е наистина един страхотен начин да отбележат тридесетгодишния юбилей от сватбата си. Разбирайки за кръглата годишнина, на Флора веднага ѝ хрумна нова идея. След като им предложи да се поразходят и да разгледат брега под къщата, тя

извади една бутилка шампанско от шкафа и я сложи в специална купа, пълна с лед. После звънна в един от най-добрите ресторанти в градчето, за да направи за двойката резервация за вечеря — маса на терасата с изглед към пристанището. Вече бе чула от няколко места, че главният готвач там бил просто цар на всякакви морски специалитети. Освен това тя ги посъветва да посетят концерта в центъра на града, който щеше да започне малко по-късно тази вечер, и ангажира Ангъс да ги закара дотам с колата, която ползваше, откакто бе пристигнала тук. След това, разбира се, той щеше да ги изчака, за да ги върне обратно.

Малко преди предполагаемото им завръщане от центъра Флора запали няколко чаени свещи и ги нареди от двете страни на вратата им. В банята пък им остави още по един комплект кърпи и шишенце ароматна пяна за вана. Усмихна се, защото усети, че се чуди дали господин Скуайърс си сваля каубойската шапка поне когато влиза в банята да се изкъпе. След това изпрати децата в другата част на къщата, като им обеща пуканки и филмчета, само и само да бъдат кротки и да не притесняват гостите.

В края на краищата нейното внимание към детайлите и прекрасният ѝ подход дадоха желания резултат.

На следващата сутрин госпожа Скуайърс слезе в трапезарията за закуска с някакво младежко и палаво пламъче в очите. Изглеждаше повече от доволна. Закусваха дълго и спокойно, като господинът дори стана няколко пъти, за да си вземе допълнително от блок масата, която Флора бе приготвила специално за тях двамата. Веднага след като си изпиха кафето, съпругата му дойде при Флора с въпроса дали е възможно да си удължат престоя с още една нощувка и вместо две вечери да останат за три. Цялата сияеща от успеха си, Флора ѝ отвърна, че за нея ще бъде истинско удоволствие и чест да ѝ бъдат гости за още един ден.

Два дни по-късно Флора Маккалъм стоеше на верандата и махаше към таксито, което бе дошло да отведе семейство Скуайърс към летището. За нея те вече бяха просто Джордж и Норийн. След малко колата сви зад ъгъла, а Флора се върна във всекидневната и с трепет грабна книгата за впечатления и препоръки, която гостите бяха оставили отворена на масата.

Благодарим за гостоприемството. Ще помним втория си меден месец поне в близките тридесет години...

Джордж и Норийн Скуайърс, Тексас.

Веднага след като Флора влезе в къщата и затвори вратата след себе си, телефонът звънна.

— Хотел „Тар Мюр“, здравейте. Мога ли да Ви бъда полезна с нещо? — попита тя.

— Искрено се надявам да можете.

Флора се усмихна, защото веднага разпозна гласа от другия край на линията.

— Гевин!

През последните няколко дена изобщо не се бяха виждали. След опустошителното нашествие на трите ѝ деца в дома му, свързано с омари, мелби и една трапезария, която се нуждаеше от основно почистване, Флора бе започнала сериозно да се чуди дали той ще пожелае изобщо да я види отново.

— Обаждам се да проверя как си със свободното време, да речем утре сутринта.

Явно все още искаше. Усмивката ѝ стана още по-широка.

— Зависи какво имате предвид, уважаеми господине.

— Хм... Мислех да се поразходим с лодката до малкото островче, което се намира срещу пристанището. Бихме могли дори да си направим малък пикник. Предполагам, че и на децата ще им бъде интересно да се поразходят.

Предложението беше наистина изкушаващо. Без съмнение щеше да е страхотно преживяване и за децата. А и самата Флора отдавна искаше да види Гевин отново.

— В петък не очакваме никакви гости в хотела. Само ще проверя дали брат ми ще се съгласи да остане тук през деня, в случай че някой звънне за резервация или се появи директно на рецепцията. Няма как да остане без човек. Ще ти звънна съвсем скоро, става ли?

— Разбира се, ще чакам.

Петнадесет минути по-късно двамата се чуха отново. Всичко беше уредено.

[1] Пастичоти — традиционно италианско тестено изделие, пълнено с крем, подобно на еклер. — Б.пр. ↑

ГЛАВА 12

Островът на Хатауей бе скалисто парче земя, което се издигаше над водите на Ипсуичкия залив на около седем километра от сушата.

Според специалистите той се бе появил на мястото си преди около петнайсет хиляди години, когато в резултат на постепенното разтапяне на голям глетчер се е образувал и самият живописен залив. Имаше и три по-малки островчета, подредени подобно на пътечка между големия остров и сушата. Именно поради това бяха известни като „Пътеката на Рейчъл Хатауей“. Всички те бяха необитаеми, поради което се бяха превърнали в предпочитано местенце за гнездене на различни птици, най-вече корморани и дъждосвирци.

Дори в слънчев и ясен летен ден, какъвто бе днешният, големият остров беше обгърнат от мараня и лека мъгла, което му придаваше загадъчен и леко призрачен вид. Трептенето на въздуха около него го караше да изглежда сякаш е жив и постоянно се движи лекичко ту наляво, ту надясно. Когато пък времето се развалеше, парчето земя наскоро се превръщаше в наистина страшно и злокобно място. Изобщо около него витаеше някаква странна аура и въпреки че Гевин обичаше морето, а и се справяше сравнително добре с управлението на лодката си, той предпочете да наеме някой местен, на когото да плати, за да ги откара дотам и после да ги върне обратно. Все пак тези хора влизаха всеки ден в морето и познаваха обстановката много по-добре от него.

Слязоха на северния бряг на острова. Току-що бяха акостирали до наскоро построен кей. Въпреки зловещата си слава в градския фолклор или може би точно заради нея „Островът на вещицата“, както всички го наричаха, се бе превърнал в любима дестинация за разходки на всякакви природолюбители, романтици и търсачи на силни усещания. Парчето земя в залива се бе превърнало в лобно място за много кораби и гемии, които или попадаха на остриите подводни скали около него, или затъваха в плитките му пясъци. Дъното около острова бе буквално застлано с останки от всякакви плавателни съдове.

Именно поради тази причина с одобрението и помощта на местната управа жителите на Ипсуич бяха изградили кей точно на мястото, където островът бе най-достъпен за акостиране. Около него водата бе най-дълбока и нямаше подводни препятствия. Официалното откриване на този малък пристан се бе състояло съвсем скоро — преди малко повече от седмица. По този начин островът бе станал много по-лесно достъпен за жителите и гостите на градчето.

Роби и Ани първи тръгнаха да слизат от лодката, въпреки че водачът им все още не я бе вързал и обезопасил. Флора, която държеше малкия Сиймъс в ръцете си, им извика да изчакат. След като всичко вече беше готово, двете деца и Гевин стъпиха на малкия кей. Той се стъписа не на шега, когато в следващия момент Флора му подаде в ръцете малкия Сиймъс от лодката. Две големи зелени детски очи се втренчиха спокойно в него, след като той го пое в прегръдката си. Палецът на малкия бе на обичайното си място — забит в устата му. Гевин му се усмихна, държейки го здраво притиснат към себе си с едната ръка, докато с другата леко и някак боязливо и непохватно прикрепяше вратлето и главата му.

— Здравсти, Гее-вин — изломоти по детски Сиймъс, без да изважда палеца от устата си.

— Здравей и ти, Сиймъс Маккалъм — отвърна му той.

Флора слезе от лодката с помощта на капитана, тъй като Гевин бе зает с малкия. В този приятен и слънчев летен ден тя бе облякла шарени къси панталонки и лека памучна блузка. Голяма сламена шапка с широка периферия пазеше очите ѝ от слънцето. Веднага след като стъпи на земята, тя протегна ръце, за да вземе Сиймъс, когато забеляза, че Гевин вече го бе качил върху раменете си. Тригодишното момченце, свикнало до момента да гледа света от нивото на скромните си деветдесет сантиметра, изведнъж се бе извисило над всички останали и изглеждаше изключително заинтригувано и доволно от този факт.

— Виж, мамо, виж! — викаше възторжено, вдигайки двете си ръчички нагоре: — Аз пипам небето!

Тази гледка накара Флора да се върне в мислите си почти осем години назад, когато Роби заемаше съвсем същата стойка и гордо изражение, но качен върху раменете на баща си Сиймъс. Споменът я

накара да примигне няколко пъти, за да сподави внезапно връхлетялата я тъга, която напираше издайнически в очите ѝ.

— Да, миличък Сиймъс, наистина си много висок — съгласи се тя с него и успя да преглътне солената буца, която бе заседнала в гърлото ѝ. След това вдигна от земята двете големи пазарски чанти, които носеше със себе си. В тях бе прибрала всичко необходимо за обяда, слънцезащитен крем и мокри кърпички.

Гевин тръгна по кея със Сиймъс на раменете си и едва когато стигнаха до безопасно място на сушата, го хвана здраво с двете си ръце, повдигна го над главата си и внимателно го свали на земята. Брат му и сестра му отдавна се бяха отдалечили, гонейки се един друг.

— Роби... Ани... чакайте-е-е — провикна се жално малкият.

Докато се возеха в лодката, Гевин бе запознал Флора и децата с историята за Рейчъл Хатауей и със загадъчните обстоятелства около смъртта ѝ. Разбира се, бе разказал всичко с най-цветни краски, украсявайки разказа си с пиратски истории и черни магии. Именно заради това, след като слязоха на сушата, двете по-големи деца нямаха търпение да стигнат колкото се може по-скоро до колибата на вещицата. До кея бе сложена и голяма карта, която показваше подробно всички пътеки по острова, чиято площ бе около петдесет и пет акра. Ани и Роби държаха пикникът да е максимално близо до останките от злоещата къщичка.

Когато пристигнаха до целта си, там вече имаше и няколко други семейства с деца, явно дошли със същата цел. Те четяха информацията по табелките, които градската управа бе поставила наскоро в опитите си да превърне островчето не само в място за забавление, но и в туристическа забележителност. Там бяха написани същите неща, които Гевин вече им бе разказал, докато пътуваха насам. Като запален почитател на Хари Потър Ани бе много развълнувана и заинтересувана от всеки един дребен детайл, свързан с вещицата от Ипсуич. Цялата бе погълната от идеята да намери нещо ново, което никой досега не бе успял да открие или поне не му е обърнал нужното внимание.

— Мамо, как мислиш, дали това дърво тук е възможно да е посадено от самата Рейчъл Хатауей? Изглежда много старо. Обзалагам се, че точно на тези клони е слагала чорапогащниците си да съхнат.

— Мамо, дали Рейчъл Хатауей не си е брала къпини от същия този храст, който в момента е пред нас?

— Мамо, а дали не е правила магиите си върху тази скала отляво, как мислиш?

Мамо, мамо, мамо — вече половин час Ани буквално не я оставяше да си поеме дъх, заливайки я с порой от въпроси.

От самата колиба бяха останали четирите вече полуразрушени стени, между които навремето живеела вещицата, покрити с дебел килим от бръшлян и друга пълзяща горска растителност. На няколко метра от развалините се забелязваше импровизирано огнище от големи обли камъни, наредени в кръг, явно оставено от някоя група смелчаци, нощували тук. Между четирите стени се издигаше дърво, чийто ствол бе плътно изографисан с всякакви имена и инициали на хора, държащи да отбележат именно по този начин, че са посетили мястото. Според табелата, забита на нивото на очите на възрастен човек, именно на мястото, където бе поникнало дървото, навремето е била всекидневната на Рейчъл Хатауей.

Ани затвори очи и остана дълго време така — по този начин се опитваше да се пренесе три века назад, представяйки си как е изглеждало мястото тогава. След това продължи да се разхожда между четирите стени. Застана пред обраслата с бръшлян камина или по-скоро пред това, което бе останало от нея. Опипа камъните под бръшляна, после пъкна глава в дупката към комина.

— Какво ли си е готвила тук, а?

— Най-вероятно любопитни и досадни малки момиченца — отговори й заядливо Роби. — В голям черен казан.

След това той се приближи към по-малката си сестра, хвана я и я задърпа към камината.

— И следващата си *ти*!

— Мамо! — изпищя Ани.

Флора погледна към големия си син и укорително смръщи вежди. Точно така, както правеше навремето собствената ѝ майка, когато беше малка и Ангъс я тормозеше общо взето по същия начин.

— Робърт Маккалъм...

— О-о, добре, добре! Не виждате ли, че просто си играех? — Реагира бурно момчето.

— Мамо. — Сега пък Сиймъс се обаждаше. Той гледаше зеещата паст на голямата камина със страхопочитание, сякаш се страхуваше, че

всеки момент ще оживее и ще го погълне целия. — Вярно ли е, дето Роби казва? Вещицата яде деца?

— Не, миличък, не. Роби просто се опитва да изплаши Ани. Елате сега всички при мен. Стига толкова с вещиците и с черните казани. Хайде да се разходим и да си намерим някое местенце понастрана, където да си направим пикник, искате ли?

Петимата прекараха следващите няколко часа излегнати на голямото вълнено одеяло, което Флора бе взела в чантата специално за целта. Намериха си една страхотна полянка, разположена само на няколко метра от едно малко и спокойно заливче. Няколко високи, стари дървета правеха идеална шарена сянка, а наблизко се чуваше тихият плясък на вълните. Имайки предвид всички зловещи истории, които бе чула по-рано днес за острова, местенцето, което си бяха избрали за пикник и почивка, се струваше на Флора неподозирано красиво и приятно, дори ѝ действаше успокояващо. Замисли се подобно на дъщеря си преди малко дали някога Рейчъл Хатауей бе идвала точно тук, където се бяха разположили те. Дали се е взирала с тъжен поглед към градчето, чиито жители я бяха прогонили? Опитвала ли се е да се спаси, връщайки се на сушата? Или пък наистина са ѝ помогнали пирати? Реши, че лично тя би предпочела за себе си втория вариант. Представи си бедната Рейчъл, напускаща проклетия остров в прегръдките на влюбения пират — определено по-добър и красив вариант, отколкото да угасне на това парче земя в самота и отчаяние.

След като изгълтаха набързо сандвичите си с фъстъчено масло, Роби и Ани слязоха надолу към брега, за да събират мидени черупки. Флора и Гевин останаха на полянката, хвърляйки им от време на време по едно око. Изтощен от впечатления и емоции, Сиймъс бе задрямал сладко на одеялото.

— Толкова бързо растат. Невероятно е само с каква скорост се променят.

Веднага след като изрече тези думи, Флора съжали жестоко. Забеляза как очите на Гевин изведнъж помръкнаха.

— О, извинявай, Гевин! Беше голяма глупост от моя страна. Изобщо не се усетих, съжалявам наистина.

Гевин поклати глава.

— Не. Няма за какво да се извиняваш. — Погледна я в очите, след това продължи: — Присъствието на децата ти около мен през

последните няколко дни ми повлия никак... пречистващо. Като някакъв малък личен катарзис. Те ми помогнаха да си представя как Гейбриъл прави същите неща като тях — най-нормалните неща, които прави всяко дете. Независимо с кого е и къде се намира в момента. — Гевин се загледа към водата.

Колко ли му е трудно, замисли се Флора. Цялата тази неизвестност — седмица след седмица, месец след месец, година след година. Неизвестност, която можеше да продължи и до края на живота му. Спомни си как онази вечер, когато му бяха на гости, той бе взел Сиймъс в скута си и му показваше как се свири на пиано. Какъв възторг само се бе изписал на лицето на най-малкия ѝ син, когато бе успял да изсвири няколко акорда уж сам, докато Гевин поставяше пръстчетата му на правилния клавиш. Колко ли такива невероятни моменти бе изпуснал Гевин със своето собствено дете. И за съжаление, продължаваше да ги изпуска.

В момента ѝ се искаше единствено да го утеши, да го успокои по някакъв начин. Тя го хвана нежно за ръката и вплете пръстите си в неговите. Гевин я погледна право в очите и стисна ръката ѝ. Държеше я лекичко, но в същото време с такава страст, сякаш от това зависеше живота му. Двамата се гледаха един друг в очите, без да казват нищо.

В следващия момент безсловесното им общуване бе прекъснато от възторжените крясъци на Ани.

— Мамо! Гевин! Елате да видите! Намерих съкровище!

Безценната находка се оказа някаква плоска, почерняла от времето шайба с размер на монета от половин долар. Всъщност отначало Гевин реши, че това са именно петдесет цента, изпуснати преди много време от някого, който също като тях си е правил пикник наоколо. След това обаче я разгледа по-внимателно. След като свали с нокът част от обвивката от засъхнала сол и пясък, той установи, че това наистина беше монета. Само дете никога преди това не беше виждал точно такава.

— Американски паунд ли е? — Не спираше да любопитства Ани, надничайки през рамото му, докато той продължаваше да изследва находката, коленичил на пясъка.

— Американската парична единица не е паунд, а долар, глупчо! — обади се с нескрита насмешка към по-малката си сестра Роби.

— Само дето това тук не е и долар — поясни Гевин, докато продължаваше упорито да търка монетата с нокът. — Струва ми се, че е нещо доста по-старо. Ани, може и да греша, но моето скромно мнение е, че това е някаква доста стара испанска монета.

Очите на Ани в миг се разшириха от удивление и изненада.

— Испанска? Сто процента е от някой пиратски кораб!

Гевин кимна с глава и продължи съвсем сериозно:

— Изобщо няма да се учудя, ако се окаже точно така. Тук наблизо, в едно съседно градче, има музей, който е пълен с подобни находки. И наистина повечето от тях са се оказали тук именно защото край бреговете е претърпял корабкрушение не един пиратски кораб. А и нали се сещаш за това, което ти разказах сутринта. Според някои версии, именно пират, който се влюбил в Рейчъл Хатауей, я спасил от заточението ѝ на острова.

Лицето на Ани сияеше.

— Чуваш ли мамо? Пирати! Истински пирати, като Черната брада! Може дори да е бил самият той! Тук някъде сигурно има заровено съкровище! Сигурно има още много монети. Хайде, Роби, какво чакаш! Да потърсим още!

Развълнуваните ѝ крясъци в крайна сметка успяха да събудят Сиймъс, който усети, че се случва нещо интересно, и не искаше да пропусне и миг повече. Той бързо скочи от одеялото и се запъти към брат си и сестра си с леко непохватна, но забързана походка, сякаш бе някоя от онези кукли, които се навиваха с ключе отзад, за да ходят. През следващите два часа трите деца почти не вдигнаха очи от пясъка. Ровеха се в него, оглеждайки съсредоточено всяко камъче и мидена черупка, които им попаднеха. Прекарваха внимателно пясъка през пръстите си, за да не изпуснат нещо. Копаеха неуморно все по-надълбоко с лопатките си в търсене на още съкровища. За съжаление, всичко, което успяха да намерят, бе отпраната гумена подметка от нечия маратонка, безброй капачки от бутилки, както и всякакви малки клонки и пръчки, достатъчни за построяването на цяла малка крепост на плажа. Сиймъс се бе заел именно с това, след като явно му бе омръзнало да рови в пясъка.

Докато наблюдаваше Флора, която се бе присъединила към децата и се ровеше до лакти в пясъка, Гевин се замисляше все по-сериозно, че този остров със сигурност наистина беше омагьосан. Как

иначе можеше да си обясни факта, че от минута на минута днес се влюбваше във Флора все по-силно... Искрящите ѝ зелени очи, огненочервената коса — тя беше като истинско вълшебно видение, тя сякаш наистина беше фея от някакъв друг, приказен свят. Когато обаче децата ѝ бяха наоколо, тя ставаше различна. Ето и сега — заровена до колене и лакти в пясъка, заобиколена от трите си любими същества — дори и отдалеч се забелязваше майчината доброта и обич, които излъчваше лицето ѝ. Сякаш около себе си имаше някаква аура, чието сияние я правеше още по-мила, още по-вълшебна. Гевин се чувстваше толкова привлечен, толкова завладян от това омайно сияние, че изобщо не усети как краката му го понесоха към нея. Точно се беше протегнала, за да вземе една мидена черупка, когато той се оказа срещу нея, коленичил на пясъка. Хвана нежно лицето ѝ между двете си длани, приближи се към нея и докосна с устните си нейните. Започна да я целува — толкова нежно, толкова истински...

— Не!

Гевин се обърна стреснат и срещна очите на Роби, които се впиваха в него, размътени от ярост и гняв.

— Роби... — Флора се опита да го успокои с мекия си глас.

— Той те целуна! — отвърна с нападателен тон момчето. — Не може да те целува! На татко няма да му хареса!

— Роби — повтори Флора, — ела при мен, моля те.

Но синът ѝ само поклати енергично глава, сякаш се опитваше да прогони оттам кошмарната гледка, на която току-що бе станал свидетел. Беше видял майка си в прегръдките на мъж, когото почти не познаваше. На чужд мъж.

— Не — каза кратко той и се обърна. — Не!

Роби тръгна бързо нагоре по хълма, а Флора напразно викаше след него, молейки го да се върне обратно.

— Мамо... — Гласчето на Сиймъс трепереше, а големите му очи се бяха напълнили със сълзи. Готов бе да заплаче всеки момент. Разбираше, че току-що се е случило нещо лошо, но нямаше никаква представа какво е то. — Мамо? Защо се сърди Роби? Защо избяга?

— Всичко е наред, миличък — увери го тя. — Мама сега ще отиде и ще го намери. — После погледна към Гевин. — Би ли останал, ако обичаш, с Ани и Сиймъс, докато аз настигна Роби и си поговоря с него?

Гевин кимна. Чувстваше се ужасно. Искаше му се да потъне в земята. Беше си позволил да демонстрира чувствата си към нея, без да се замисли до какво може да доведе това.

— Съжалявам, Флора.

Тя поклати глава.

— Няма смисъл да съжаляваш, Гевин. Просто друг път трябва да бъдем по-внимателни, това е. — След това се обърна към дъщеря си: — Ани, миличка, моля те да останеш тук с Гевин и Сиймъс. Аз ще се върна след малко с Роби. Разбрахме се, нали?

Ани кимна, без да казва нищо.

Докато Флора вървеше нагоре, почиствайки, доколкото може краката си от пясъка, Гевин се приближи към Ани и Сиймъс.

— Е, деца, хайде да видим колко голям замък можем да построим, докато мама и Роби се върнат.

Обърна се още веднъж назад, за да види как Флора догонва сина си по хълма.

Флора намери Роби, седнал на земята в единия от ъглите на полуразрушената постройка. Беше се свил така, че коленете му почти опираха в челото, а лицето му бе плътно закрито с дланите на двете му ръце. Не му каза нищо, само коленичи до него. Обгърна вече почти юношеското му тяло с две ръце и се опита да го притегли към себе си.

Роби притискаше здраво ръцете към лицето си и отказваше да ги отлепи оттам. Флора знаеше защо — синът ѝ искаше да скрие сълзите си от нея. Мисълта, че му бе причинила болка, я прободеше в гърдите като остър нож. Седна на земята до него и започна да милва главата му. Все още не смееше да му проговори. Най-накрая той откри лицето си и вдигна към нея зачервените си очи. Флора го погледна. Това не беше лицето, което познаваше. Не беше физиономията на момчето ѝ на прага на юношеството, което вече се опитваше да подражава на мъжете. Пред себе си Флора имаше едно малко, беззащитно и безкрайно ранимо момче.

— Не обичаш ли вече татко? — проплака то.

Тя преглътна няколко пъти, преди да успее да му отговори.

— Разбира се, че обичам татко, Роби. И винаги, винаги ще го обичам!

— Тогава защо го направи? Защо се целуваше така с Гевин?

Флора пое дълбоко въздух, опитвайки се да намери най-точните думи, с които да подходи към разстроения си син.

— Роби, знаеш, че ако имаше някакъв начин да го направя, аз самата щях да върна татко отново при нас веднага, на минутата. Знаеш, нали? Той ми липсва страшно много. На мен, на теб, на Ани, на всички нас. Малкият Сиймъс... той, за съжаление, не е имал щастието да го познава. Иначе щеше и той да знае какъв добър, весел и забавен татко си е имал. Спомняш ли си как си играеше с вас, как ви подхвърляше във въздуха, как се смеехте заедно?

Роби примигна и без да иска на лицето му изгря усмивка.

— Никога няма да го забравя. Но мен не ме е подхвърлял.

Флора кимна.

— Прав си. Подхвърляше Ани, не теб. Но както и да е — тъжната истина е, че колкото и да искаме да го върнем пак при нас, това няма как да се случи. Понякога животът просто е прекалено жесток.

— Но така не е честно...

— Не е, прав си. Изобщо не е честно. Но това е реалността. И ние не можем да направим нищо, за да я променим. Защото в случая това не е по силите ни. Именно затова ние трябва да се адаптираме към живота. Да го приемем такъв, какъвто е. Да приемем, че татко вече го няма. Но ние — ние все още се имаме един друг. И сме тук — сега заедно, след време — всеки за себе си. Но сега сме заедно. И винаги ще бъдем свързани по някакъв начин, дори когато ти пораснеш и станеш голям мъж. Искам да знаеш това и да го помниш. Ако нямах вас тримата, след като загубихме баща ви, аз наистина не знам какво щях да правя. Животът ми е толкова празен, толкова самотен без него, но знам поне, че имам вас. Вас тримата, за които да се грижа и които обичам безкрайно много. Това ми помага в опитите да преодоля липсата на татко ви. Вие — ти, Ани, малкия Сиймъс страшно ми помагате.

Роби кимна, загледан във върховете на пръстите си. Флора продължи:

— Има обаче моменти в живота, в които въпреки че имам вас, усещам някаква липса. Опитвам се да бъда всичко за вас, Роби, но истината е, че колкото и да се опитвам, аз не мога да заместя напълно

баща ви. Никой не може. Ето, чичо ти прави всичко по силите си, за да запълни тази празнота. Но идва времето, в което той също ще реши най-накрая да създаде свое семейство. Няма как Ангъс вечно да бъде с нас. Няма да е честно спрямо него. Ще дойде време, ти ще пораснеш, Ани също, дори и малкият Сиймъс. Ще имате деца. — При тези думи Роби отново не можа да сдържи усмивката си. — Вие ще искате също да живеете сами, по-точно с новите си семейства. Тогава моята работа ще е приключила. Ще съм ви отгледала, всеки ще е поел по своя собствен път. И точно по това време ще дойде моментът, в който аз наистина ще имам истинска нужда от татко ви. За да не съм сама. Само че той няма да може да бъде с мен.

— Значи искаш Гевин да замести татко?

— Не, не, не... — прошепна Флора, заровила глава в косата на сина си. Гласът ѝ се разтрепери при този въпрос. — Никой никога няма да успее да замести татко ти в сърцето ми. Но това не значи, че не мога да потърся нещо различно, някого, който да ми помогне да не се чувствам толкова самотна. Мъж, на чието силно рамо да мога да се опра, когато имам нужда. Така както винаги можех да се опра на баща ти. Помниш ли колко ми беше мъчно, когато дядо ти почина? Да, но тогава поне знаех, че имам татко ви до себе си, знаех, че той ще ми помага и ще е до мен в тежки моменти като онзи. Но когато скоро след това и той си отиде... Вече нямах на кого да се опра, въпреки че чичо ти Ангъс правеше всичко по силите си да е до мен. Много съм му благодарна за това. Е, същото, което ти разказах за мен, се отнася и за вас. За теб, за Ани, за Сиймъс. Никой не може да замести татко ви, но замисли се кое е по-добре? Да си нямаш татко и вечно да се взираш в бледата сянка на това, което той е бил? Да живееш в спомените си? Или може би евентуално да имаш някой друг, някой, който да се опита да ти помогне. Някой, който поне малко да намали мъката ти. Някой, който да ти помогне, да облекчи страданието ти.

Флора гледаше Роби в очите, докато му говореше.

— Предполагам, че вторият вариант е по-добър. Да си имаш някого — промълви той и наведе глава.

Тя го хвана за брадичката и леко я повдигна, за да го погледне отново в очите.

— Роби, да си имаме някой друг в никакъв случай не означава, че сме забравили татко. Не си ли се замислял, че след като вече той не е с

нас... Какво ли щеше да ни посъветва, ако гледаше отгоре. Да стоим сами или да си потърсим някого?

Роби затвори очи, но това не успя да спре сълзите, които се процедиха между миглите му. Флора разбираше много добре конфликта в неговата все още млада и чувствителна душа. Сърцето му бе привързано само към един татко — онзи, който вече го нямаше. Трудно му беше да приеме факта, че може да има друг. Тя прегърна сина си и го притисна силно към себе си. Усещаше как целият се тресе от силните емоции. Тя самата също едва прикриваше собственото си вълнение.

Слънцето бе започнало да клони към залез, когато Флора, Гевин и трите деца се качиха обратно на малката лодка и потеглиха към сушата.

Въпреки неприятностите накрая бяха прекарали един прекрасен ден. След като Флора бе поговорила с Роби насаме, у него поне се забелязваше някакво разбиране и желание да даде шанс на новата ситуация. Той не се извини на Гевин за държанието си, но Флора не бе и искала такова нещо от него. Не можеше да го кара да прави това — тя много добре осъзнаваше, че големият ѝ син винаги се бе чувствал като защитник на семейството след кончината на баща си. Нямаше право да го вини за реакцията му. Все пак малко след като двамата се върнаха на плажа, Роби сам отиде при Гевин и започва да му помага с довършването на пясъчния замък, който той бе започнал заедно с Ани и Сиймъс. Дори се засмя, когато Гевин се направи на тежко ранен, след като малките го бяха обстреляли с канонада от мидени черупки.

Когато лодката акостира на градското пристанище, Гевин слезе пръв и подаде ръка на Флора, за да ѝ помогне. След това всички тръгнаха по стълбите покрай крайбрежната алея. След малко започваше поредният летен вечерен концерт на поляната в центъра — смятаха да се отбият. Някои хора вече се бяха настанили там, седнали върху разпънати на тревата одеяла, кърпи и шезлонги. Наоколо вече бяха запалени специални декоративни факли — от една страна, за да осветяват пространството около сцената, от друга — да държат надалеч досадните насекоми и най-вече многобройните прилепи. От

отворената врата на кафенето на Сал се чуваше непрестанното бръмчене на кафе машината.

Намериха си място близо до сцената и разпънаха там одеялото, което носеха със себе си. Наблизо група деца играеха нещо като импровизиран бейзбол. Ани и Роби се запътиха натам да гледат, а по средата беше Сиймъс, хванат за ръка с брат си и сестра си. Обърнаха се назад да видят още веднъж къде е майка им. Тя им помаха и ги предупреди да не се отдалечават много.

Малко по-късно към микрофона на сцената се приближи млад мъж.

— Здравейте, приятели. Съжалявам, че трябва да ви го кажа, но нашият вокалист няма да може да пее тази вечер.

Тълпата отпред въздъхна разочаровано.

— Въпреки това, ако желаете, ние нямаме нищо против да посвирим за вас тази вечер, дори и без него.

Публиката веднага отговори с одобрителни възгласи, последвани от ръкопляскалия.

— Ако знаете нашите песни, чувствайте се свободни да пеете заедно с нашата музика — продължи младежът. След това седна на един стол, взе китарата си и започна да я настройва. До него се появи друг мъж с флейта в ръцете си.

Не след дълго двамата засвириха някакво парче, чиято нежна мелодия бе напълно в унисон с прекрасната лятна вечер. Музиката се носеше от високоговорителите, без да е прекалено шумна. Флора затвори очи, отпусна се и се потопи в морето от звуци около себе си. Изобщо не усети как опря главата си на рамото на Гевин.

Той обаче усети.

Загледа се в лицето ѝ. Бе затворила очи и изглеждаше истински щастлива. Колкото повече я гледаше, толкова повече усещаше как тя сякаш го хипнотизира. Меките форми на лицето ѝ, къдриците, небрежно разпилени по бузите. Имаше чувството, че никога не беше виждал нещо толкова прекрасно.

След малко момчето с китарата се приближи отново към микрофона. През това време партньорът му смени флейтата с цигулка.

— Тази последна песен със сигурност няма да ви е много позната. Чухме я за пръв път, когато бяхме в Ирландия преди няколко години. Музиката наистина е очарователна, но не по-малко заплениващ

е нейният текст. Той разказва историята на една жена, която всяка вечер гледа морето, очаквайки завръщането на отдавна изгубената си любов. — Много бих искал да можете да го чуете, но както ви казах, нашият солист не може да пее тази вечер. Песента се казва „Моята единствена любов“.

— Мамо, мамо, тази песен я знаеш! — Възторжените викове на Ани изтръгнаха Флора от приятната меланхолия, в която бе изпаднала. Хората наоколо също я чува.

— Ш-ш-ш-т, Ани! Пречиш на хората.

— Но, мамо, ти можеш да я изпееш с тях!

Мъжът на сцената дочу, че някой от публиката знае песента. Съвсем скоро разбра за кого точно става дума. Той погледна към Флора и ѝ се усмихна подканящо.

— Разбрах, че имаме човек от публиката, който явно знае текста на песента. Дали дамата ще бъде така любезна да се качи при нас и да ни помогне? Нека я изпеем за всички чудесни хора, които са се събрали тук.

Флора се опита да откаже, поклащайки глава, но хората около нея започнаха да я окуражават. След като думите не помогнаха, те започнаха дружно да пляска с ръце в такт. Само след няколко секунди цялата публика пляскаше, подканяйки я да се качи на сцената. Привлечена от суматохата, Джули застана пред вратата на кафенето. След като разбра каква е работата, тя започна енергично да ръкомаха към Флора, подкрепяйки желанието на хората около нея. Наблизо беше и Джен от студиото за красота, която също започна да я окуражава. Гевин я погледна.

— Така като гледам, май нямаш много голям избор.

— Гевин, моля те, това не е същото, като да си пея вкъщи! Никога не съм го правила пред непознати, при това толкова много!

— Е, кое му е различното? Това е просто една обикновена публика, която очаква да те чуе. Просто малко повече хора на едно място. Флора, ти имаш прекрасен глас. Мисля, че е престъпление да го криеш.

Тя го погледна, размисли за секунда, след което се изправи и с решителна крачка тръгна към сцената. Спря се само за да каже на Ани и Роби да наглеждат Сиймъс и да я чакат всички на одеялото при Гевин. След това изкачи стъпалата към сцената.

Публиката я приветства с подобаващи аплодисменти. Момчето с китарата се приближи към нея и я хвана за рамото.

— Надявам се да не сме Ви притеснили. Не бихме желали да Ви караме насила, ако сама не искате.

— Не, няма проблем. Ще се опитам да се представя по най-добрия начин — отвърна тя.

Момчето ѝ подаде ръката си.

— Казвам се Майкъл. А това е Джино, моят партньор.

— Аз съм Флора.

— Страхотно, Флора. Добре, ако сте готова, нека започваме.

И той подаде тон, за да я ориентира.

— Всичко е наред. — Кимна тя одобрително.

След това застана зад микрофона, където трябваше да е солистът на групата, и погледна към насъбралата се публика. Почти цял живот бе пяла пред хората от родното си място, но онова беше различно. Тя ги имаше почти като членове на семейството си, никога не се бе притеснявала от тях. В много отношения те наистина бяха нейното семейство, особено след смъртта на баща ѝ и на Сиймъс. Никога не се бе тревожела пред тях дали е хванала верния тон, просто се отпускате и пееше. Сега обаче тя бе застанала пред море от непознати хора, от най-различни лица, които дори не различаваше добре. Почувства се нервна, усещаше как притеснението се опитва да я стисне за гърлото. Тогава обаче очите ѝ срещнаха тези на Гевин. Усмивката му някак я успокои.

Докато Майкъл и Джино започваха с първите акорди, Флора затвори очи, опитвайки се да се концентрира. Представяше си, че никой не я гледа. Припомни си историята, която разказваше тази прекрасна песен. Ставаше въпрос за обречена и безнадеждна любов между млад мъж и девойка. Усети как музиката я поглъща и сякаш я повдига във въздуха, носейки я към родната Шотландия. Съвсем неусетно първите думи излязоха от устата ѝ.

— Моя единствена любов...

Нататък тя просто започна да разказва историята.

Седнал сред публиката, Гевин я наблюдаваше, без да сваля поглед. Беше удивен от завладяващото ѝ присъствие. Огледа се и видя как всички бяха затаили дъх, слушайки вълнуващата ѝ приказка. Гласът ѝ се носеше над притихналата поляна, пеейки историята за

изгубената любов на двама млади. Тембърът ѝ беше толкова мек и топъл, че Гевин се почувства, сякаш тя го прегръща с гласа си. Трябва да намеря начин да я убедя да я запиша в студио, мина му през главата. В този момент му дойде блестяща идея. Той бързо извади мобилния телефон от джоба си и започна трескаво да преглежда списъка на клавишите за бързо набиране, докато намери този, който му трябваше.

Алек отговори на третото позвъняване.

— Здравсти Гевин, какво става? Да няма някакъв проблем с къщата?

— Не. Просто млъкни и слушай!

И той вдигна апарата над главата си, така че гласът на Флора да се чува колкото може по-ясно. Когато след известно време отново го приближи до ухото си, Алек каза само:

— Обади се веднага на Фил!

— Това и ще направя!

Гевин прекъсна разговора и отново се зарови в указателя. Намери номера и го набра веднага.

— Здравсти, Фил, Гевин се обажда.

— Здравсти... Кой Гевин?

— Виж, знам... Трябваше да отговарям на обажданията ти, но... Нека поговорим за това някой друг път. Моля те сега само да чуеш нещо.

И той отново вдигна телефона, но този път го държа чак докато Флора стигна до самия край на песента и тълпата избухна в аплодисменти.

— Заинтригуван ли си? — попита Гевин, след като отново бе доближил слушалката до ухото си.

— Коя е тя? — Фил звучеше като човек, който току-що бе намерил нещо наистина необикновено... и го искаше.

— Една жена, която открих съвсем наскоро. Една жена, заради която започнах да композирам отново. В момента правя песен за нея. И имам една идея. Говорих вече с Алек, с мен е.

— Имаш и моята подкрепа.

— Добре. Сега ни остава единствено да убедим и нея. Ако щеш ми вярвай, но тя изобщо не е убедена в таланта си. Кога можеш да наминеш към Бостън?

— Утре ще се кача на влака.

— Страхотно! Сега да приключваме, за да се опитам да поговоря с нея още тази вечер. Ще ти звънна по-късно.

Гевин приключи разговора точно когато Флора вече беше на два метра от него. Усмихна му се — само на него, въпреки че около тях имаше много хора, които искрено я аплодираха и я поздравяваха за прекрасното изпълнение.

— Беше невероятно! — промълви той. — Ти беше невероятна!

Въпреки че бе тъмно и нямаше как да го види, Гевин бе убеден, че точно в този момент тя се е изчервила.

— Не звучах ли прекалено... равно?

— Какви ги говориш? Беше просто...

Преди Гевин да довърши изречението си и да започне да ѝ обяснява какво е намислил, Ани и Роби дотичаха задъхани отнякъде, следвани от цяла сюррия други дечица.

— Мамо! Ти беше страхотна!

Флора се усмихна на дъщеря си.

— Благодаря, ти, мила моя. Виждам, че имаш много нови приятели. Но къде се губиш досега, нали се разбрахме да седиш при Гевин. Става късно, а и доста захладня. Мисля, че трябва да се ориентираме към прибиране, а и... — Тя огледа дечицата около себе си. — Ани! Къде е Сиймъс?

— Беше с Роби.

Той обаче поклати глава.

— Не, не беше. Ани трябваше да го доведе при Гевин, но беше заета да се хвали на всички.

— Не, не е вярно!

— Вярно е! Въртеше се като откачена наоколо, докато мама пееше!

— Мамо, той лъже! Той трябваше...

— Стига! — извика Флора и двете деца млъкнаха. — И двамата мислете бързо! Къде видяхте Сиймъс за последен път?

Лицата им пребледняха. Не казваха нищо, сякаш си бяха глътнали езиците.

— Добре, добре... — засуети се Флора, опитвайки се да разсъждава логично. — Сядайте и двамата тук на одеялото и да не сте мръднали, докато не се върна! Отивам да го търся!

Гевин имаше и друга идея.

— Флора, не е ли най-разумно да уведомим веднага полицията?

— Полицията? — Тя поклати глава. — Не, нека не прибързваме. Почти съм сигурна, че е някъде наоколо.

Тя се обърна и започна да вика малкото си дете по име. Не получи обаче никакъв отговор. Хората наоколо сгъваха одеялата и шезлонгите си, всички се разотиваха. Чуваше се шум от работещи двигатели на автомобили, фаровете им проблясваха в тъмното.

— Флора, не сме в някое малко шотландско селце, където всички се познават! Ти си в чужда държава! Държава, в която ежедневно изчезват малки деца, без после някой да може да им хване дирите!

— Гевин, ако целта ти е да ме паникьосаш, справяш се прекрасно! А сега, моля те, престани! Сигурна съм, че е никъде наоколо. Ще го намеря сама!

И тя тръгна да се отдалечава, но Гевин я сграбчи за ръката.

— Чуй ме! Синът ми бе отвлечен от собствената си майка! Вече повече от две години не мога да го намеря. Какво остава, ако някой непознат реши да направи такова нещо? Ти какво си мислиш? Че познаваш всички тук?

Флора го погледна в очите. Усещаше, че сърцето ѝ се бе качило в гърлото и сякаш щеше всеки момент да изскочи. Едвам дишаше.

О, милостиви боже!

— Мамо! — Ани дотича, цялата зачервена, и се спря пред тях. — Всичко е наред, мамо! Роби го намери!

Флора и Гевин се обърнаха едновременно, за да видят Роби, който се приближаваше към тях, здраво стиснал Сиймъс за ръката.

— Беше се заиграл с някакво куче — осведоми ги Роби.

Флора прегърна големия си син и го целуна по главата.

— Благодаря ти, Роби. Ти си истински герой. Моят герой!

Той засия целият, горд от похвалата, докато Флора вдигна Сиймъс от земята и започна да го гушка, щипейки го закачливо по малкото носле.

— Това не беше много добра постъпка, Сиймъс Маккалъм. Знаеш ли как изплаши мама и Гевин?

Флора погледна към Гевин, който не беше помръднал от мястото си, а погледът му все още беше като на ударен от гръм.

— Извинявай, мамо — отговори Сиймъс и зарови личицето си в шията ѝ. — Искях само да видя кучето. То ме близна по ръката.

Гевин продължаваше да гледа, без да каже дума. Сякаш току-що бе зърнал призрак.

— Всичко е наред, Гевин. Нали го намерихме, нищо му няма. Всичко е добре, когато свършва добре — опита се да го успокои Флора.

Той обаче поклати мрачно глава.

— Знаеш ли... Бях започнал да си мисля, че ще успея, ще мога... Но вече не съм толкова сигурен.

— Ще можеш кое?

— Това. С теб. И с децата. Но в минутите, докато Сиймъс го нямаше, онова чувство ме сграбчи за гърлото. Тази абсолютна безпомощност... Същото като с Гейбриъл... Всичко това явно само потвърждава едно нещо, което отдавна си мисля...

— Кое нещо, Гевин?

— Че просто не мога да допусна да преживея този кошмар отново. Детето до мен отново да изчезне. Не, не мога да го преживея отново, просто не мога...

— Гевин...

Той се наведе, взе одеялото, сгъна го бързо и го сложи в чантата.

— Хайде! Ще ви изпратя с децата догоре.

— Но...

Флора стоеше с малкия Сиймъс в ръцете си и Ани и Роби от двете си страни, гледайки безпомощно Гевин, който се отдалечаваше бавно, без да се обръща назад.

ГЛАВА 13

Флора прегърна силно брат си. Двамата бяха на алеята пред къщата.

— Сигурна ли си, че ще можеш сама да се справиш с всичко? — попита я той отново може би за десети път.

— Да, недей да се тревожиш — отвърна му тя с най-спокойната си усмивка. — Не се притеснявай. Холи, сестрата на Джен, започва работа още днес. Ще е тук цели пет дни в седмицата. Джими О'Конъл и синовете му също ще са тук почти всеки ден — нали ще се занимават с реконструкцията на къщичката долу. Няма да оставам сама. А и все пак недей да забравяш, че отдавна съм голямо момиче — навърших цели тридесет и две години. Прелетях сама океана. За малко да ме арестуват. Родила съм три деца. Все си мисля, че мога да се справя сама и с поддръжката на една обикновена къща за гости.

Ангъс я погледна с леко съмнение.

— Мога да остана още една седмица, само кажи и оставам. Поне докато Холи посвикне малко.

— Ангъс, ти също си имаш своя работа. Все пак отговаряш за безопасността и сигурността на няколкостотин души. Пък и съм сигурна, че все има някоя девойка там, която ти усилено криеш и на която отдавна си започнал да липсваш. Всички имаме нужда от физически удоволствия, нали сам си ми го казвал. Едва ли ще можеш да й излизаш още дълго с оправданието, че си дошъл тук да ми помагаш. — И тя му намигна дяволито.

— О, а ти пък откъде знаеш дали е само една? — отвърна й той шеговито.

— Ангъс Маклейт! — Флора го плесна по ръката. — Ти си един непоправим мръсник!

След това му се усмихна, прегърна го още веднъж и го целуна по бузата. Щеше да й липсва много. На децата също. Всеки от тях бе свикнал да разчита на него общо взето по всяко време и за всичко. И точно в това беше проблемът. Прекалено много бяха започнали да

разчитат на него. А това винаги водеше със себе си опасността в един момент да не могат да разчитат достатъчно на самите себе си. Флора осъзнаваше, че за нея отново е настъпило времето да бъде порасналото момиче, а не малката сестричка на батко. Време беше да стъпи на краката си и отново да се грижи сама за себе си и за децата. Брат ѝ не можеше да стои вечно тук.

— А сега мисля, че е крайно време да тръгваш. Страх ме е да не си изпуснеш полета.

— Ще поздравяш Гевин специално от мен, нали? Ако не, кажи ми, за да спра с таксито пред къщата му на път към летището и да му предам поздрави сам. — Ангъс се усмихна.

— Аз ще му ги предам — каза тя. — Ако го видя.

Флора не беше виждала Гевин от онази вечер, в която пъ на сцената. След това Сиймъс се загуби, а след като бе намерен, сякаш всичко с Гевин изведнъж се преобърна с главата надолу. Споменът за острите му думи още я натъжаваше. Бе ѝ казал в прав текст, че не може, че не иска да се занимава повече с нея и с децата ѝ. Докато ги изпращаше към къщи, не бе отронил и дума повече. Само преди Флора да отвори вратата на колата му, за да слезе, той каза едно сухо „Довиждане“. Прозвуча така, сякаш няма да се видят скоро. Сякаш изобщо няма да се видят повече.

Оттогава до днешния ден всяка сутрин маса номер седем в кафенето на Сал си стоеше празна.

Не звънеше по телефона.

Нямаше вече и красиви букети, изпратени по куриер.

По всичко личеше, че Гевин бе взел своето решение.

Флора тръсна леко глава, сякаш опитвайки се да прогони тъжните мисли.

— Дай му малко време, сестричке — обади се Ангъс, сякаш бе прочел мислите ѝ. — Постави се на негово място, историята със сина му и прочее. Да не мислиш, че му е лесно?

— Сигурна съм, че не му е. Особено когато около себе си има не един, а цели три дребосъка, които непрекъснато му напомнят за неговия. Истината е, че нещата между нас явно са били обречени още от самото начало. Всеки от нас крие прекалено много призраци в миналото си. А така не е лесно да се гради нормално съвместно бъдеще.

— Гевин е свестен човек, Флора. Да, има някои проблеми, които трябва да разреши. Но аз на твоето място не бих се отказал от него толкова бързо.

Шофьорът на таксито завъртя ключа и запали двигателя на колата. Явно по този начин намекуваше, че търпението му се изчерпва. Ангъс се наведе и нежно целуна сестра си по челото.

— Значи ще се видим в края на месеца, като се върнеш за кръщенето на бебето?

— Да. Всички ще дойдем.

— Добре. И ако имаш нужда от каквото и да било, просто ми се обади. — Ангъс я погледна в очите и натърти: — *От каквото и да било!*

След това се настани в таксито и затвори вратата. Флора остана на алеята. Гледаше след него, докато колата сви зад ъгъла. След това вдигна очи към слънцето, което вече напичаше точно над главата ѝ, пое дълбоко въздух, обърна се и бавно закрачи към верандата.

Сега вече всичко отново зависеше само от нея.

Последните гости бяха пристигнали вчера и щяха да останат до края на седмицата. Бяха четиричленно семейство от Охайо с фамилия Уилсън — двойка на средна възраст, но по-скоро все още млади с две момчета на шест и осем години — Джейк и Зак. Откакто бяха пристигнали, децата ѝ бяха станали неразделни с момчетата на семейство Уилсън. Флора ги бе настанила във фамилната къщичка, където още веднага след пристигането им донесе за децата цяла купчина с най-различни кофички, лопатки и формички за пясък.

Освен семейство Уилсън имаше още една млада двойка от Вирджиния, както и две дами на средна възраст от Орегон, всяка от които си бе взела отделна стая. Приятелството им датираше още от гимназията и сега бяха решили да си направят пътешествие по източния бряг, тръгвайки от Вашингтон и стигайки чак до щата Мейн. Флора им бе дала две съседни стаи — планинската и сенчестата.

Всичко вървеше добре, гости не липсваха, а това я караше да се чувства доволна. Задачите покрай работата и децата ѝ заемаха буквално цялото време — от рано сутринта, та чак до късно вечер. В края на деня тя вече бе толкова уморена, че заспиваше още щом помиришеше възглавницата. Това всъщност не беше толкова зле,

защото в противен случай със сигурност щеше дълго да се върти в леглото, мислейки си за Гевин Матсън.

— Мамо?

Ани вече я чакаше в кухнята и дори си беше сложила престилката. Когато я видя там, Флора си спомни, че от няколко дена ѝ обещавахе да затворят малко буркани със сладко. Ани много обичаше да помага в кухнята и дори се опитваше да се оправя сама, но проблемът бе, че винаги оставяше след себе си невероятна бъркотия и лепнещ под. Флора видя изпълненото ѝ с очакване изражение и се усмихна.

— Как е моята малка кукличка днес? Готова ли си да ми помогнеш да направим малко конфитюр?

Няколко часа по-късно бяха затворени над двайсет буркана с конфитюр от ягоди, сливи и праскови, а междуременно във фурната имаше готова тава с пресни кифлички. Кухнята обаче изглеждаше така, сякаш през нея е минала цяла гвардия. Навсякъде по плотовете имаше поръсено брашно, по косата на Ани имаше остатъци от прасковено сладко, а мивката бе претрупана с всякакви възможни купички, лъжици и бурканчета. Затова пък в цялата къща се носеше невероятен аромат на сладко и печени кифлички.

— Почакай, Фиона Маккалъм! — каза строго Флора, когато забеляза, че дъщеря ѝ се опитва тихичко да се измъкне. — Част от работата в кухнята, колкото и да не ти е приятно, е почистването и подреждането ѝ.

Ани направи отегчена и отчаяна физиономия, а Флора се опита да я утеши:

— Хайде, ще видиш, че няма да отнеме много време, нали и двете ще действаме? Като за начало защо не започнеш да пренасяш внимателно бурканчетата в мазето, а аз ще се захвана с мръсните съдове?

Ръцете на Флора бяха потънали до лактите в мивката, когато Ани се появи, бавно изкачвайки стълбите.

— Доста се забави, моето момиче.

Когато погледна към нея, Флора видя, че дъщеря ѝ се бе зачела в едно изключително прашно нещо, което по всичко изглеждаше, че трябва да е книга.

— Какво е това, Ани?

— Книга, мамо.

— Виждам, че е книга. Откъде я взе?

— Намерих я долу, в мазето. Беше най-отзад, в ъгъла на един от рафтовете.

— Каква е тази книга? — Флора взе една чиста кърпа и си избърса ръцете.

— Не знам. Нищо не мога да разчета. Изглежда доста забавно.

— Ела, миличка, дай и на мама да погледне!

Флора взе книгата от Ани и се взря в прашасалите страници. Бяха изписани на ръка с почти нечетлив почерк. На места мастилото бе размазано.

— Прилича ми на нещо като дневник, но не виждам никакви дати — отбеляза Флора и седна на един стол.

Ани се повдигна на пръсти и погледна през рамото ѝ.

— На кой е бил този дневник, мамо?

Флора се опитваше да разбере странния почерк. Мастилото бе твърде бледо.

— Не знам. Никъде не пише.

Единственото, което можеше да се твърди със сигурност, бе, че дневникът беше много стар. Страниците бяха рязани на ръка и после грубо съшити, мастилото на места почти беше изчезнало, а езикът, използван от неизвестния автор, бе архаичен. След като успя да прехвърли няколко страници, тя разбра още едно нещо — авторът на дневника със сигурност бе жена. Начинът на изразяване, темите — всичко я издаваше. Описани бяха събития от ежедневието, за които само жена би писала по този начин — записки за цветята и билките, които явно бе отглеждала в градината си, някои рецепти и куп други дреболии. На Флора ѝ направи впечатление, че някои от съставките в рецептите ѝ бяха напълно непознати.

Освен това авторката често споменаваше някой, означен единствено с инициалите Х.Х. Явно беше мъж и определено присъстваше в живота ѝ по някакъв начин, но по-скоро нито ѝ беше съпруг, нито изглеждаше да са били в някакви по-близки и интимни отношения. Флора предположи, че това най-вероятно са записките на някаква бивша прислужница в къщата. Срещу нейната теза беше единствено фактът, че неизвестната жена определено е била доста грамотна и образована за времето си. Зачуди се дали Бети Петуит не би

могла да ѝ помогне с нещо. Кой друг, ако не тя? Хвана телефона и бързо набра номера ѝ.

След като разбра новината, Бети „Уотсън“ Петуит бе изключително нетърпелива да види дневника. А когато разбра и за намерената от Ани странна монета, тя направо предложи да се отбие при Флора в удобно за нея време, вместо да я разкарва до центъра.

Веднага след като Флора приключи разговора, на вратата се появи Холи — сестрата на Джен. Тя беше млада, двадесет и две годишна жена, която в момента завършваше бакалавърска степен по бизнес администрация в Бостънския университет. Доскоро бе планирала да прекара лятото си както всяка друга своя ваканция в последните няколко години — помагайки в салона на сестра си. От есента смяташе да се заеме с търсене на по-сериозна работа. Когато обаче Флора сподели неотдавна на Джен, че ще ѝ се наложи да потърси някоя жена, която да ѝ помага в къщата, тя веднага ѝ препоръча помалката си сестра. Флора вече я бе виждала няколко пъти и дори я имаше предвид като вариант, в случай че се наложеше някой да наглежда децата за по няколко часа. След предложението на Джен Флора веднага съобрази, че взимайки Холи да ѝ помага с къщата, можеше да я използва и за децата. С един куршум два заека — защо пък не? Освен това още след първата им среща Флора бе наясно, че младата жена ще се справя перфектно с работата — трябваше да се занимава най-вече с резервациите, рекламата и от време на време да помага с почистването на стаите. Нисичката брюнетка слушаше внимателно и схващаше изключително бързо. Момичето беше и доста напред с компютрите — предложи ѝ да поддържа сайта на хотела, да качи там снимки и описания както на общите части, така и на всяка една от стаите. Щеше да направи и подробен раздел за забележителностите и възможностите за разходки в околността.

Докато двете си говореха именно по тези въпроси, се появи и Бети Петуит. Тя обеща да съдейства с каквото може що се отнася до историята не само на „Гар Мюр“, но и на градчето. Децата веднага харесаха Холи. Особено Роби — на Флора ѝ направи голямо впечатление, че появявайки се при тях, той грижливо бе сресал иначе вечно рошавата си коса, опитваше се да говори с по-плътен и мъжествен глас, изобщо личеше си съвсем ясно, че се опитва да впечатли сестрата на Джен.

Когато Флора донесе на верандата чайника и подноса с кифлички, които двете с Ани бяха приготвили сутринта, Бети вече бе забила нос в дневника.

— Това наистина е интересно четиво. Даже много интересно. Казваш, дъщеря ти го намерила в мазето, така ли?

— Да. — Флора сипа по чаша чай и ги поднесе на Бети и на Холи. След това сложи по резенче лимон на ръба на всяка от чашите.

— Много интересно, направо страхотно — повтори Бети, докато внимателно прелистваше страниците. — Виждала съм доста други такива стари дневници. Ако съдим по езика, който е използван, мога почти със сигурност да твърдя, че това нещо тук е от осемнадесети век. Е, разбира се, нямаше да е зле, ако имаше дати. Склонна съм да се съглася с твоето предположение, че най-вероятно жената е била прислужница тук.

— А господин Х.? Какво мислиш за него? — попита Флора.

— Естествено, първото и най-логично нещо, което ми идва на ума, е да го свържа с фамилията Хътчинсън. Ако това наистина е писано през осемнадесети век, и по-конкретно в неговото начало, аз лично се насочвам към Хайръм. Хайръм Хътчинсън.

— О, да, точно така! — възкликна Флора. — Ти ми спомена за него и миналия път. Онзи, старият ерген, нали?

— Точно така и това е още една причина да смятаме, че дневникът е именно на домашната му прислужница. След първата ни среща аз направих едно малко собствено разследване. Оказа се, че нашият приятел Хайръм е бил нещо като... да го кажем местния аптекар, въпреки че не успях да намеря никакви сериозни доказателства да е имал медицинско образование. Но явно се е занимавал с някакъв вид лекарства.

— Билките? — предположи Флора.

— И аз клоня натам.

— Очевидно е, че жената, която е водила този дневник, е имала сериозни познания по билкарство — обобщи Флора.

— Знаеш ли, Флора, ако нямаш нищо против, с удоволствие бих взела този дневник с мен за известно време. Ще се разровя в архивите и бих могла да засека времето с по-голяма точност, сравнявайки описаните събития с други източници. Почти съм сигурна, че ще

успеем да определим ако не точни години, то поне десетилетието, в което е бил воден.

— Разбира се, взимай го — отвърна Флора. — А сега да видим какво можеш да кажеш за съкровището, което Ани намери.

Бети остави настрана дневника и взе монетата.

— Според описанието, което ми даде, направих проверка на няколко места. Включително звъннах и на една близка приятелка, която се занимава професионално с нумизматика. Предположението на господин Матсън, за което ти ми спомена, явно е правдоподобно. Почти сигурно става въпрос за испанска монета. Интересното е, че тя най-вероятно ще се окаже първият по рода си артефакт от точно този тип, въпреки че през последните десетилетия в залива е имало и други находки. Точно в района на острова обаче досега не е откривано нищо подобно. Предполагам, че тук може да е помогнала и силната буря, която вилня в района преди около две седмици. Като нищо може да е изровила съкровището на Ани от някое друго местенце, където е лежало с десетилетия, че и повече и да го е изхвърлила на брега на нашия остров. Няма как господин Матсън да не ти е разказал за приказките сред местните, че островът на Хатауей навремето е бил пиратско свърталище. Но монетата може да налее вода и в мелницата на тези, които защитават теорията, че Рейчъл Хатауей е спасена от заточението си на острова именно от пират. Едно нещо знам със сигурност — твоята Ани определено е наблюдателно дете.

— О, да, винаги е била такава. Когато не мога да намеря нещо или някой от братята ѝ забута нещо някъде, винаги се обръщам за помощ към нея. Странна работа...

— О, не бих нарекла това нещо странно. Приеми го просто като дар.

След като Бети Петуит си тръгна, отнасяйки дневника със себе си, Флора седна зад компютъра заедно с Холи, за да я въведе в резервационната и счетоводната система. Младото момиче схвана веднага, дори предложи някои начини за улесняване на работата. Подхвърли даже идеята, че няма да е толкова трудно двете системи да се обединят в една. След това се захвана да поработи по уебсайта. Беше млада и енергията ѝ изглеждаше неизчерпаема. Това е чудесно,

мислеше си Флора, която в последните дни усети, че собствената ѝ издръжливост явно имаше пределни граници. Съзнаваше, че работата ѝ идва в повече, но това се дължеше на вродения ѝ перфекционизъм. Помощта на Холи, било дори предимно в технически аспект, беше добре дошла за нея.

Малко по-късно през деня се отби и Джими О'Конъл. Носеше пица за децата и няколко бири за себе си. Двамата седнаха и обсъдиха надълго и нашироко идеите на Флора за преобразяване на постройката на брега на морето, така че в нея да могат да бъдат настанявани гости. Искаше ѝ се да се получи нещо по-специално. Щеше да бъде предназначено за хора, които искаха да отседнат за по-дълго време, минимум четири-пет дни, а не да е място за обикновено пренощуване.

Единственото, на което Флора твърдо държеше, бе да не се пипа външната фасада на постройката. Беше изградена преди векове от здрави, солидни камъни, които и до ден-дневен не бяха поддали на неблагоприятните условия — влага, вятър, морска сол. Наистина нямаше по-добър материал, с който да бъде заменена тази фасада, и тук Джими О'Конъл бе напълно съгласен. Вътре обаче имаше нужда от основен ремонт. Трябваше да се започне с водопровода, електрическата инсталация и изолацията. Идеята на Флора беше за дървена ламперия в топъл цвят и съответното подходящо подово покритие. Задължително държеше да има и камина. Малък кухненски бокс, баня подобна на тази в основната сграда, отделна всекидневна и спалня — и двамата бяха на мнение, че това също ще са неща, без които гостите просто не биха се чувствали комфортно. Джими обеща, че може да се захване за работа още следващата седмица. Считаше, че с помощта на тримата си млади и яки синове ще успее да предаде обекта към края на лятото. И тъй като постройката бе достатъчно далеч от главната сграда, шумът от ремонтните дейности нямаше да притеснява никого.

Когато се разделиха, от другата страна на океана вече бе станало твърде късно и Либи най-вероятно спеше. Затова Флора реши да не я притеснява по това време. Спокойно можеше да ѝ разкаже плановете си и на следващия ден. Между другото, Ангъс се бе обадил преди малко, за да каже, че вече е кацнал и че е пътувал нормално. Флора почти го бе забравила, потънала в обсъждането на идеите за ремонт с Джими.

След като сложи децата да спят, Флора обиколи къщата, за да се увери, че всичко е наред. Забеляза, че Райс, семейството от Вирджиния, още не се беше прибрало, затова остави лампите във вестибюла и на верандата да светят. По-рано през деня те ѝ бяха споделили, че ще излязат на вечеря някъде в центъра и най-вероятно ще се позабавят. Въпреки че винаги даваше на всичките си гости индивидуални ключове, Флора не можеше да заспи, докато не се убеди, че всички са се прибрали безпроблемно. Затова остана будна и тази вечер. Още докато започваше филмът, който си бе пуснала на DVD плеъра обаче, чу, че младата двойка се прибира. След като размениха по няколко думи за това как са прекарали вечерта, те се качиха в стаята си, а Флора заключи входната врата.

Когато най-накрая се отпусна в леглото си, минаваше полунощ.

В пет и тридесет на следващата сутрин будилникът ѝ иззвъня, но Флора не стана веднага. Закуската трябваше да е готова в седем, а тя винаги си даваше малък резерв с времето. Когато все пак успя да се отлепи от леглото петнайсет минути по-късно, Флора почувства някакво особено повдигане в стомаха, докато седеше на ръба на леглото. Гадеше ѝ се.

Първата ѝ мисъл бе, че това е от пицата на Джими, от която тя бе хапнала заедно с децата. Но когато се изправи, ѝ се догади още повече — дотолкова, че коленете ѝ сякаш се подкосиха и трябваше да седне отново.

Това беше различно чувство. Но не беше непознато. Беше ѝ се случвало и друг път. Точно три пъти досега.

Първия път — с Роби.

Вторият — с Ани.

И третия — с малкия Сиймъс.

Сърцето ѝ започна да бие лудо в гърдите, докато ръцете ѝ ровеха за календарчето в чантата ѝ. Най-накрая го намери. Погледна го и усети как дъхът ѝ спира.

ГЛАВА 14

Гевин отвори вратата и в първия момент остана изненадан от неочакваното посещение.

— Роби?

Момчето го погледна, после отмести очите си от него.

— Здравсти.

— Мога ли да ти помогна с нещо?

Той обаче стоеше на прага и продължаваше да мълчи. Гевин отстъпи крачка назад.

— Искаш ли да влезеш за малко?

— Да — отвърна тихо Роби.

Явно имаше нещо, което го тормозеше. Гевин бързо взе да прехвърля през ума си евентуалните сценарии. Ситуацията бе някак неловка.

Дали не го изпращаше Флора? И ако да, с каква цел?

Дали не се бе появил някакъв проблем с къщата? Дали не се бе случило нещо с Ани? Или със Сиймъс?

Гевин реши да не вика повече дявола, а да изчака Роби да се посъвземе и да го остави да разкаже какво го води насам.

— Жаден ли си?

Роби кимна.

— Искаш ли да ти отворя една сода?

— Да.

Гевин извади две малки бутилки от хладилника, отвори ги и подаде едната на Роби, а другата остави пред себе си. Двамата отпиваха в мълчание. Гевин гледаше към морето, а Роби бе забил очи надолу, в мръсните си маратонки. Над водната шир се рееха десетки чайки, които търсеха храна и огласяха околността с характерните си крясъци. Някои от тях обикаляха и край терасата. Гевин взе недоядения си сандвич и го подхвърли към верандата, давайки го на птиците. Мълчанието продължи още дълго. Гевин усети, че любопитството му надделява, и отново опита да започне разговора.

— Кажи, Роби, явно нещо те тормози.

Момчето повдигна бутилката към устата си и отпи три големи глътки. След това най-накрая проговори:

— Сам ме покани да играя в отбора по бейзбол, където тренира и той.

— Вярно ли? Това момче, дето майка му държи салона за красота в центъра, нали? Ами това е страхотно! — Гевин го погледна. — Или не е?

— Да, супер е. Само че там, откъдето аз идвам, тази игра е почти непозната. Ние си имаме футбол. Та — поколеба се за момент Роби — чудех се... — Той погледна Гевин изпод вечно рошавия си перчем. — Дали не би могъл... да ми помогнеш да се науча как се играе...

Гевин се опита да прикрие облекчената си въздишка. Какво ли не му бе минало през главата, откак Роби се бе появил на вратата му, само не и това.

— Разбира се, Роб. Разбира се, че мога. Само първо да те питам — майка ти знае ли, че си тук в момента?

— Ами... не. Казах й просто, че отивам да се поразходя.

— Добре, ясно. — След това взе телефона и го подаде на момчето. — Обади й се. Кажи й, че ще отидем заедно на игрището зад училището за известно време. Аз ще ида до гаража да потърся нещо. Майка ти трябва да знае къде си.

Докато Роби говореше с Флора, Гевин се разтърси за ключовете. След малко ги намери и отвори гаража на Алек, където намери бухалка, чифт ръкавици и топка. Събра ги и ги бутна в багажника на колата си.

Две минути по-късно се появи и Роби.

— Разбра ли се с майка си?

Той кимна.

— Каза, че мога да остана колкото искам, стига да не те притеснявам.

Всъщност Гевин бе доволен от посещението на Роби. Щеше да го разсее от натрапчивите мисли, които непрестанно го спохождаха след онази вечер в центъра, когато Сиймъс се изгуби, макар и за кратко.

Гевин осъзнаваше, че бе позволил на емоциите си да вземат връх онази вечер. Онова ужасно чувство, което бе изпитал, когато Гейбриъл

бе изчезнал от живота му, в миг се бе завърнало с всичка сила, поваляйки го като огромна, мощна вълна. Бе останал без дъх, самообладанието му го бе напуснало в миг. В онези кошмарни минути той си бе представил какви ли не сценарии, кой от кой по-ужасен, пред очите му се бяха появили дори заглавията в местния вестник, съобщаващи за изчезването на тригодишно дете.

Спомняше си колко пъти след загубата на Гейбриъл се беше клел пред себе си, че няма никога повече да допусне да попада в такава ситуация.

Но ето — в крайна сметка не бе успял.

Беше се оставил да се сближи прекалено много с децата на Флора и паниката го бе връхлетяла само при мисълта каква беда можеше да се случи онази вечер. Сякаш подсъзнателно го бе очаквал, сякаш непрекъснато го бе тормозил страхът, че няма начин да не се случи нещо лошо, което да разбие крехкия му щит и да го прати отново там, откъдето бе тръгнал преди две години.

Знаеше, че не трябваше да казва всички онези думи на Флора. С нищо не ѝ бе помогнал. Хладнокръвието и трезвата му преценка се бяха изпарили в миг. Накрая дори ѝ бе казал, че не може да се справя с това положение, с децата ѝ. Бе съжалил за думите си още тогава, но вече беше твърде късно. Тя едва ли някога щеше да ги забрави. Беше го видял в очите ѝ.

Тя се бе почувствала изоставена от него. Със сигурност смяташе същото и за децата си. Помислила си бе, че не му пука за тях. Това обаче не беше вярно. Той усещаше, че ги е заобичал точно толкова, колкото обича и нея. Просто онази нощ ѝ го бе показал по твърде неподходящ начин.

Меко казано неподходящ.

Последните няколко дена далеч от тях четиримата бяха истинско мъчение за него. По цял ден си мислеше къде са, какво правят в момента, дали всичко с тях е наред. Това чувство, веднъж изпитано към някого, нямаше как да бъде зачеркнато или забравено. Точно това си мислеше да сподели на Флора още тази вечер, когато върнеше Роби от първата им тренировка по бейзбол.

Когато пристигнаха, училищният двор беше празен. Гевин даде на Роби ръкавицата. Прекараха цял час, в който той му обясняваше и показваше как трябва да се хваща топката. Не след дълго Роби започна

да схваща и да развива усет към техниката. Зрението му бе остро, а рефлексите — изключително добри. Това явно бе в резултат на заниманията му с футбол в родната Шотландия. След това Гевин пристъпи към следващия урок — задачите на питчъра или с други думи — как да хвърля правилно топката. И тук той бе приятно изненадан — Роби мятеше доста силно, при това с невероятна точност.

— Къде си се учил да хвърляш така? — попита го учудено той.

— У дома, в Касъл Рот — сподели чистосърдечно момчето. — С приятелите ми си правехме състезания. Замеряхме с камъни пощенските кутии по улицата. Та това тук е почти същото.

— Аха, ясно. — Гевин се усмихна. — Нека сега опитаме нещо...

Накара Роби да застане с топката на мястото на питчъра, а самият той застана в зоната на кетчъра, сложи си ръкавицата и вдигна ръка нагоре.

— Хайде сега да те видим. Трябва да уцелиш ръкавицата.

Момчето се прицели, премери разстоянието, след това замахна и хвърли топката с точно и отмерено движение. След няколко секунди тя тупна в кожената ръкавица на Гевин.

Невероятно!

— Сега опитай пак — каза Гевин.

Роби хвърли още три пъти.

Две момчета, които караха велосипедите си на улицата, спряха и се залепиха на оградата да гледат. Гевин им помахаша да се присъединят, като веднага изпрати едното в центъра, а другото — на позицията на багъра.

— Добре, Роб. Сега искам отново да целиш с топката ръкавицата ми. Точно както преди.

Багърът, който се казваше Майк, допусна фаул първия път. Гевин премести ръкавицата малко настрана, удряйки я с юмрука на другата си ръка.

— Давай тук, Роб!

И следващите два пъти багърът замахваше с бухалката, но без да успее да уцели топката, хвърлена от Роби към Гевин.

Приятелят му от центъра започна да се смее подигравателно.

— Ела да пробваш ти като си такъв майстор бе, Бил! — изкрещя му ядосано Майк.

Момчето с готовност прие поканата. Майк отиде към Гевин и сподели:

— Той наистина е един от най-добрите. Ама нека да го видим сега.

След следващите три удара и Били изгоря.

— Къде си се научил да играеш така? — обърна се учудено Майк към Роби. — Били никога не пропуска.

Роби се усмихна.

— Не съм тренирал никога. У дома съм се учил.

— Малко странно говориш — забеляза Бил. — Откъде си? От Англия ли?

— От Шотландия.

— О-о, „Смело сърце“, а?

— Да, нещо такова — кимна Роби.

— Браво! Слушай сега, Смело сърце. В събота свободен ли си? Щото тогава ще играем срещу ония задници от Уестървил, а титулярният ни питчър е със счупена ръка.

— Няма да мога — отговори веднага Роби. — Вече обещах на Сам, че ще играя за неговия отбор.

— Кой Сам бе, на Кейси брат му ли? — Майк се усмихна доволно. — Ами той е втората ни база, ние сме от един отбор! Значи явно в събота ще се видим, Смело сърце! Тук, на същото място, в двора. Точно в десет.

Втората лентичка беше червена. Не просто бледочервена, а обагрена с наситено червен цвят, сякаш за да ликвидира всякакви съмнения.

Флора беше бременна.

Бре-мен-на.

А Гевин беше бащата.

Тя седна на тоалетната чиния. Ръцете ѝ трепереха, но продължаваше да държи теста и да се взира в него, опитвайки се поне малко да успокои дишането си.

О...

Майчице...

Господи...

Как се беше случило...

Та те бяха заедно само една-единствена нощ, преди две седмици на плажа. Преди две седмици и три дни, ако трябваше да бъде съвсем точна. Една нощ, в която бяха имали лекомислен полов контакт, без да вземат *никакви* предпазни мерки.

Ето така се беше случило!

И сега тя беше бременна.

Щеше да има дете. Още едно дете. Четвърто дете.

Какво щеше да прави сега?

Флора не можа да мисли повече, защото в следващия момент чу стъпки и видя как дръжката на вратата срещу нея се премести надолу. Вратата се отвори и срещу нея се появи Ани. Междувременно Флора успя бързо да хвърли теста за бременност в кошчето.

— Ани! Не виждаш ли, че сега мама е тук?

— О, извинявай! — Въпреки смущението си малката не отстъпи назад. — Мамо? Добре ли си? Ти не си... до тоалетната... искам да кажа... просто си седнала върху затворения капак. Лошо ли ти е?

— Не, миличка. Просто съм малко уморена и седнах да си почина тук. Моля те, сега излез и затвори вратата! Ей сега ще дойда и аз.

Дъщеря ѝ неохотно отстъпи назад и затвори вратата след себе си. Изражението на лицето ѝ ясно показваше, че бе усетила, че нещо не е наред.

Сърцето на Флора се бе качило в гърлото ѝ, а ръцете ѝ продължаваха да треперят силно и неконтролируемо. Бръкна в кошчето и извади теста. Втората лентичка си седеше все така червена. Дори сякаш бе още по-червена, отколкото преди малко.

Пое си дъх на пресекулки, опитвайки се да потуши бурята от емоции, която бушуваше в нея. След това си зададе пак същия въпрос.

Какво щеше да прави?

Какво, *по дяволите*, щеше да прави сега?

Вдовица, тридесет и две годишна, самотна майка на три деца. Точно бе започнала отново да се връща към нормалния ритъм на живот, съвземайки се след смъртта на съпруга си. И сега това! Още едно дете, при това от Гевин, който само преди няколко дни ѝ бе казал, че последното нещо, което иска, е отново да става баща.

Само при мисълта за това главата на Флора щеше да се пръсне, а стомахът ѝ сякаш се преобръщаше всяка минута. Затвори очи и зачака неприятното чувство да премине.

След още няколко минути тя се изправи. Пусна чешмата, напълни шепите си със студена вода и си наплиска лицето. Взе кърпата, избърса се и я върна на закачалката. След това се взря в изражението си в огледалото. Жената, която я гледаше отсреща, по нищо не показваше, че знае какво да прави в тази ситуация.

Изглеждаше объркана и изплашена до смърт.

Флора се обърна и излезе от банята.

— Всичко наред ли е, Флора? — попита я Холи, след като тя се довлачи до кухнята. — Ани каза, че ти е зле.

— Не, всичко е наред. Просто вчера не сложих нищо в устата си цял ден. Чай ли правиш?

— Да. Билков чай. Искаш ли да ти сипя една чаша?

Флора кимна.

— А какво ще кажеш да ти приготвя и един сандвич? Точно си правех и за мен. С пуешко филе?

Флора наистина се почувства малко по-добре, след като си хапна от сандвича, но усещаше стомаха си толкова свит, че не можа да изяде повече от половината. Опита да се съсредоточи върху думите на Холи, която, откакто ѝ бе сипала чая, ѝ обясняваше разни неща за уебсайта, таблиците и рекламните брошури. Не успя да разбере нищо. В главата ѝ светеше само червеният цвят на теста за бременност подобно на някакъв огромен светофар.

С усилие на волята Флора се надигна от стола и излезе от кухнята, за да се обади на Ангъс. Милият ѝ брат — той винаги беше до нея. Нямаше нещо, което да не може да си сподели с него. Но това...

Не! Имаше нужда първо да свикне с мисълта, преди да съобщава фактите на когото и да било. Ако се обадеше на Ангъс и му кажеше, знаеше, че той щеше да хване първия възможен самолет за Щатите. Той винаги правеше всичко по силите си да реши проблемите ѝ, но какво можеше да направи сега? Не можеше вечно брат ѝ да жертва личния си живот, за да ѝ помага. А вече го бе правил, при това неведнъж. Сегашният случай бе нещо, с което тя трябваше да се справи сама.

Просто имаше нужда от малко време за размисъл. Трябваше обаче и да успее да се усамоти, поне за малко. Това беше един от малкото моменти, в които не искаше дори децата около себе си.

Флора взе ключовете от колата и тръгна към вратата.

— Холи, ще можеш ли да се справиш сама за около час с децата и къщната работа? Сетих се, че имам да свърша една важна работа в центъра.

Като например да си взема още един тест... за всеки случай... или пък направо витамини и хапчета фолиева киселина. Разбира се, последното си го каза наум.

Холи кимна, докато дъвчеше сандвича си.

— Няма никакъв проблем. Семейство Райс вече напуснаха стаята и са на път към Вирджиния. Между другото, споделиха, че са останали страшно доволни. Всички други са на разходка. Роби още е навън, а Ани и Сиймъс гледат „Шрек“. Не се притеснявай, върши си работата. Ние тук ще се оправим.

Гевин се бе запътил към аптеката. Тя се очертаваше последната му спирка, преди да се прибере. Вече бе минал през магазина, химическото чистене и пощата. Бе оставил Роби преди около час пред тях. Направи му впечатление, че колата на Флора не е пред къщата. Някакво момиче на име Холи му каза, че е слязла към центъра по работа. Така той бе решил да свърши това-онова в града, надявайки се да я засече някъде. Досега обаче планът му не се бе увенчал с успех, въпреки че през последния час бе кръстосал целия център. Когато мина през кафето, Джули му каза, че Флора не се е отбивала през последните няколко дни.

Почти се беше примирил, че няма да я види днес, когато зърна колата ѝ, паркирана пред аптеката.

— Рестото Ви, госпожо Маккалъм.

Гевин почти щеше да се сблъска със забързаната Флора на влизане в аптеката. Жената зад щанда държеше в ръка няколко монети, които тя очевидно бе забравила да си вземе.

— О... — промълви изненадано Флора.

— Здравсти — отвърна Гевин.

— Здравей.

Двамата се гледаха, застанали точно на изхода.

— Как я караш? — попита той накрая. Забеляза, че на лицето ѝ бе изписана някаква странна смесица от чувства — страх, неловкост и още нещо, което той не можа да определи. Но сякаш страхът преобладаваше.

Флора продължи да се взира в него още известно време, след това отговори:

— Всичко е наред. Всъщност имам доста работа. През последната седмица бяхме почти пълни с гости. Сега трябва да се прибирам.

— Флора, исках да поговорим...

Забеляза, че очите ѝ са зачервени.

— Гевин, нека да го оставим за друг път, моля те. И аз искам да поговорим, наистина, но сега просто трябва да се прибирам. Бързам.

И тя излезе, притискайки към себе си хартиената торбичка с покупките, без дори да изчака отговора му. Просто се шмугна покрай него и излезе.

Сякаш избяга.

— По дяволите, Флора, почакай!

Тя обаче вече се бе качила на колата. Подкара я бързо и сви по улицата. Гевин се почувства като пълен глупак. Стоеше на входа на аптеката, държеше вратата отворена и гледаше навън. Усещаше любопитните очи на касиерката Алис в гърба си. Май беше най-добре просто да влезе вътре и да си купи нещо. Взе от едно от рафтчетата комплект самообръсначки и се насочи към касата. Изведнъж се сети.

— Аспирин — каза на висок глас сякаш на себе си, защото бе сигурен, че съвсем скоро ще го зацепи главата.

Започна да разглежда различните шишенца на една от лавиците в дъното. В този момент чу гласа на аптекаря зад щанда, който нареждаше на касиерката:

— Алис, не забравяй да поръчаш днес от витамините за бременни, моля те. Мисля, че госпожа Маккалъм току-що взе последните.

Гевин замръзна. Ръката му остана да виси във въздуха, на няколко сантиметра от шишенцата с аспирин. Помисли си, че не е чул добре.

Разбира се, че не е чул добре. Само след секунда обаче аптекарят продължи вече с по-шеговит тон.

— Явно тестът за бременност, който си купи онзи ден, е дал положителен резултат.

Сякаш го удари гръм. Опитва се да си поеме въздух, но усети, че едва диша. Всичко пред очите му се размаза. Гевин грабна бързо шишенцето с аспирин и тръгна към касата, когато помътнелите му очи се срещнаха с тези на човека с бялата престилка зад щанда.

— О, господин Матсън, моля да ме извините. Мислех, че няма никой. — Аптекарят се изчерви от неудобство.

Гевин само му кимна, отиде на касата и подаде на Алис аспирин, самообръсначките и една банкнота. Стори му се, че докато тя ровеше за рестото му, мина цяла вечност. Обърна се и тръгна да си ходи. Имаше нужда от чист въздух. Усещаше, че ако остане на закрито още десет секунди, ще припадне.

— Господин Матсън! Изчакайте! Забравихте рестото!

Той дори не се обърна. След като излезе, направи няколко крачки, спря и се загледа в нищото. Подпря се на един уличен стълб, за да не падне.

Флора беше бременна.

Гевин пое дълбоко въздух и взе да брои дните. Бяха изминали малко повече от две седмици от онази незабравима нощ, в която двамата с нея бяха правили любов на плажа, в морето...

След това и в леглото.

И на пода пред камината.

Ясно защо гледаше така изплашено, когато преди малко се сблъскаха на вратата. Последния път, когато се бяха видели, той й бе казал, че няма желание повече да се занимава с деца, че не иска никога повече да си има свое.

Той беше просто един абсолютен задник.

Гевин хвърли пликчето от аптеката на седалката до шофьора, завъртя ключа и пришпори мощното BMW право към „Тар Мюр“. Когато стигна там, Флора точно слизаше от колата си. Сиймъс и Ани бяха излезли на верандата да я посрещнат.

— Здравсти, Гевин — поздрави го Ани, когато и той излезе от автомобила си.

— Здравей, Ани — отговори й той, без да сваля погледа си от Флора.

Тя се обърна към него. Гевин се приближи и попита:

— Кога възнамеряваше да ми съобщиш? Или може би си решила изобщо да не си правиш труда?

Флора не отговори нищо, само се обърна към децата:

— Ани, вземи Сиймъс и се приберете вътре!

— Мамо, — обади се малкият, — защо Гевин е лош?

— Не знам, миличък. Защо не влезеш с Ани вътре при Холи, докато аз си поговоря с Гевин. Кажете ѝ да ви даде нещо за хапване — от онези бисквити, които купих вчера. От онези с шоколада. Ани, кипни мляко в една каничка и внимавай да не го разлееш.

Флора и Гевин стояха един срещу друг, докато Ани и Сиймъс се обърнаха и неохотно се прибраха в къщата. Въпреки че бяха още малки, двамата усещаха, че нещо никак, ама никак не беше наред.

Флора изчака, докато чуе хлопването на вратата, за да се увери, че е затворена. Едва след това проговори:

— Те не знаят нищо, така че много те моля да снижиш тона. Със сигурност в момента подслушват зад вратата, а не желая точно това да е начинът, по който ще разберат.

Флора беше права.

— Тогава ела да се поразходим.

Без да изчаква отговора ѝ, той я хвана за ръка и двамата тръгнаха към задния двор на къщата, покрай бръшляна, където се бяха видели за първи път преди около месец. На Гевин му се струваше, че е било преди цяла вечност. Той спря, когато се увери, че са се отдалечили на безопасно разстояние от къщата.

— Дори няма да те питам дали е вярно. Всичко беше изписано на лицето ти, когато се срещнахме в аптеката. И сега е така. Ти си бременна. Ти носиш в себе си моето дете, нали?

Флора го погледна. В очите ѝ напиреха сълзи.

— Как разбра?

— Аптекарят се оказа с голяма уста. Не беше разбрал, че съм останал вътре, след като ти излезе. Защо не ми каза?

— Току-що го бях разбрала със сигурност — отговори тя. — Преди няма и няколко часа. Аз самата още не мога да го осъзная.

Гевин забеляза силното вълнение на Флора, затова си наложи да успокои собствените си емоции.

— Щеше ли да ми кажеш? — попита я той с по-спокоен тон.

Тя го погледна право в очите и бавно отвори уста да отговори.

— Не знам. Наистина не знам. Последния път, когато бяхме заедно, ти ми даде достатъчно ясно да разбере позицията ти. — После затвори очи и въздъхна тежко: — Разбира се, че трябваше да ти кажа, Гевин. Рано или късно. Щях да ти кажа. Веднага, след като решах какво е редно да направя.

На Гевин не му се хареса тона, с който Флора изрече последните си думи. Звучеше толкова решително, толкова... обречено.

— Какво имаш предвид, Флора? Какво мислиш да правиш?

— Точно върху това размишлявах през последния един час. И реших. Ще направя това, което възнамерявах и преди — ще остана тук до края на лятото, за да довърша това, което съм започнала с къщата, а после ще се прибера у дома.

— В Шотландия?

— Да — кимна тя. — В Шотландия.

Гевин я погледна. Мисълта, че не след дълго отново ще ги разделя цял океан, бе прекалено тежка за него.

— Остани, моля те!

— Гевин, не мога да го направя.

— Моля те, Флора! Нямам сили да губя повече...

Мъката го връхлетя толкова силно, че той я почувства като живо същество вътре в себе си.

— Никога няма да си помисля да те държа далеч от детето ти, Гевин. От нашето дете. Искам да го знаеш. Но Шотландия е моят дом, моята родина. Родината на трите ми деца. Семейството ми е там. Всичките ми приятели. Сега имам нужда от тях повече от всякога. Всичко, което познавам и имам, е там.

— Знам. — Той посегна да я погали по лицето. Видя устните ѝ да треперят и сложи нежно показалеца си върху тях. — Но аз все пак те моля да останеш.

Флора го погледна отново, после поклати глава.

— Свърши ли лятото, аз нямам повече работа тук. Няма да имам друга причина да остана.

— Ще имаш.

Тя го гледаше, очаквайки да продължи.

— Мен. Нас. Всички нас.

— Какво имаш предвид, Гевин?

— Просто ти казвам, че искам да бъдем семейство, Флора. С всичките проблеми и тревоги, въпреки целия хаос и неизвестността за бъдещето. Знаеш ли защо не бях на себе си онази вечер, когато Сиймъс изчезна? Защото бях изплашен до смърт, че с него се е случило нещо! Защото аз обичам това малко момченце... — Гласът му се разтрепери, но той все пак успя да довърши. — Точно както заобичах Роби и Ани. Точно както обичам теб.

Флора най-накрая се предаде на сълзите. Тя избухна в плач, имаше чувството, че всеки момент ще се срути на земята. Гевин я прегърна и я притисна силно към себе си. Започна да я целува нежно, заровил лицето си в меките ѝ коси. Не искаше да я пусне, копнееше да останат така завинаги.

— Стани моя съпруга, Флора! Нека си дадем втори шанс. За теб, за мен. За всички.

Гевин изчака хлипанията ѝ да престанат, после се наведе и я целуна. Целуваше я нежно и бършеше сълзите ѝ с цялата любов на света. Когато усети ръцете ѝ около врата си и топлия ѝ дъх срещу лицето си, той вече знаеше нейния отговор, нищо че не го бе казала с думи.

— Не мога да кажа всички тези новини на децата наведнъж — прошепна тя в ухото му, когато най-накрая се наситиха на дългата си целувка. — Имам нужда от време.

Гевин кимна.

— Да, ще действваме постепенно, Флора. Но заедно.

Няколко часа по-късно се оказа, че съдбата имаше още какво да им предложи през този невероятен ден.

Флора точно бе сложила децата по леглата и седеше сама в кухнята, облечена само по халат и с чаша чай пред себе си. Опитваше се да подреди мислите си и да намери най-подходящия начин да каже на децата, че с Гевин ще се женят. Сама разбираше, че това трябва да стане възможно най-скоро. Не след дълго бременността щеше да започне да ѝ личи.

Бебето.

Тя постави ръка на все още плоския си корем, приютит в утробата си нов живот.

Щяха да летят до Шотландия в края на месеца за кръщенето на синчето на Либи и Греъм. Щяха да са си у дома, с всички роднини и приятели около себе си. Щеше да е перфектното време, перфектното място за тяхната сватба.

Телефонът иззвъня. Още преди да вдигне слушалката, очакваше, че ще е Гевин, всъщност цяла вечер го бе очаквала да ѝ се обади. Имаха толкова много да говорят, да решават, да мечтаят...

Той беше, наистина. Но още от първата му дума тя разбра, че нещо се беше случило.

— Флора... — Гласът му беше напрегнат, едвам говореше.

— Да, Гевин? Какво има? Случило ли се е нещо?

— Намерили са го. Намерили са Гейбриъл!

Флора ахна. След това закри устата си с ръка. Сълзите бликнаха от очите ѝ, преди да успее да му отговори.

— О, господи, Гевин! Как? Кога? Къде е той сега?

— Все още не знам. Айвън, детективът, който работи за мен, ми е оставил съобщение. Току-що го видях. В момента още не мога да се свържа с него. Дори не знам къде са. Знам само, че го връщат в Ню Йорк! Ще летят вдругиден.

Успя да каже само това. След това и той избухна в плач.

— Ела с мен, Флора! — успя да ѝ каже след малко. — Ела с мен в Ню Йорк. Бъди до мен в най-щастливия ден в живота ми!

ГЛАВА 15

В десет часа на следващата сутрин Флора и Гевин вече се бяха качили на влака на гара Бостън-Юг.

Веднага след като бе разбрала щастливата новина предната вечер, Флора се обади на Джен. След като научи за какво става въпрос, тя ѝ каза, че с удоволствие ще си почине за два дена от работата в салона и ще се премести в „Тар Мюр“ да гледа децата. Разбира се, щеше да вземе и нейните две — Кейси и Сам. Холи щеше да поеме изцяло организацията по посрещанията и изпращанията — нещо, с което със сигурност можеше да се справи. Към обяд си заминаваха семейство Уилсън. Ако имаше нови резервации, Холи бе на линия.

Гевин най-накрая бе успял да се свърже с Айвън едва в ранните сутрешни часове. Беше в Лондон, Гейбриъл беше с него. Естествено, детективът вече му бе разказал накратко подробностите около откриването на сина му.

След двегодишно преследване и игра на криеница Миранда явно бе решила, че не може да прекара целия си живот по този начин, и се беше прибрала в Англия. Давайки си сметка, че ще бъде лесно засечена, ако отиде в дома на родителите си в южен Кенсингтън, тя наела апартамент в Лондон, записвайки наема на името на бразилското си гадже. Айвън обаче бе успял да влезе в дирите ѝ. Държал я дълго време под наблюдение, изчаквайки удобен момент. Не му се наложило да чака много дълго — златната възможност се отворила след по-малко от седмица.

Един следобед Миранда оставила Гейбриъл на бразилеца и излязла от апартамента сама. Не след дълго онзи се появил навън заедно с Гейбриъл. Оказало се, че му се налага да ползва телефонната кабинка на ъгъла. Докато бразилецът спорил разгорещено в кабинката с някого от отсрещния край на връзката, Айвън действал светкавично. Приближил се до Гейбриъл, който чакал отпред, хванал го за ръка, много бързо му обяснил кой е и защо е там, веднага му показал и снимката на баща му, която винаги носел със себе си именно с тази

цел. Гейбриъл се съгласил и веднага тръгнал с детектива, явно изтощен от непрекъснатите обиколки и пътувания през последните две години. Скочили бързо в едно такси, а бразилецът продължавал да крещи нещо на португалски в кабинката, без изобщо да разбере какво се е случило.

Тъй като Гевин бе имал валиден американски паспорт на Гейбриъл, който бе дал на Айвън, отпаднали всякакви бюрократични спънки и пътуването можело да се осъществи буквално веднага. Флора никога нямаше да забрави изражението на лицето на Гевин, когато след цели две години неизвестност той успя да говори със сина си по телефона.

— Здравей, миличък. Татко е.

Не чу какво му каза детето след това, но когато след малко Гевин затвори слушалката, едвам сдържаше сълзите си.

През по-голямата част от пътуването Гевин не беше много разговорлив и това беше напълно разбираемо. По разписание разстоянието до Ню Йорк се взимаше за три часа и половина. Той използва това време, за да проведе няколко важни телефонни разговора. Свърза се с адвокатата си, с граничните и съдебните власти, обади се дори на личния лекар на Гейбриъл.

Айвън и синът му щяха да кацнат на летище „Кенеди“ на следващата сутрин. Това означаваше, че Гевин и Флора имаха цял ден и цяла нощ, които щяха да преминат в трепетно очакване...

Флора се опитваше да си представи какво чувства Гевин в този момент, след всичкото това време, което беше изминало, след безкрайното чакане. И ето — скоро най-накрая всичко щеше да свърши. Щеше да е отново заедно с единствения си син. Имаше толкова много неща, за които трябваше да говорят — плановете им за сватбата, бъдещето им — но всичко това щеше да остане на заден план поне до пристигането на Гейбриъл. Веднъж прибрал се тук, оставаше чистата формалност съдът да присъди официално попечителството на Гевин. След това вече двамата можеха да се посветят на плановете за бъдещия им съвместен живот.

Влакът спря на гарата в Ню Йорк малко преди два следобед. Веднага след като слезе, Флора звънна в хотела. От другата страна в ролята на рецепционистка вдигна дъщеря й.

— „Гар Мюр“, здравейте. Мога ли да ви бъда полезна с нещо?

Флора не можа да сдържи усмивката си, чувайки как малката имитира до съвършенство нейната интонация.

— Добър ден, госпожице Фиона Маккалъм.

— Мамо! В Ню Йорк ли си вече?

— Да, миличка. Току-що пристигнах.

— Видя ли Статуята на свободата? Сигурно е много хубава, нали? Вярно ли, че на Емпайър Стейт Билдинг се е покатерила огромна горила? Веднъж чичо Ангъс ми каза така!

— Не, Ани. Още съм на гарата, ориентирам се към изхода. Как са нещата при вас?

— О, страхотно! Сам и Роби играят с топката навън. Сиймъс преди малко падна в една кал. Сега Холи и Джен се опитват да го убедят, че трябва да влезе в банята. Затова аз вдигнах телефона. Добре ли се справих, мамо?

— Да, миличка, справяш се отлично. Много добре наистина.

— Да извикам ли Джен? Искаш ли да говориш с нея?

Флора чуваше някаква врява отзад, сред която се открояваха възмутените викове на малкия ѝ син, които той издаваше винаги, когато някой се опита да го убеди, че трябва да влезе да се къпе.

— Не, Ани. Явно Джен и Холи наистина са заети в момента, недей да ги притесняваш. Само им кажи, че съм звъняла да проверя дали всичко е наред. Ако Сиймъс стане прекалено своенравен, обадете ми се.

— Добре, мамо.

— А сега да приключваме, миличка — каза Флора.

— Мамо?

— Да, Ани?

— Ще ми донесеш ли от Ню Йорк от онези огромните бисквити, дето са големи колкото пица? Нали знаеш, онези, дето леля Либи ни е разказвала за тях.

Флора вече бе забелязала въпросните бисквити в едно от магазинчетата на гарата. Бяха в наистина огромни кръгли кутии. От едната страна бисквитите бяха потопени в какаов шоколад, а от другата — в бял. Ани щеше да попадне в бисквитения рай.

— Разбира се, че ще ти взема, миличка. Но само ако си много послушна, докато ме няма. Искам, като се върна, Джен и Холи да

нямат никакви оплаквания от теб. Същото се отнася и за двамата ти братя, предай им го. Особено за този, по-малкия!

Ани се засмя.

— О, вече успяха да го вкарат във ваната. Оттук го чувам как пляска във водата!

— Добре, миличка. Вместо само да слушаш, отиди да им помогнеш. Знаеш, че на теб не смее да ти противоречи.

— Добре, мамо. Липсваш ми!

— И ти на мен, миличка. Ще гледаме да се върнем по най-бързия начин.

Флора вече отдалечаваше слушалката от ухото си с намерение да приключи разговора, когато чу гласа на дъщеря си отново.

— Мамо, мамо?

— Да, Ани?

— За малко да забравя. Като видиш Гейбриъл, можеш ли да му предадеш нещо от мен?

— Да. Какво да му кажа?

— Кажу ми, че нямам търпение да се запозная с него!

Флора се усмихна.

— Добре, Ани. Непременно ще му предам.

И тъй като ѝ стана много мило от последните думи на дъщеря ѝ, Флора реши да я зарадва не с една, а с две кутии бисквити.

След като излязоха на улицата пред гарата, Флора и Гевин попаднаха в истинско гъмжило от хора, коли и камиони, които хвърчаха забързано във всевъзможни посоки. Флора не бе свикнала с такова движение около себе си. За пръв път се оказваше в епицентъра на такава бъркотия. Само в пространството пред гарата сигурно имаше поне два пъти повече народ, отколкото беше цялото население на Касъл Рот. Наложу ѝ се да застане неподвижна на тротоара за известно време просто за да свикне с обстановката.

— Нали искаше да видиш Емпайър Стейт Билдинг — точно пред теб е — каза ѝ Гевин.

Флора се загледа надолу по булеварда, опитвайки се да различи някъде всред джунглата от небостъргачи внушителния силует на огромната сграда, която ѝ бе позната само от снимки.

— Къде е, Гевин? Не я виждам.

Той ѝ се усмихна нежно, сложи пръст под брадичката ѝ и повдигна главата ѝ нагоре.

— Ето я.

Беше наистина гигантска грамада от стомана, бетон и стъкло. Издигаше се точно над тях, а върхът ѝ едвам се виждаше — сякаш се губеше в облаците.

— О-о-о! — Флора наистина бе впечатлена.

Докато тя запаше нагоре, Гевин успя да спре едно такси. Малко по-късно двамата вече пътуваха надолу по Седмо авеню. Флора почти бе залепила носа си на прозореца до задната седалка на автомобила, впечатлена от безкрайната върволица сгради и най-различни магазини. Водовъртежът от цветове и шумове спираше дъха ѝ.

— Как си? — попита тя по едно време Гевин.

Хвана го нежно за ръката и вплете пръсти в неговите.

— Нетърпелив. Превъзбуден. Въодушевен. Разтревожен. Да продължавам ли? Сигурен съм, че мога да изредя още двацет прилагателни.

Флора се усмихна.

— Всичко ще бъде наред, Гевин. Ще видиш. Скоро той ще си е у дома. Веднъж случи ли се това, всички други подробности няма да имат значение.

— Докато не го видя с очите си срещу мен, ще продължавам да имам чувството, че сънувам. — Гевин я погледна право в очите. — В случай че забравя да ти го кажа после, много ти благодаря, че дойде с мен. Наистина щеше да ми е трудно сам.

Тя само поклати глава.

— Аз *трябва* да съм с теб. Днес и завинаги оттук нататък.

Таксито сви по една странична улица и спря пред обградена от дървета сграда с фасада в топъл цвят и огромни френски прозорци. Картината се допълваше от тежка порта от ковано желязо и каменни парапети. Когато Флора я погледна по-внимателно, устата ѝ остана широко отворена. Тя просто седеше на тротоара и ѝ се любуваше.

— Това... *твоята* къща ли е?

Гевин плати на шофьора и вдигна чантите от земята.

— Да, моя е, въпреки че навремето я купих повече като инвестиция, отколкото да живея в нея. Струваше ми... точно една песен. Е, не буквално, разбира се. Просто един от албумите на мой

клиент стана платинен. Къщата е строена през 1880 година. Когато я купих, не беше пипана от десетилетия. Оказа се, че е била обитавана за последно около 1920 година. Мебелите, диваните — всичко беше от края на деветнайсети век. Естествено, къщата плачеше за реставрация. Заживяхме тук, на мен много ми харесваше, но Миранда мразеше това място. Миришело ѝ на старо. И така, докато започна развода ни. Тогава изведнъж поведе съдебна битка за него.

Флора тръгна след Гевин по широките каменни стъпала и изчака, докато той ровеше за ключовете в джоба си. След малко отключи масивната врата и бързо набра кода на системата за сигурност.

— Нямам представа какво ще заварим вътре. Не съм идвал тук от няколко месеца. Все пак има иконом, който наглежда и почиства, занимава се и с ремонтни дейности, ако се наложи.

Двамата минаха през фойето, облицовано с топла дъбова ламперия, гравирана във викториански стил. Голямо вито стълбище водеше към втория етаж. Подът навсякъде бе покрит с мрамор.

— Много е красиво. — Флора бе наистина впечатлена.

Все едно изведнъж бе попаднала в някакъв друг свят. Навън, зад стената, двадесет и първи век продължаваше бясно да препуска по платната и тротоарите. Но в момента, в който Гевин затвори входната врата зад гърба им, съвременният свят сякаш изведнъж бе изчезнал, всичко бе станало спокойно и тихо, а Флора се чувстваше като Алиса в Страната на чудесата.

Гевин остави чантите до стълбите и влезе в предния салон, за да отвори прозореца. След това свали от мебелите покривалата, които ги предпазваха от праха. Флора не бе изненадана от подбраната с вкус и разбиране колекция от антики, която се показва, след като Гевин махна всички покривала. В един от ъглите имаше страхотно пиано. Изобщо всичко бе избрано и подреждано с вкус, всеки един предмет си тежеше на мястото.

Флора забеляза как Гевин съвсем машинално прокара пръстите си по клавишите на пианото. Замисли се колко ли песни са се родили именно тук, докато той е седял вдъхновен на столчето, а през прозореца зад него кротко са се процеждали слънчевите лъчи по залез. Представяше си го съвсем реално — седнал пред пианото с голяма чаша кафе, листа и молив пред себе си, творейки някоя красива и тиха балада напук на шумотевницата навън.

— Вярно е, че току-що пристигнахме — подхвана Гевин, — но какво ще кажеш да се поразходим малко. Прекалено ми е напрегнато, за да мога просто да седя и да гледам часовника, чакайки до утре сутринта. Имам нужда да изляза, да се раздвижа, да правя нещо.

След малко двамата излязоха и поеха бавно по Пето авеню, хванати за ръка. Зяпаха витрините, после се спряха в едно малко ъглово магазинче да купят някои неща — бутилка вино, чаени листа за Флора и кафе на зърна за Гевин. Взеха и по една фланелка с надпис „Обичам Ню Йорк“ за всяко от децата. Гевин взе и една шапка на „Ню Йорк Янкис“ специално за Роби. И въпреки че за Флора разходката им из Ню Йорк изглеждаше безцелна, Гевин много добре знаеше къде ще я заведе накрая.

— Тифани? — попита Флора, когато двамата се спряха пред вратите на световноизвестния бижутериен магазин.

— Моля те, Флора, влез тук с мен!

Вътре беше истински лабиринт от витрини с пръстени, огърлици и скъпоценни камъни, очакващи своите купувачи. Гевин вървеше с уверена крачка покрай тях — явно знаеше какво търси.

И изобщо не му отне много време да го намери.

Спряха се пред една витрина, в центъра на която бе изложен страхотен златен пръстен с инкрустирани няколко малки диаманта, които блещукаха, отразявайки околните светлини. Консултантът услужливо им разказа всякакви подробности за стила и изработката му.

— Гевин, моля те. Много е скъп — опита се да протестира Флора, но сама знаеше, че няма смисъл. Докато се усети, пръстенът грееше на безименния ѝ пръст. Стоеше ѝ така, сякаш бе изработен по специална поръчка за нея.

— Разбира се, че трябва да е скъп — отбеляза Гевин, игнорирайки протестите ѝ. След това я притисна към себе си и преди да я целуне ѝ прошепна: — Все пак поводът си струва.

След като излязоха от бижутерияния магазин, Гевин спря такси и каза на шофьора някакъв адрес в центъра. Вече се бе уговорил с Фил, който бе обещал да се пригответи за пристигането им. Същият онзи Фил, когото Гевин бе набрал по телефона онази вечер, за да чуе как пее Флора.

Слязоха от таксито пред висок бетонен небостъргач. Гевин помахна на портиера и поведе Флора след себе си. Качиха се на асансьора, който ги откара до дванадесетия етаж. Попаднаха на широко лоби с рецепция, над която пишеше „Студио МГА“.

— Тук работиш, нали?

Той кимна, а Флора продължи с въпросите:

— Какво е МГА?

— М. е от моето фамилно име — Матсън, Г. е на партньора ми Алън Грейсън, а последната буква е инициалът на ето този странно облечен човек, когото виждаш пред себе си. — И в този момент той отвори една от вратите до рецепцията, без дори да почука.

Човекът пред Флора изглеждаше точно така, както тя винаги си бе представяла музикалните продуценти — облеклото, аксесоарите, дори прическата — всичко беше в малко ексцентричен, но подчертано скъп стил. Беше леко мургав, приличаше ѝ на италианец. Широката му усмивка откри два реда блестящо бели зъби.

Двамата стари приятели и партньори се поздравиха свойски — първо си стиснаха енергично ръцете, след което се прегърнаха, потупвайки се взаимно по раменете.

— Флора, нека те запозная с Фил Ай’Онорио — съсобственик на нашето звукозаписно студио. Фил, това е Флора Маккалъм.

Гевин умишлено не я представи като своя годеница. Двамата бяха решили да не споделят плановете си на никого, преди да ги кажат първо на децата. А нямаше да ги съобщят на децата, докато не се съберяха всички заедно, включително и Гейбриъл, разбира се.

— За мен е удоволствие, госпожице Маккалъм.

— Получи ли...?

— Да, в офиса ми е — прекъсна го Фил по средата на въпроса. — Защо не отидеш с Флора в някое от студиата? Аз ще дойда след малко.

Гевин поведе Флора през лабиринт от коридори, по чиито стени имаше копия на златни и платинени плочи. Преминаха през няколко затворени врати, които той отключи. Накрая спряха пред студио номер седем. Изборът му неслучайно съвпаднаше с номера на неговата маса в кафенето на Сал. Гевин превъртя ключа, отваряйки и последната врата. Флора се усмихна, влезе и заразглежда с нескрито любопитство.

По ъглите бяха наредени дивани и столове. С тях помещението приличаше повече на някаква уютна бърлога, отколкото на звукозаписно студио, като изключим онази стена, пространството пред която бе изцяло заето с различни конзоли и еквайзери с безброй бутони, лампи и ръчки по тях.

— Оставям техническата част на тези, които я разбират по-добре от мен. Моята работа е свързана повече със следващата стая — каза Гевин.

Той натисна един електрически ключ. Оказа се, че една от стените е прозрачна. Зад нея имаше друго помещение с огромно пиано, комплект барабани и микрофон, който висеше на стойка от тавана.

— Искаш ли да се позабавляваме малко? — попита я той. — Примерно да изпееш нещо за децата и да го запишем? Ще го качим на диск и ще им го подарим.

Двамата отидоха зад стъклената стена, Гевин седна зад пианото и изсвири няколко акорда, за да усети клавишите.

— Какво да изпея? — попита Флора, взирайки се малко стреснато в микрофона — сякаш тя беше змиеукротител, а пред себе си имаше боа.

— Какво им пееше, за да ги приспиш, когато бяха малки?

Флора се замисли и след малко се сети за любимата песничка на Ани. Гевин кимна и започна да свири песничката, която беше доста популярна и явно любима не само на Ани.

Флора затвори очи, заслуша се в началните акорди, спомняйки си как полюшваше в прегръдките си малката рижокоса главица на дъщеря си всяка вечер. Ани сякаш беше пред погледа ѝ с големите си блестящи очички, взиращи се в майчиното лице, и малката ръчичка, стискаща я за пръста.

С този мил спомен в главата си Флора започна да пее точно така, както беше пяла на всяко едно от децата си. Ето сега го правеше и за четвъртото, скрито на топло в утробата ѝ.

Когато тя завърши, Гевин изсвири финалните акорди и тайничко се усмихна.

— Беше страхотно.

— Точно така, Гевин, беше наистина невероятно! — Отнякъде прозвуча още един глас.

Флора се обърна. Фил седеше от другата страна на прозрачната стена заедно с някакъв друг, по-млад мъж. Изобщо не беше забелязала кога се бяха появили там. Тя примигна смутено.

— Чухте ме как пея? О, но ние го правехме просто за забавление! Решихме да направим малък подарък на децата ми.

Гевин се приближи към нея и обгърна раменете ѝ с ръцете си.

— Флора, искам само да чуеш нещо.

И той кимна към двамата мъже зад преградата. Фил вдигна палец и каза нещо на мъжа до себе си. Секунда по-късно гласът на Флора зазвуча през уредбата.

Флора Маккалъм пееше откак се помни. Винаги го бе правила за забавление. Най-често това се случваше на различни забави в родното ѝ място или когато трябваше да приспи някое от децата си. Често се случваше да го прави и когато е сама и е сигурна, че наоколо няма никой. През цялото това време обаче тя нито веднъж не се бе чувала отстрани.

Беше меко казано изумително за нея. През цялото време, докато слушаше собствения си глас, усмивката не можеше да слезе от лицето ѝ. Не можеше да си криви душата — харесваше ѝ. Когато записът стигна до края, тя кимна.

— Хубаво е. На децата със сигурност ще им хареса.

— Госпожице Маккалъм — започна Фил.

— Флора — поправи го тя.

— Добре, Флора. Готов съм да се обзаложа, че това, което чухме току-що, ще се хареса не само на децата ти. Наскоро Гевин сподели една своя идея с мен — да направим колекция от нетрадиционни и не дотам познати и популярни приспивни песнички. Мисля, че ще се получи продукт, който ще се продава лесно и ще привлича разнородна публика. Можеш да възприемеш това просто като една първа стъпка, като опит, с който да си дадеш сметка дали професионалното пеене би било интересно за теб. Имаме обаче нужда от едно-единствено нещо. От твоя глас.

Фил натисна плейбек бутона. Студиото отново се изпълни от гласа ѝ, записан преди малко. Мъжът изчака малко и продължи.

— Не съм от вчера в музикалния бизнес, повярвай ми. Гласът ти наистина е нещо, което не съм чувал досега — ясен, мек, красив. Или да кажем, че ми се е случвало, но твърде рядко. Да, имаш шотландски

акцент, който обаче в никакъв случай не е недостатък. Цялата тази комбинация е способна да грабне всеки слушател. Тази колекция, за която споменах преди малко, няма да е насочена само към малките, но и към родителите им. Защо да не си починат на по чаша вино след тежкия ден, слушайки именно твоите песни? Аз разпознавам таланта и съм развил нюх да го превръщам в успех, Флора. Мога да отворя пред теб свят, за който съм сигурен, че дори не си си мечтала.

Определено беше убедителен.

— Аз... наистина не знам какво да кажа — пророни Флора.

Усещайки, че тя поддава, Фил само леко се усмихна и нагласи възела на вратовръзката си.

— В такъв случай защо не започнеш просто с думичката „да“? Мисля, че ще е едно добро начало.

След като излязоха от студиото, Гевин заведе Флора в любимата си тратория в района, където двамата си поръчаха спагети и започнаха да обсъждат идеи за проекта, предложен от Фил. За нея идеята, че един ден може да чуе гласа си по радиото, все още беше в сферата на фантазиите. Гевин обаче бе твърдо решен да ѝ помогне да ги превърне в реалност.

Когато се прибраха обратно в къщата, тя се отби набързо в банята да си вземе душ, а Гевин запари чай. Седна на пианото и пръстите му започнаха леко да играят по клавишите. Така го завари Флора, когато се върна от банята. Лампата в стаята хвърляше приятна приглушена светлина. Тя се промъкна тихичко, сипа си чаша чай, седна до него, затвори очи и се заслуша.

Беше невероятна мелодия, не я бе чувала никога преди. Сякаш нещо в звученето напомняше на Флора за родината ѝ. Когато Гевин свърши, тя отвори очи и го погледна.

— Толкова беше красиво... Твое ли е?

— Да. — Той я погледна право в очите. — Написах го за теб.

Тя премигна, сякаш не го разбра.

— Един ден — продължи бавно той, — не беше никак отдавна, седях сам в кафенето, загубил вече бройката на чашите си кафе за деня. Седях и се чудех дали някога изобщо ще успея отново да напиша нещо. Бях започнал да се страхувам, че музата ме е напуснала

завинаги. В този момент вратата се отвори и вътре влезе един ангел. Беше се загубил и търсеше някого, който да му покаже пътя. Аз също се бях загубил. Когато ангелът се появи, музиката просто нахлу в главата ми. Музика, която не бях чувал никога преди. Музиката, която току-що изсвирих.

Гевин отпусна ръцете си на клавишите и започна да свири същата мелодия отново. Нежните ѝ звуци сякаш поглъщаха и двамата. Флора се допря до него и нежно отпусна глава на рамото му.

Музиката, която бе чула преди малко, както и признанието на Гевин я докоснаха толкова дълбоко, толкова истински. Никога досега не се бе чувствала така щастлива. Когато звуците от пианото заглъхнаха в тихата стая, тя прокара ръка по лицето му. Усещаше приятно грапавата му брада, леко набола от сутринта. Взря се в очите му. О, как го обичаше само! Приблужи се и допря топлиите си устни до неговите. Целуваха се дълго, а Флора усещаше как се разтапя в нежната му прегръдка.

Гевин поемаше устните ѝ, впивайки жадно езика си в нея. Да, техният първи път бе наистина нещо неописуемо — едно лудо, неудържимо привличане между двама души, изпитващи отчаяна нужда от физическа и емоционална утеха. Задъхани, ненаситни ласки между две зажаднели за любов тела. Този път щеше да бъде различно. Щеше да е бавно. Щеше да се наслади на всеки допир на ръцете ѝ, да се потопи дълбоко във всеки нюанс на целувката ѝ. После щеше да я дари нежно с цялата огромна сила на чувствата, които изпитваше към нея.

Флора прокара бавно пръсти по брадичката му, после по врата. С другата си ръка държеше неговата, пръстите им се бяха сплели. Гевин бавно освободи ръката си, насочвайки я към шията и гърдите ѝ. Когато усети пръстите му там, Флора плъзна своите, подхващайки го за врата и притискайки го към себе си.

Гевин чувстваше учестения пулс на сърцето ѝ под натезжалите ѝ гърди. Усети как започна да диша тежко, когато плъзна пръсти по втвърдените ѝ зърна. Тя се притисна още по-силно към него, желаше го с цялото си тяло. Усети как през него премина мощна тръпка на сексуална възбуда, която се концентрира право в слабините му.

Той стенеше от наслада. Желаше я, желаше я цялата. Тя него също. Краката едва я държаха. Свлече се до него, присядайки на другия стол до пианото. Той бавно я освободи от халата ѝ и продължи

да движи ръката си по гърдите ѝ. Засипа ги с целувки, после пое всяко от зърната ѝ с уста и започна да ги смуче с език. Флора се опря с ръце на клавишите на пианото. Това изтръгна от него акорд от ниски тонове, които отекнаха в тишината на стаята. Прегърна го през кръста. Усещаше с ръцете си тъканта на джинсите му. Панталонът беше единственото, което я разделяше от него. Седна в скута му и притисна бедрата си към неговите. Когато почувства твърдината му, която се опираше между хълбоците ѝ, от гърдите ѝ излезе стон на удоволствие и желание. Усети отново нежния допир на зъбите му върху зърната си. Чувстваше, че започва да губи контрол върху себе си.

Гевин си представяше колко невероятно вдъхновяващо щеше да бъде да прави любов с жената, която обичаше, точно тук, пред пианото. Със сигурност той щеше да си спомня за това преживяване всеки път отсега нататък, когато седне тук да композира. Но нямаше да го направи тук. Не и този ден. Щеше да остави тази фантазия за някой друг път. Искаше Флора в леглото си и никъде другаде. Гола, красива, отпусната и готова за него. Искаше да опознава на спокойствие тялото ѝ цяла нощ — сантиметър по сантиметър. Искаше да изследва внимателно всяка нейна извивка, всяко местенце, където обича да бъде докосвана — да я изучи цялата. Отдръпна устните си от нейните, повдигна я да се изправи заедно с него.

Тя обаче още не беше готова да ходи горе. Бавно се доосвободи от халата, оставяйки го да се свлече на пода. Остана пред Гевин на бледата светлина на лампата чисто гола, красива и изваяна като изящна скулптура. Косата ѝ, още влажна от банята, падаше на кичури по раменете и гърба ѝ, наподобявайки разтопена лава. Очите ѝ се бяха впили в него. Гърдите ѝ се повдигаха възбудено с всяко нейно вдишване. Гевин също се взираше в нея. Извивката между кръста и бедрата ѝ беше просто невероятна. Изпитваше непреодолимото желание да я докосва точно там. Без да сваля поглед от нея, отново я пое в прегръдките си. Тя му се усмихна странно — толкова изкусително, че през тялото му сякаш премина електричество. Зарови лице във врата му и започна да го целува страстно и необуздано. Сега вече беше напълно готова — Гевин я усети съвсем скоро. Подхвана я над кръста и през коленете, повдигна я на ръце и започна бавно да изкачва стълбите нагоре, без да спира да я обсипва с ласки.

Огромното двойно легло сякаш заемаше половината спалня. Гевин веднага забеляза, че Флора вече се бе погрижила да махне покривалото. Дори беше намерила няколко свещи, които бе запалила и наредила около спалнята. Постави я леко на леглото. Застана над нея, изпивайки с поглед голото ѝ тяло. С рязко и бързо движение съблече блузата си, след това разкопча и джинсите. Искаше да усеща кожата ѝ прилепнала към неговата. Желаше тялото ѝ неистово. Сега. Веднага!

Нетърпелив да я почувства, той легна до нея на спалнята, хвана я нежно през кръста и я претърколи върху себе си, впивайки отново устните си в нейните. Тя разтвори хълбоците си над него, за да го накара да усети топлината, която се разливаше между бедрата ѝ. Опря ръцете си на гърдите му, надигна се леко и притисна краката си около неговите.

— Имаш ли представа колко невероятно красива жена си? — Той се надигна, за да прошепне тези думи в ухото ѝ, а след това продължи да я целува. Двамата отново впиха устни един в друг с разтърсваща страст.

Флора изстена възбудено, когато Гевин я преобърна и се озова върху нея, заравяйки лице в гърдите ѝ. Тя изви гърба си като котка, за да му позволи да им се наслаждава в цялата им прелест. Искаше ѝ се да не спира да ги докосва, да ги смуче, да ги целува. В този момент наистина го искаше повече от всичко на света. Усещаше, че ако скоро не проникне в нея, щеше да се побърка от възбуда.

— Гевин, давай, моля те...

Той я хвана за шията, зарови лицето си там, за да се наслади на аромата ѝ, а след това сложи отново ръцете си върху набъбналите ѝ гърди. В това време главата му се движеше надолу по тялото ѝ, обсипвайки с чувствени целувки корема ѝ. Когато стигна до пъпа ѝ, той вдигна глава и започна да го съзерцава. В миг си представи какво има зад тази тънка преграда от кожа. То щеше да порасне там, в нея. Щеше да се превърне в дете, в тяхното дете. Мисълта за това и любовта към жената до него сякаш спряха дъха му.

Продължи с устните си надолу, стигайки до онази невероятно женствена и топла извивка между бедрата и торса ѝ. Разтвори нежно коленете ѝ и проникна с пръст в нея, продължавайки да я целува. Флора потръпна цялата и изстена, впитайки пръсти в косата му. Когато Гевин отдръпна ръка и продължи да я целува на същото място,

където преди малко беше пръстът му, тя вече бе на седмото небе. От гърдите ѝ се изтръгваха шумни стонове на удоволствие и наслада. Вдигна разтрепераните си бедра във въздуха, за да осигури още подобър достъп на езика му. Не след дълго достигна до невероятен оргазъм, след който почувства как сякаш се разтапя също като восъка от свещите, които блещукаха около тях.

Обви единия си крак около кръста му, принуждавайки го да се обърне и да легне под нея. Настани се върху него. В очите ѝ продължаваше да се чете неистово желание. Гореше цялата. Гевин протегна ръце към нея, гърдите ѝ изпълниха шепите му. Когато тя отново започна да движи ритмично ханша си, притискайки се към него, той усети как цялото му тяло се стяга. Любуваше се на изпълнените ѝ с дива страст отсечени движения. Очите ѝ бяха затворени, главата — отметната назад. В този момент изглеждаше неземно красива, сякаш беше някой ангел. Опря дланите си на гърдите му, а движенията ѝ ставаха все по-бързи и сладострастни. Гевин усети мощните ѝ конвулсии, докато Флора се разтърсваше от нов зашеметяващ оргазъм. Хвана я за бедрата и я притисна да легне върху него, докато с резки тласъци забиваше мъжката си сила дълбоко в нея. Оргазмът го връхлетя като ураган, изтръгвайки от него сподавени викове. Притисна я силно към гърдите си. След малко двамата утихнаха, вкопчени един в друг и отпуснати на леглото, сякаш току-що съборени от огромна вълна. Той започна да я гали леко по косата, да я целува нежно по челото, усещайки как сам се унася под изнемощялото ѝ от ласки тяло.

Когато няколко часа по-късно Гевин се поразбуди, осъзнавайки, че продължават да лежат по същия начин, притиснали топлите си тела едно в друго, той благодари на всички богове и светии, че му бяха пратили този ангел спасител, който спеше в прегръдките му.

ГЛАВА 16

Когато Флора се събуди на следващата сутрин, видя, че е сама в леглото. Слънцето се бе издигнало високо в небето, а шумът на натоварения градски трафик се процеждаше през открития прозорец. Тя полежа още малко с глава, заровена между възглавниците. От долния етаж се дочуваше тиха музика. Гевин бе избрал Бах за акомпанимент на сутрешното си кафе.

Сети се, че халатът ѝ бе останал там долу, до пианото. Затова, когато все пак успя да се надигне от спалнята, тя облече тениската на Гевин, която намери захвърлена на един стол до главата си. Слезе боса по стълбите, насочвайки се натам, откъдето идваше музиката. Мраморният под на първия етаж беше студен, усети приятен хлад по ходилата си. Надникна в стаята — нямаше никой, само музиката продължаваше да се носи от тонколониите на уредбата.

Флора се върна отново към кухнята и чак тогава забеляза Гевин. Беше приседнал в двора отзад, крепейки чаша кафе на коляното си. Над главата му, в клоните на дърветата, бодро чуруликаше рояк птички. Облякъл бе чифт избелели и износени джинси и тениска с остро деколте. Слънчевите лъчи пробиваха през клоните на дърветата и се разпиляваха по тревата около него. Един от тях бе попаднал точно на главата му и издйнически подчертаваше сребърните нишки в косата му. Флора излезе съвсем тихо на двора. Знаеше, че Гевин не я вижда и искаше да използва момента, за да му се полюбува тайно.

— Добро утро — каза тя, когато той се обърна и най-накрая я забеляза.

— Добро утро и на теб — отвърна той с усмивка. — Добре ли спа?

— Доста добре, явно. Отдавна не бях спала до девет. Защо не ме събуди?

Гевин я хвана за ръката, която тя бе протегнала към него. Остави чашата с кафе на земята и я придърпа да седне в скута му.

— Замисли се наистина и кажи — кога е бил последният път, когато си успяла да се наспиш истински, без да ти се налага да се будиш, за да се занимаваш с деца, домакинска работа, туристи, гости, закуски?

Флора се замисли не на шега.

— Я да сметнем... Роби сега е на единайсет... значи поне толкова. Откакто се е родил той...

Гевин кимна.

— Точно така предполагах и аз. Е, реших да те компенсирам поне малко.

В отговор тя обгърна врата му с ръцете си и му даде закачлива целувка.

— Благодаря много, господин Матсън. Но нямаше да ви се разсърдя и ако бяхте ме събудил, докато все още бяхте в леглото.

Той поклати глава и се усмихна.

— Не можах да спя добре. Към пет сутринта слязох долу.

— Мислиш за Гейбриъл, нали?

— Да — кимна той. — Просто не знам какво да очаквам. Две години никак не са малко, нали? Не знам изобщо какво му е говорено за мен през цялото това време. Не знам как му е представена цялата ситуация. От други родители в моето положение съм чувал какви ли не истории. Просто няма да повярваш за какви случаи съм слушал... За деца, на които им е казвано, че другият родител не ги иска, не ги обича, че е избягал от тях... дори, че е умрял. През какво ли е минал и Гейбриъл? Та той дори е нямал място, което да може да нарече „у дома“. Никаква стабилност, никаква сигурност. След цялата бъркотия, в която ние с Миранда превърнахме живота му, откъде да бъде сигурен, че ще може да ни вярва оттук нататък? Да, знам, че той самият се е съгласил да тръгне с Айвън, знам, че ще получи законно попечителство, но в крайна сметка, връщайки го по този начин при себе си, с какво съм аз по-различен от бившата си съпруга...

Флора сложи нежно два пръста върху устните му.

— Ш-ш-ш-т. Разбира се, че си различен, Гевин. Ти си много различен. Защото си мотивиран от любовта към сина си, който ти е бил отнет. А от какво е била мотивирана тя? От егоизъм и жажда за отмъщение.

— Права си — кимна Гевин. — Просто се надявам по някакъв начин да помогна и на сина си да го разбере.

— Ще успееш. Ще отнеме малко време, разбира се, но знай, че децата са много интуитивни и проникателни същества. Много добре умеят да преценят кое е истинско и кое — фалшиво. Просто бъди винаги честен с него. Всичко друго ще дойде от само себе си. Ще видиш.

— Като те слушам как говориш и се успокоявам. Някак чувствам, че наистина всичко ще е наред. — Той я погледна дълбоко в очите. — Благодаря ти, Флора. Че си тук. С мен.

— Не искам да бъда никъде другаде. Искам да съм с теб.

Поседяха известно време в мълчание, заслушани в летните звуци на града. От другата страна на улицата, на един от балконите на сградата отсреща, се виждаше жена, която простираше нещо на въжето. Флора я наблюдаваше как се навежда да вземе мокрите дрехи от легена и после ги изстиска върху саксиите с петунии, преди да ги опъне на простора. Когато ги забеляза, блажено излегнати на поляната, тя се усмихна и им помахаше с ръка. Флора отвърна на поздравата ѝ, после бавно се надигна от скута на Гевин.

— Сега ми трябва само един бърз душ и после мога да приготвя нещо за хапване.

Малко след като влезе под освежаващите струи на душа обаче, тя усети две ръце около талията си, който нежно я обхванаха отзад.

— О... — възкликна тя, а после усети дъха му върху шията си. — О, Гевин...

Едната му ръка нежно подхвана гърдите ѝ, а другата се плъзна между краката ѝ. Тялото ѝ веднага настръхна. Почувства топлия му допир, усети почти мигновеното му втвърдяване, когато той се притисна в нея. Тя опря две ръце на стената. Гевин започна да я милва и да я притиска все по-настоятелно, обсипвайки шията ѝ с целувки и играейки си нежно с гърдите ѝ. Флора вече дишаше тежко. Той я усети, обърна я и впи устните си в нейните. След това я повдигна, опря я на стената, разтвори бедрата ѝ и проникна в нея.

— О, Гевин!

Флора обви ръце около врата му, докато той притискаше гърба ѝ към хладните плочки. Душът ги обливаше с топла вода, докато телата им се огъваха в страстни извивки, сякаш бяха едно цяло.

Гевин я стисна здраво, после отлепи устните си от нейните и я захапа за рамото. Не след дълго той я притисна плътно към стената и след няколко сподавени стона и резки прониквания се освободи в нея. Водата продължаваше да ги облива. Двамата дишаха тежко, все така прегърнати и плътно притиснати един към друг. Гевин едва се държеше на краката си. След малко той освободи Флора от обятията си, позволявайки ѝ най-накрая да стъпи на пода. Насапуниса раменете ѝ, изми хубаво косата ѝ с шампоан, след което двамата излязоха от банята и прекосиха коридора, оставяйки мокри следи от боси стъпала след себе си. Легнаха на спалнята, където чаршафите прилепнаха към мокрите им тела.

Около час по-късно двамата най-сетне изпълзяха от леглото, оставяйки намачкани завивки. Имаха среща с Айвън в един часа следобед. Трябваше да стигнат до офиса му.

Флора си облече блуза на цветенца и се наметна със зелената кашмирена жилетка с копчета, наподобяващи малки перли, която Либи ѝ бе подарила миналата Коледа. Косата ѝ бе изсъхнала, докато се търкаляха между чаршафите, но се беше и поразрошила. Нямахше много време да я оправя — вчеса я набързо с широк гребен, след това я пристегна на опашка.

Гевин обу тесни панталони в цвят каки, облече тениска с няколко копчета на деколтето и заглади косата си назад.

Оставаше им почти час до срещата, затова се отбиха в пекарната на ъгъла за по един кроасан. Седнаха на малка масичка на тротоара, под клоните на едно черешово дърво. Флора отпиваше бавно от безкофеиновото си кафе с мляко и наблюдаваше преминаващите по улицата хора, а Гевин се зачете в сутрешния вестник, но погледът му час по час прескачаше към часовника на лявата му ръка.

Точно в един без двадесет и пет той плати сметката, двамата станаха и спряха едно такси.

Офисът на частен детектив Айвън Рот бе разположен в източната част на Манхатън, в един от онези бивши тухлени складове, преустроени впоследствие на сгради с офиси и магазини. Въпреки свежо боядисаните фасади и безупречно лъснатите тротоари в квартала, миризмата от близкия рибен пазар сякаш се бе просмукала навсякъде. Двамата свиха зад един ъгъл, където се намиреше входа за

детективското бюро. Докато минаваха през входната врата, Гевин хвана Флора за ръката. Вплете пръсти в нейните и я стисна силно.

Изкачиха се по тясно стълбище, което ги отведе до матирана стъклена врата. Без да си губи времето да чука, Гевин просто я бутна и двамата се озоваха пред малка рецепция. Жената зад нея се усмихна приятелски.

— Здравейте, господин Матсън.

— Здравей, Тес — отвърна той разсеяно. После веднага впери поглед във вратата зад нея, без да се сети да попита жената как е или поне да я представи на Флора.

Естествено, Тес бързо го разбра и се усмихна и към двамата:

— Няма да ви задържам и секунда. Влизайте.

Веднага след като натисна bravата на другата врата, Гевин го видя! Бе пораснал много за тези две години. Чертите му се бяха променили, приличаше вече на голямо момче. Нямаше ги чипият детски нос и млечните зъбки. Очите, чийто цвят Гевин помнеше като нещо между сиво и виолетово, бяха сменили цвета си към кафяв. Лицето му се бе източило и сякаш бе загубило от детската си руменина. За бледността му със сигурност бе допринесъл и фактът, че през последните години той почти през цялото време е бил държан затворен, далеч от хорските очи. Косата му, някога русолява, в момента беше потъмняла до светлокестенява. Перчемът му бе малко по-дълъг, отколкото трябва, случайно или не — падаше върху очите му.

— Гейбриъл! — възкликна Гевин и усети как сълзите напират в очите му, докато приближаваше към сина си.

Направи последните крачки от това ужасно двегодишно пътуване, вдигна сина си на ръце и го притисна в прегръдките си. Колко пъти се бе чудил дали този момент изобщо някога ще настъпи! Колко пъти бе изпадал в отчаяние, че едва ли някога отново ще види детето си! Сега го стискаше, не искаше да го пусне никога, никога! Стомахът му се бе свил на топка, а в гърлото му заседна огромна буца. След като най-накрая го пусна отново на земята, Гевин го погледна право в очите.

— Ако знаеш само как ми липсваше, Гейбриъл!

— Не се казвам Гейбриъл — отвърна някак сухо сина му. В говора му се усещаше лек британски акцент. — Името ми е Андрю. Андрю Марш.

Гевин беше като ужилен. Веднага се сети, че това беше името, с което Миранда искаше да го кръсти. Той обаче се бе противопоставил решително, тъй като знаеше от собствените ѝ разкази, че това всъщност бе името на нейно бивше гадже, чиято загуба явно тя никога нямаше да може да превъзмогне напълно. Моминската ѝ фамилия пък бе Марш. Беше си позволила да наложи на Гейбриъл нова идентичност, като целта явно е била да го откъсне напълно и завинаги от баща му.

Гевин клекна срещу сина си и отново го погледна право в очите.

— Спомняш ли си ме?

Синът му го гледаше, изследваше лицето му, докато преценяваше отговора си. Най-накрая кимна.

— Ти си баща ми.

При тези думи Гевин усети как губи контрол над емоциите си. Буцата в гърлото му стана още по-солена, а стомахът му сякаш се бе свил до размерите на топче за пинг-понг.

— Да, аз съм. Аз съм твоят баща.

— Защо ме взе от мама? — Последва първият въпрос.

Гевин обаче го очакваше. Бе го разигравал в безбройните сценарии, преминавали през главата му. Дори го бяха дискутирали с Флора тази сутрин. Мнението и на двамата бе, че отговорът трябва да е много тактичен, за да не нарани все още неукрепналото му съзнание. Винаги бъди честен с него. Думите на Флора минаха като светкавица през главата му.

— Сложно е, Гейбриъл...

— Андрю — поправи го момчето.

— Андрю... — отвърна бързо Гевин и от гърдите му се откъсна тежка въздишка. — Спомняш ли си нещо от времето, когато беше по-малък? Когато живеехме заедно тук, в Щатите.

Андрю се замисли за известно време. Беше се вторачил в стената и от време на време примигваше. След това кимна.

— Самолет. Често си играехме на самолет. Ти ме хващаше и ме вдигаше високо над главата си.

Гевин се усмихна, спомняйки си за тези моменти. Гейбриъл, обут в малките си детски джинси, подскачащ нагоре във въздуха и смеещ се до забрава, вперил очи в небето.

Къде се беше изгубило това безгрижно дете сега?!

— После ти си разперваше широко ръцете, мно-о-о-го широко и се правеше на самолет. Летяхме заедно през цялата къща, по стълбите през кухнята и навън в двора. И това си го спомням.

После и двамата се умълчаха, сякаш потънали в общия спомен. Гейбриъл се обади първи:

— Мама ми каза, че повече не ни искаш. Че си се обърнал към съда, за да се отървеш от нас. Че затова си искал да се разведете. Наистина ли не ме искаш вече?

Гевин поклати глава.

— Родителите никога не се развеждат с децата си. Това е невъзможно. Могат да се разведат само един мъж и една жена, когато видят, че бракът им не върви и не могат повече да живеят заедно. Но родителите си остават такива до края на живота си.

— А когато не е вървяло между вас, защо просто не сте оправили нещата? Какво толкова, всичко може да се поправи, нали? Когато веднъж счупих една от порцелановите фигурки на баба, мама намери едно специално лепило и я поправи. Дори не личеше изобщо, че е била чупена. Това беше наша тайна, никога не казахме на баба и тя така и не разбра.

Значи са били при родителите на Миранда, както Гевин винаги бе подозирал. Със сигурност не през цялото време, но явно не е било и за кратко. Той се замисли дълбоко. После само тръсна глава, сякаш да прогони мислите си. Вече нямаше значение наистина. Гейбриъл си беше у дома.

— Не всички неща могат да бъдат залепени като фигурката на баба ти. Просто има случаи, в които са се разбили на прекалено много дребни парченца и както и да се опитваш да ги върнеш в първоначалния им вид, просто не става и не става. Разбираш ли?

Гейбриъл кимна.

— Един друг път изпуснах една стъклена ваза. Парченцата се разпръснаха по целия под, бяха хиляди, милиони. Имаше дори в коридора и под хладилника.

— Точно така. За такива случаи говоря и аз. Сам си видял — тази ваза никога не е можело да бъде залепена така, че да изглежда като нова. Нещо подобно се случи и с мен и майка ти. С нашия брак. Затова решихме, че ще е най-добре да го прекратим, да не сме женени повече. Но това не означава, че съм искал и ти да изчезнеш от живота ми. В

никакъв случай! Аз те търсех непрекъснато, всеки един ден през изминалите две години. Но вие никога не се задържахте за дълго на едно място, така че да мога да те намеря.

— Да, с мама наистина живяхме на много места. — Кимна малкият.

Гевин се опита да отклони разговора в по-приятна насока.

— Сигурен съм, че си видял доста интересни места.

— Да, някои бяха наистина хубави. — Гейбриъл сви някак равнодушно рамене. — Хареса ми Венеция с каналите. Също и пирамидите в Египет. Но не беше много забавно непрекъснато да обикаляме и да се местим. Само на едно или две места успях да се сприятеля с някого. Сега най-много ми липсва Ади.

— О, така ли? Откъде е той?

— Живее в един град в Полша — Люблин. Беше ни съсед в апартамента над нашия.

— Аха. Може някой път да идем заедно дотам и да го видим.

Очите на малкия проблеснаха.

— Наистина ли?

— Разбира се. Само първо да уредим всичко тук и можем да отидем, където си поискаме.

Гейбриъл кимна, а след това зададе следващия си въпрос:

— А ще ме водиш ли понякога да виждам мама?

Гевин усети как се напруга.

— Ще видим, трябва да помислим върху това.

— Не искаш, защото тя ме открадна ли?

— Тя ли ти каза това?

— Не. Но веднъж ги чух, докато си говореха с дядо. По едно време той й се развика и чух да казва, че ме е откраднала, отвлякла. Точно това беше. Каза още, че сме едни обикновени бегълци. После аз питах мама защо дядо е казал така. А тя ми отговори, че това е просто игра. Една голяма игра на криеница. Ние трябвало да се крием, а ти, полицията и твоите хора да ни търсите. Но мисля, че знаеше, че някой ден ти ще дойдеш и ще ме намериш.

Малкият изрече последното изречение с абсолютно равен тон, сякаш говореше за прогнозата за времето. Гевин отново се вгледа в него. Значи така — всичко било една игра... Защо пък трябваше да се учудва. Та целият живот на Миранда беше една игра. Поредица от

игри, преливащи от една в друга. Първо със собствените ѝ родители, после и с него самия. Само че тази последната игра го бе пратила в ада за цели две години. А също и сина му.

В този момент от малката стаичка се появи Айвън Рот.

— Е, Гевин, как си?

Айвън имаше повече вид на начален учител, отколкото на частен детектив. Оредяващата му коса бе с някакъв сивкав, неопределен цвят. Физиономията му беше невзрачна — никога не би се набила на очи. Възрастта му също беше трудно определима — някъде между малко под четиридесет и едва прехвърлил петдесетте — всеки, който не го познаваше, можеше да се обърка. Телосложение — съвсем обикновено, ръст — среден. И именно във всички тези характеристики се криеше разковничето на успеха му — той беше невзрачен, незабележим, лесно можеше да потъне в тълпата.

Гевин само се усмихна и му кимна. След това се обърна към сина си:

— Гейб... — Този път се поправи навреме. — Андрю, искам да ти представя един човек. Запознай се, това е Флора.

Момчето се обърна към непознатата жена и едва забележимо се усмихна.

— Здравсти, Флора.

— Здравсти, Андрю — отвърна тя, подавайки му ръка. — Приятно ми е да се запознаем.

— Ще ида с господин Рот в другата стая за няколко минути — обърна се Гевин към малкия, който веднага го погледна с тревога в погледа. — Не се притеснявай, всичко е наред. Ще се върна съвсем скоро. Ако има нещо, просто ме извикай и ще дойда.

Гейбриъл кимна, явно успокоен.

Флора изчака Гевин да излезе и седна на дивана до малкия.

— Андрю..., исках да те питам, обичаш ли да спортуваш?

— Да — кимна момчето. — Обичам футбола. С Ади ритахме почти всеки ден на площадката пред блока.

— Знаеш ли, че моят син Роби също много обича да играе футбол? Той е на единайсет години. Имам и дъщеря Ани, понякога и тя се включва в мачовете. Тя ти е връстница — точно на твоята възраст е.

— Две деца ли имаш?

— Не, три са всъщност. Най-малкият се казва Сиймъс и е на три години. И той се опитва да рита топката, но още има на какво да се учи.

Гейбриъл кимна.

— Моите деца преди време също загубиха баща си.

— Ти ли им го взе? — попита я той.

— Не — поклати глава Флора. — Загина при нещастен случай.

— О... — Гейбриъл сбърчи вежди и въздъхна.

— Искаш ли някой път да се запознаеш с тях? Те много обичат да си намират нови приятелчета.

Малкият кимна с глава.

— Страхотно! — възкликна тя.

След малко Гевин се върна от другата стая.

— Ще трябва да тръгваме.

Интонацията му веднага подсказа на Флора, че нещо не беше наред. Самият той изглеждаше ядосан и разтревожен. Когато успя да улови погледа му и да го попита с очи какво става, той само поклати глава.

— Ще трябва да вземем за детето малко дрехи и някои други неща. Нали така, Андрю?

Детето кимна, стана от дивана и тръгна към баща си. Докато излизаха, Айвън се обади от стаята:

— Ще държим връзка, Гевин. На разположение съм.

Гевин не отвърна нищо.

По-късно през деня, когато всички бяха вечеряли, Гевин помогна на Гейбриъл да се изкъпе, сложи го в леглото и го зави. Той си беше у дома — в стаята, където седяха всичките му рисунки с пастели и водни боички още от детската градина. Явно чувството, че е в старата си стая, останала непокътната през всичките тези месеци, в които го е нямало, му подейства успокоително. Дори любимото му голямо плюшено мече си седеше все на същото място, вдигнало едната си ръка, сякаш да го поздрави с добре дошъл.

Беше изминал един наистина изпълнен с емоции ден — и за бащата, и за сина. Те тепърва отново щяха да свикват един с друг, да общуват, да изследват характерите си. Флора бе забелязала как отчаяно

и упорито се взираше Гевин в сина си, сякаш се опитваше час по-скоро да си припомни всяка негова черта, всяка бръчица по още почти детското му лице. Сякаш искаше само в рамките на един-единствен ден да навакса за всички онези месеци и години. Днес го бе разпитвал за всичко — от любимите му храни до спорта, който най-много му харесва.

Без съмнение, Гейбриъл щеше да има нужда от време, за да се справи с всички сътресения, през които бе минал, да надмogne собствените си детски притеснения, страхове и проблеми. Повечето време през този първи ден той бе прекарал мълчаливо, наблюдавайки всичко, което се случваше около него. Изминалият следобед бе само първата стъпка от дългия процес на завръщането у дома.

Вече беше късно вечерта. Гевин и Флора седяха в кухнята. Бяха си сипали чай и разговаряха за всичко, което трябваше да свършат след завръщането им в Масачузетс. Най-напред трябваше да планират сватбата си и Гевин наистина много държеше на това. Преди всичко обаче трябваше да уредят много съдебни формалности с попечителството на Гейбриъл.

Не след дълго Гевин стана и отиде до детската стая, за да провери дали всичко с малкия е наред. Когато след няколко минути се върна, изплю камъчето.

— Нещата не са толкова идеални, колкото ги мислех. Айвън ми сподели, че... не всичко е било напълно наред с местните власти, когато е взел Гейбриъл оттам.

— Искаш да кажеш, когато е взел Андрю.

— Не, Флора. — Поклати глава той. — За мен детето винаги ще бъде Гейбриъл. Въобще не мога и да си помисля да го наричам по друг начин...

— Но, за съжаление, ще ти се наложи, поне за известно време. За себе си в момента той е Андрю. Тръгнеш ли да му налагаш друго име, рискуваш да го стреснеш и да започне да се чувства некомфортно и несигурно тук. Със сигурност ще повлияе на адаптацията му. Толкова много промени за толкова кратко време могат да го объркат. Дай му малко време. Може би след няколко седмици той сам ще поиска да „си върне“ името. Кажи сега за господин Рот?

— Айвън не е координирал действията си с властите във Великобритания. Според Скотланд Ярд Миранда и Гейбриъл са

влизали в Кралството само веднъж. Не знам какви документи е подправяла тя и с какви самоличности се е представяла — себе си и детето. Разговарях и с адвоката си — въпреки че бившата ми жена е нарушила закона с отвлечането на детето, нещата с попечителството няма да се случат толкова лесно и бързо, колкото смятахме. Ще трябва отново да има изслушване и на двете страни и едва след това ще бъде взето решение. Заседанието ще е тук, в Ню Йорк. Миранда ще бъде призована да присъства.

Сега Флора разбра защо Гевин изглеждаше така умърлушен след разговора си с Айвън Рот. След цялата тази одисея и след като Гейбриъл най-накрая се бе завърнал при него, сега се налагаше пак да трепери пред угрозата да го загуби отново.

— За кога е насрочено изслушването и заседанието?

— Нямам представа. Ще трябва да изчакам съдът да се произнесе.

— Какво ще правим дотогава?

Гевин я погледна.

— Връщаме се в Ипсуич, за да изкарам още колкото е писано с Гейбриъл... и да се моля да не го изгубя пак.

Ани явно беше гледала от прозореца, чакайки кога ще се появят, защото докато Гевин паркираше колата, тя вече бе излязла долу и ги очакваше, застанала на верандата точно до стълбите. Присвиваше очи на яркото обедно слънце, за да види по-добре кой е вътре в автомобила.

— Как е моето мило момиченце? — попита Флора веднага след като слезе от мястото до шофьора и разтвори широко ръце, за да прегърне дъщеря си.

— Добре съм, мамо — отвърна Ани и прегърна Флора малко набързо, явно горяща от нетърпение да види кой още ще излезе от колата. — Къде е Гейбриъл?

— В колата е, миличка. — Флора се усмихна. — Няма нужда да го наgrabваш още преди кракът му да е стъпил тук, нали? А, и да знаеш, засега името му е Андрю.

Ани погледна въпросително към майка си, а после сама, без да иска намери изход от ситуацията.

— О, ясно, сецам се. Същото като с моето име — казвам се Фиона, но всички ми викат Ани, нали така?

— Точно така, миличка, нещо подобно.

— Добре, няма проблем — кимна Ани.

Веднага след това тя отново впери поглед в колата. Гейбриъл току-що бе излязъл от нея, стоеше прав на поляната и гледаше къщата, измервайки я с очи от основите до комина. Без да трябва някой да я подканя, Ани се втурна към него.

— Здравсти, Андрю!

— Здравсти — отвърна той на непознатото момиченце.

— Аз съм Ани. Въпреки че истинското ми име е Фиона. Точно както ти си Андрю, въпреки че всъщност си Гейбриъл.

— Ами, да... — Той примигна срещу нея и кимна в съгласие.

— Андрю, ти обичаш ли сърфа, ветроходството?

— Ами... аз не знам какво е това.

— О-о, това е страхотно забавление! Имаш една плоска дъска, върху която трябва да се закрепиш някак и да се плъзгаш по водата. Когато вълната започне да се надига, приближавайки брега, ти просто трябва внимателно да я следиш, да я уловиш и да я яхнеш с дъската. Брат ми Роби знаеш ли колко добре се е научил — станал е най-добър от всички, признавам. Сега е долу, на плажа, заедно с по-малкия ми брат Сиймъс и едни приятели, дето дойдоха тук — Сам и Кейси. Казах им, че ще остана тук да те изчакам. Защо не дойдеш долу да пробваш и ти?

— Добре, но нямам бански.

— Не се притеснявай, няма проблем. — Тя вече бе хванала ръката му и го задърпа към стълбите. — Роби има резервни, сигурна съм. Той ще ти услужи с един чифт. Може да ти е малко голям, но нищо.

Андрю се обърна към баща си:

— Може ли да отида?

— Гевин, всичко ще е наред. — Успокой го бързо Ани. — Джен е долу и ни гледа всички, а Холи е тук, в къщата. Ще се погрижим добре за Андрю.

Гевин й се усмихна и кимна към Гейбриъл.

— Добре, отивай с Ани. След малко и аз ще дойда да ви видя.

Двамата тръгнаха надолу, а Флора бързо се мушна в къщата, за да научи от Холи какво се бе случило през времето, в което бе отсъствала — нови резервации, гости, поръчки, евентуални проблеми.

Всичко беше наред. За Четвърти юли всички стаи вече бяха резервирани, дори имаше три семейства, които чакаха, в случай че някой се откаже. Вече имаше запитвания чак за края на септември. Не беше никак зле като за първи сезон.

Двамата с Гевин събуха обувките си на верандата и тръгнаха боси по пътеката надолу към плажа.

Когато стигнаха, видяха, че другите деца вече бяха наобиколили Андрю. И петимата — Роби, Ани, Сам, Кейси, че дори и Сиймъс го затрупваха един през друг с въпроси:

— На колко си години?

— Имаш ли братя, сестри?

— Имаш ли си куче? Ние нямаме, но мама е обещала някой ден, може би...

— Кой ти е любимият сладолед?

Джен седеше на една хавлия, опъната под разноцветен плажен чадър. До нея имаше вестник, както и две дъски, на които досега децата се бяха редували в упражнения по ветроходство. Ани първа се пробва отново, но опитът ѝ не бе от най-успешните, което предизвика насмешката на по-големия ѝ брат. Слънцето грееше и блещукаше по повърхността на морето. Беше един наистина чудесен летен следобед.

Гевин седна на пясъка и нави крачолите си над глезените. След това се загледа към децата. Хубаво му беше, че Гейбриъл веднага се вписа сред тях. След малко те вкупом дотичаха до него, карайки го да се пробва и той на дъската. Всички избухнаха в смях, защото само секунди след като се качи на нея, той изгуби равновесие и се плъосна във водата, както беше с дрехите.

Когато Джен тръгна нагоре към къщата, за да си почине малко и да пийне една лимонада, Гевин се приближи към чадъра и седна на кърпата до Флора.

— Знаеш ли — започна той, докато си бършеше косата, — преди малко си дадох сметка, че бях толкова увлечен от събитията по връщането на Гейбриъл, че дори за момент не се сетих да те попитам как се чувстваш ти в цялата тази нова ситуация?

— Разбира се, че и аз съм щастлива, Гевин. — Флора се усмихна. — Само не казвай, че си се съмнявал.

— Да, знам и не съм се съмнявал нито за момент. Но сега просто говоря за нас. За бъдещите ни планове. Това събитие малко променя ситуацията. Започнахме с три, а сега вече можем да ги броим четири. — Той се усмихна, поставяйки ръката си на плоския ѝ корем. — Но това не е всичко — най-ненадејно се появява и пето. Кое то все пак е...

Флора само поклати глава, без да го доизслуша.

— Аз не съм Миранда, Гевин. Не ме бъркай с нея. Гейбриъл е твой син и аз го обичам точно толкова, колкото и теб. При мен е така. Той е добре дошъл в моя нов живот точно по същия начин, по който ти прие безрезервно моите три деца в своя.

Гевин се обърна на другата страна и се загледа към децата. Направи го нарочно, защото не искаше да показва сълзите си пред Флора. Беше ѝ невероятно признателен за начина, по който бе реагирала. Усмихна се, когато видя, че е дошъл ред на Гейбриъл да се качва на дъската. Сиймъс пляскаше във водата след него, копирайки несръчните му движения. Беше наистина страхотно чувство да вижда сина си така — заобиколен с добронамерени деца и занимаващ се с най-нормални детски неща. А само допреди няколко дена се бе опасявал от най-лошото — че може да не го види никога повече.

— Никога няма да иска да си тръгне оттук — каза той сякаш на себе си.

Флора кимна в съгласие.

— Седя, гледам ги как си играят, и си мисля — защо не се преместите в „Гар Мюр“ с Гейбриъл? Така ще има възможност да се опознае още по-добре с децата. Всъщност по този начин всички ще се сбlijим по-бързо, ще свикнем да сме заедно. Така след някой и друг ден спокойно можем да уведомим децата за своите намерения. За сватбата. За това, че ще бъдем едно семейство.

Флора го стисна за ръката, погледна го и продължи:

— Твое. Мое. Тези неща вече ги няма, Гевин. Всичко вече е наше. — И тя плъзна ръка по бузата му, за да го погали. — Това е нашето семейство.

И когато тя се наведе над него, за да го целуне нежно и продължително, той отново се почувства по-влюбен от всякога.

ГЛАВА 17

След като Гевин и Флора съобщиха на децата за намеренията си да се оженят, всяко от тях реагира по различен начин. Беше истинска смесица от емоции.

Малкият Сиймъс започна да пляска с ръчички.

Ани се поинтересува дали може да бъде шаферка.

Гейбриъл сви рамене.

Роби също не каза нищо. Само се взря в майка си за известно време, кимна сякаш на себе си, а после попита дали може да си отиде в стаята.

Няколко минути по-късно Флора отиде към стаята, където беше големият ѝ син. Искаше ѝ се да си поговори с него. Намери го седнал на ръба на леглото си, опънат назад, с длани зад тила. Взираше се пред себе си с безизразен поглед.

— Роби, не си ли щастлив от новината?

— Няма такова нещо, защото, всичко е наред.

— Наред е, но... — Флора знаеше, че има нещо, което го притеснява. — Не ти ли харесва Гевин?

— Напротив, харесва ми, даже много. Държи се страхотно с нас. Андрю също е готин. — Роби замълча и погледна майка си. — Има само едно нещо, което ме притеснява. Нещо, което чичо Ангъс ми каза.

— О, така ли? И какво е то, кажи ми.

Роби я погледна така, сякаш искаше да ѝ каже: *Ами добре, след като толкова държиш да знаеш...*

Явно обаче и на него му се искаше да изплюе камъчето.

— Малко след като татко си отиде, чичо Ангъс дойде веднъж при мен и ми каза, че оттук нататък аз съм мъжът в къщата. Че нося отговорността за теб и за Ани. Същото ми повтори и когато се роди Сиймъс. И сега, когато сте решили да се ожените с Гевин... — Гласът му стана леко дрезгав, явно под влияние на силните емоции, които

бушуваха в душата му. — Сигурно вече няма да имаш нужда от мен. Като мъж в семейството, искам да кажа.

Майчиното ѝ сърце се сви. Милото ѝ чувствително и отговорно първородно дете. Тя протегна ръка към него и я сложи нежно на бузата му. После сложи палеца си под брадичката му и лекичко повдигна главата му, за да го погледне право в очите.

— О, Роби, миличък, та аз винаги ще имам нужда от теб като мъж в семейството и като моя опора.

— Едва ли. Нали вече си имаш Гевин.

— А кой е казал, че мъжът в къщата трябва да бъде само един? Откакто загубихме татко ти, около мен бяхте и ти, и вуйчо ти Ангъс, нали така? Ти си бил до мен в някои трудни моменти, вуйчо ти — в други. И именно затова питам — защо да трябва мъжът в къщата да е само един? Освен това си имаме и Ани, и малкия Сиймъс. Наистина не мога да си представя живота си без когото и да било от вас. Вие сте тези, които ми давате сила и енергия, и колкото повече сте около мен, толкова по-силна се чувствам. По-точно искам да кажа, че всеки от нас се чувства по-силен и по-уверен, когато сме заедно.

Роби преглътна сухо и едва забележимо кимна. Сведе поглед надолу, борейки се със сълзите си. Постоя така замислен няколко минути. После отново бавно вдигна поглед към Флора.

— Ще трябва ли да го наричам „татко“?

Флора отдавна очакваше този въпрос и беше подготвена.

— Не, разбира се, че не. Ще го наричаш просто Гевин, същото важи и за Ани и Сиймъс. Твоят татко е този, който е помогнал да се появиш на бял свят. Нищо и никой не може да промени това, запомни го. Гевин никога няма да може да замести татко ти в твоя свят, няма и да се опита.

— Добре тогава, ще му казвам просто Гевин — кимна Роби в знак на съгласие.

— Страхотно, Роби. — Тя го хвана за ръката. Набитото ѝ око веднага забеляза, че ноктите са му изгризани. — Разчитам на теб и за още едно нещо.

— Кое е то?

— Помниш ли първите дни след смъртта на татко ти? Колко самотни и загубени се чувствахме всички тогава. Сякаш всичко се бе

объркало, нали? Все едно всичко изведнъж се беше обърнало с главата надолу.

Роби кимна мълчаливо.

— Става въпрос за Андрю. Въпреки че той си има татко, неговият живот през последните две години също е бил много тежък и объркан. Не е имал нито дом, нито истински приятели. Непрекъснато се е местил в различни градове и страни. Сега той вече е при татко си, но пък си няма майка, която, въпреки всички проблеми, които е създала, всъщност е била единственият му близък човек през последните години. Сигурно можеш да си представиш как се чувства това дете сега, нали?

— Загубено? — погледна я Роби.

Флора кимна.

— Надявам се, че ще успееш да го разбереш и да му помогнеш малко, ако нямаш нищо против.

— Но как мога да му помогна аз?

— Просто му бъди приятел, Роби. Бъди му като по-голям брат. Андрю... Гейбриъл... което и име да си избере. Имал е наистина трудни моменти и изобщо не е ясно дали те няма да продължат. Просто искам да му помогнем и да му покажем, че сме заедно с него. Точно както ние си помагахме и бяхме заедно, когато започнаха нашите неволи.

Роби се замисли, после леко сви рамене.

— Но аз наистина не знам какво по-конкретно мога да направя за него. Все още изобщо не го познавам.

— Да, така е. Ще отнеме известно време, докато се опознаете. Но ето, аз знам едно нещо, което може да ти помогне. Знам, че той много обича да играе футбол. — Флора се усмихна.

— Кой футбол, *нашия* ли? — попита Роби и в очите му веднага проблесна искрица на оживление.

— Да, Роби, *нашия* футбол — отвърна му тя. — Този, който американците наричат „сокър“.

В този момент Роби слезе от леглото и грабна от пода ожулената от ритане черно-бяла кожена футболна топка. Подхвърли я нагоре и я хвана, след това я подхвърли още веднъж. Погледна майка си, усмихна се и се насочи към вратата.

Флора хвърли поглед към стенния часовник, който тиктакаше зад гърба ѝ. Пресметна, че след около час Гевин трябваше да пристигне в Ню Йорк. Адвокатът му се бе обадил да го уведоми как вървят нещата покрай определянето на попечителството. Гевин бе решил, че е най-добре да отиде и да се срещне с него на място. Съдът щеше да се събере, за да разгледа случая отново и да вземе окончателно решение. Бившата му съпруга Миранда също бе призована да присъства, но до този момент нямаше никакви индикации, че тя изобщо ще се появи, за да изложи своята версия и да се бори за сина си.

Голямата надежда на Гевин бе тя така и да не се появи. По този начин изслушването щеше да се превърне просто в една формалност. Ако това се случеше, съвсем скоро случаят с Гейбриъл щеше да бъде окончателно решен в полза на баща му и цялата тази несигурност щеше да приключи само след няколко денонощия. Последните две кошмарни години от живота на Гевин най-после щяха да останат в миналото само като ужасен спомен.

Флора си бе сипала чай и похапваше бисквити. Тази сутрин се бе събудила леко замаяна и реши, че е добре да хапне нещо. Хвърли поглед през прозореца и видя децата, които ритаха топка в задния двор. На лицето ѝ се появи усмивка.

Бяха изминали малко повече от две седмици, откакто Гейбриъл се бе завърнал при баща си. За този кратък период се бе променил много. Нямаше го вече онова свенливо и притеснено момченце, забило поглед във върховете на обувките си. Той лудуваше, играеше и се смееше наравно с другите, а и явно бе започнал да чувства „Гар Мюр“ като едно сигурно и дружелюбно място. През последните дни времето бе идеално за игри навън, така че и бузките му бяха придобили приятен загар. Детето имаше здрав и спокоен вид. Дори сам беше помолил да подстрижат дългия му перчем — искаше прическата му да е като тази на Роби.

Разбира се, Ани започна да го покровителства още от първия ден. Тя постоянно се грижеше той да се чувства добре и се опитваше да му помогне с каквото може, следвайки най-добросъвестно препоръките и съветите на майка си. Малката наистина сякаш усещаше интуитивно как се чувства новото ѝ другарче и всеки път,

когато Гейбриъл изглеждаше стреснат или умислен, тя го взимаше със себе си и измисляше как да го включи в игрите на останалите.

Разбира се, все още бе изминало съвсем малко време и беше съвсем нормално той често да мисли за майка си и за изминалите две години.

На няколко пъти той се будеше посред нощ и подскачаше в леглото, сядаше и започваше отчаяно и боязливо да се оглежда в тъмнината около себе си. Освен това Флора на два пъти бе ставала свидетел на случаи, в които детето просто упорстваше или се плашеше от нещо. В тези моменти той заставаше до нея, а в очите му се появяваха сълзи. Първия път не искаше да излезе на двора и състоянието на страх го държа почти цял час. Дори Ани не бе успяла да го убеди тогава. Втория път Гейбриъл едва позволи на Флора да го вдигне на ръце и да го сложи в скута си, да го успокои и прегърне, да погали косата му, докато му пееше песничка на родния си език.

Тя знаеше, че адаптацията ще отнеме време, но беше убедена, че всичко ще приключи добре. Защото наистина средата около нея и Гевин бе спокойна, сърдечна и добронамерена.

Отново погледна часовника. Дори не й се мислеше за всички неща, които трябваше да свърши, преди да заминат за Шотландия следващата седмица. Разбира се, най-важното беше да мине тези дни и да вземе готовия подарък за бебето. С Гевин бяха избрали сребърен медальон, върху който да бъде гравирана стара галска благословия. Именно заради това го бяха оставили в ателието, като срокът за изпълнение на поръчката беше в началото на следващата седмица.

Освен това тези дни трябваше да намери малко време, за да се види с Джими О'Конъл. Ремонтът на постройката до плажа вървеше в срок, но имаше детайли за уточняване. През следващата седмица предстоеше доста важна работа по водопроводната инсталация. Флора бе решила да направи снимки и да използва краткото си завръщане в Шотландия, за да ги покаже на Либи и Греъм. Със сигурност щяха да имат идеи и препоръки, а тя трябваше да се съобрази на първо място именно с тях.

Имаше и още една задача — да хвърли едно око на списъка с песни, който Гевин и Алек бяха избрали за техния диск. Предната седмица Алек се бе отбил през Ипсуич. Той и Гевин се затвориха и работиха по цели дни, а понякога и през нощта върху композицията на

диска, която бяха нарекли просто и ясно „Песента на Флора“. Всичко вървеше по план, записите можеха да започнат в края на лятото, а дотогава трябваше да се уреди въпросът с авторските права. До термина на Флора, който се очакваше в средата на февруари, щеше да има предостатъчно време. Искаше ѝ се да е приключила с този проект, преди да е дошло време да ражда.

Трябваше да се отбие и за последни проби на булчинската си рокля. Датата и мястото на сключването на брака вече бяха определени — в Шотландия, два дни след кръщенето на бебето на Либи и Греъм. Ани и Либи бяха определени за свидетелки. Гевин пък бе помолил Гейбриъл да им бъде шафер.

Задачи не липсваха. Флора чакаше всеки момент Холи да се появи, за да може тя да слезе с колата към центъра и да се отбие през студиото, за да провери как стоят нещата с гравирването на медальона. Всъщност можеше да вземе и Ани със себе си, за да могат после двете заедно да минат през шивачката за проби на тоалетите си.

Не след дълго шумът от отварянето на дворната порта откъсна Флора от мислите ѝ. Явно сестрата на Джен идваше. Тръгна към прозореца на кухнята, за да извика Ани да се приготвя за излизане. Малката вдигна ръка, за да ѝ покаже, че е разбрала и ще дойде всеки момент. Флора кимна, взе ключовете от колата и мобилния си телефон и тръгна към верандата.

— Здравсти, Холи — извика тя още преди да я е видяла. — Ако нямаш нищо против, мисля да взема Ани с мен и да се отбием през...

Думите ѝ увиснаха във въздуха, когато осъзна, че жената, която току-що бе влязла, не беше Холи. Срещу нея се появи сравнително млада жена, облечена с обикновена памучна тениска и избеляло дънково яке отгоре. Беше нисичка, с деликатни, но някак остри черти. Личеше отдалеч, че късата ѝ коса е боядисана, а около очите имаше тежък грим. Имаше подозрителен и неспокоен поглед, който сякаш се стараеше да не пропусне нищо. Сега той се бе впил във Флора.

— Здравсти — отвърна тя.

Акцентът ѝ беше силен и веднага я издаде — страшно наподобяваше този на Гейбриъл. Всичко беше ясно — срещу Флора стоеше бившата съпруга на Гевин. В това нямаше никакво съмнение. Тя се зачуди какво прави Миранда тук, в Масачузетс, след като бе

призована в съда в Ню Йорк. Флора се опита да запази самообладание и реши за момента да не се издава, че знае кой е срещу нея.

Явно Миранда бе дошла тук заради сина си.

Докато все още стояха безмълвно една срещу друга, Флора плъзна мобилния телефон по бедрото си, успявайки по този начин да отвори капачето му. След това натисна бутона, който се надяваше да я свърже с Гевин. Остави апарата отворен в ръката си, въпреки че нямаше как да погледне и да види дали е успяла да се свърже.

— Добре дошли в „Тар Мюр“ — започна тя. — Мога ли да помогна с нещо?

Без да отговори нищо, жената се взираше в нея. Флора обаче продължи, запазвайки самообладание.

— Предполагам, че търсите стая, нали?

— Не. Всъщност търся сина си Андрю.

Трябваше да я забави по някакъв начин. Трябваше да печели време. Поклати глава, все едно не бе разбрала за какво става въпрос.

— Андрю?

— ... Марш. Андрю Марш — довърши рязко Миранда. — Виж какво! Знам, че той в момента е тук, и също така знам, че Гевин го няма днес. В момента е в Ню Йорк, опитвайки се да ми отнеме сина уж за негово добро. Но ако е толкова глупав да си мисли, че ще дойда в проклетата му държава, за да се подчиня на американския съд, това си е негов проблем. Никой съд и никой закон на този свят не могат да ми отнемат Андрю. Аз съм го родила. Сега искам просто да ми го дадеш и си тръгвам веднага.

Флора бавно пое дъх, опитвайки се да запази спокойствие. Явно беше време да свали картите.

— Мисля, че това е нещо, което трябва да обсъдиш с Гевин.

Върху изражението на Миранда падна още по-мрачна сянка.

— Знаеш ли, не мисля, че ти си тази, която може да ми дава съвети какво трябва и какво не трябва да правя. Нито знаеш нещо за мен, нито за ситуацията, в която съм. А сега *просто-ми-дай-сина!*

И тя пристъпи заплашително една крачка напред, но Флора не помръдна.

— Мисля, че за теб ще е най-добре веднага да си тръгнеш оттук.

— О, наистина ли? Аз пък не мисля така.

Ръката на Миранда се плъзна в джоба на дънковото яке. Когато излезе обратно оттам, между украсените ѝ с дълъг маникюр пръсти вече имаше малък сребрист пистолет.

— Това ѝ е хубавото на тази тъпа страна, признавам. Да си купиш пистолет, е точно толкова лесно, колкото да поръчаш храна за вкъщи.

Тя вдигна дясната си ръка и сложи пръст на спусъка. Присви очи, без да ги сваля от Флора. Гласът ѝ изведнъж изтъня.

— Няма да ходя никъде, без да взема сина си!

Флора гледаше тъмното дуло на пистолета срещу себе си. Плъзна погледа си към лицето на Миранда, за да се увери, че срещу себе си вече има жена, която трудно може да контролира постъпките си. Благодарни на господ, че децата все още играеха в задния двор.

В този момент обаче чу зад себе си отварянето на кухненската врата и се сети, че...

Ани.

Щеше да се появи всеки момент.

Флора се обърна към Миранда, в гласа ѝ се четеше молба:

— Дъщеря ми. Ще се появи след малко. Моля те, не я наранявай! Тя няма нищо общо с това. Моля те, искам да ѝ кажа нещо за няколко секунди. Пригответе се да излезем.

Миранда се намръщи недоволно. Въпреки това кимна с глава. Флора се обърна към кухнята. Ани точно излизаше.

— Готова съм вече, мамо...

— Миличка, объркала съм се. Холи още я няма, така че ще трябва да почакаме още малко, за да излезем. Защо не вземеш братята си и не слезете надолу към къщичката на плажа? Кажете на Джими, че аз съм ви пратила.

Ани не можеше да види Миранда от мястото, на което беше застанала, нито пистолета, който тя продължаваше да стиска в ръцете си. Флора се опита да ѝ се усмихне спокойно.

— Хайде, миличка, нали се разбрахме?

— Но, мамо...

— Отивай надолу, миличката ми. След малко ще ви донеса обяда там. Ще си направим един малък пикник.

Ани се загледа в майка си, в погледа ѝ личеше объркване. Със сигурност се чудеше защо ги праща долу, където работеха майсторите,

след като само преди два часа тя изрично им бе забранила да ходят натам, за да не пречат на работата.

— Отивай надолу... — повтори Флора и притаи дъх, молейки се дъщеря ѝ да я послуша, без да задава повече въпроси. — Просто отидете там и ме изчакайте. Аз ще дойда след малко.

Ани примигна все така озадачено.

— Добре, мамо — промълви тя най-накрая и се обърна, макар и неохотно.

Флора въздъхна чак след като чу вратата на верандата да се затваря зад гърба на Ани. След това се обърна отново към Миранда. Първата ѝ мисъл бе да се опита да провокира майчинското чувство на жената срещу себе си.

— Миранда, моля те. Помисли за Андрю. Знам, че имате проблеми с Гевин, но само си дай сметка как се отразява всичко това върху детето ви. Помисли си как ще реагира той, ако в този момент те види с пистолета в ръка. Детето ще се афектира страшно. Ти си негова майка...

Тя само се подсмихна.

— О, да, разбира се. Аз съм негова майка. Но някой питал ли ме е дали съм искала да бъда? Стрии, увиснали гърди и едно скимтящо малко изчадие, което ми отнемаше цялото време. Гевин е главният *виновник* за моето забременяване. — Тя поклати глава. — Мръсник нещастен. Омъжих се за него, защото непрекъснато ми обещаваше как ще ме вкара в музикалния бизнес. Щеше да композира песни, които аз да пея. Щеше да ме прави звезда. „Скоро, Миранда... Не трябва да бързаме. Трябва ни малко време.“ Ето това слушах от този нещастник всеки път, когато го питах кога. След това изведнъж се оказа, че не ме е пазил достатъчно. Наду ми корема и с това обещаваната кариера приключи. Остави ме по цял ден вкъщи да сменям мръсни памперси между четири стени, докато той постоянно беше в студиото. Композираше за други, за да направи звезди *тях* вместо мен. Тръсна ми това дете в ръцете, затвори ме с него у дома и сега какво? Сега се опитва да си го вземе! Само че просто не е познал. Няма да стане пак неговата.

— Мамо?

Флора и Миранда се обърнаха едновременно, за да видят Гейбриъл, който бе застанал на верандата. Флора така бе потресена от

безобразните думи на бившата съпруга на Гевин, че изобщо не бе чула приближаването му. Гледаше го и се чудеше колко ли от ужасните приказки на майка си бе чул. Очите на детето гледаха празно — отворен прозорец в безлунна нощ.

Миранда моментално смени тона след неочакваната поява на сина си. Лицето ѝ разцъфна в сладникава и безкрайно престорена майчинска усмивка.

— Андрю, миличък, виж! Мама е тук! Изненадах те, нали? Дойдох да си те взема, да те заведа у дома. Ела при мен, миличък, и тръгваме веднага.

Момчето обаче не помръдна от мястото си.

— Мамо... защо си насочила пистолет към Флора?

— Пистолет ли? — Миранда явно изведнъж се сети какво държеше в ръцете си. Погледна надолу и се усмихна, дори ѝ се удаде да се разсмее театрално. — О, миличък, просто играехме на една игра с прислужницата, докато те чаках.

— Флора — натърти Гейбриъл.

— Какво казваш, миличък?

— Името ѝ е Флора. И не е никаква прислужница. Тя ще се омъжи за моя татко.

Миранда повдигна нагоре изрисуваната си с молив вежда.

— Така ли? — Нещо в изражението ѝ внезапно се промени. То стана свирепо и необуздало. Флора забеляза как пръстите ѝ се свиха около пистолета. Миранда се обърна към нея със зловеща усмивка: — Я, каква новина! Ето това вече е интересно.

Гейбриъл погледна объркано към Флора. Тя знаеше, че детето няма как да предполага какъв ще е ефектът от последните му думи, но те наистина усложниха ситуацията до краен предел. Усмихна му се, доколкото можеше да го направи. Мислеше само как да застане между Гейбриъл и майка му, която явно губеше контрол. Опасността да предприеме крайни и необмислени действия беше повече от реална.

— Андрю — започна Флора, подбирайки внимателно всяка своя дума, — можеш ли да отидеш до кухнята и да потърсиш там някоя чанта, където да сложим багажа ти?

Детето я погледна, още по-объркано.

Единствената ѝ цел в този момент беше да го отдалечи максимално от дулото на пистолета, който обезумялата му майка

стискаше в ръцете си.

— Всичко е наред, Андрю. Недей да се притесняваш. Ще обясня всичко на татко ти, като се върне довечера.

Гейбриъл премести поглед към Миранда.

— Мамо?

— Хайде. Послушай тази... слушай какво ти казва... Флора. Отиди да си събереш дрехите. Аз ще те изчакам тук заедно с *приятелката* на баща ти.

Тя изчака малкият да се прибере в кухнята, след това веднага се обърна към Флора.

— Така значи... с Гевин ще се жените?

Флора кимна мълчаливо. Миранда продължи да я преценява с поглед. Присви очи, после тръсна рязко глава, сякаш да прогони от нея онова, което преди малко беше научила.

— Какво ми пука в крайна сметка? Сякаш съм се затичала да се събирам с това леке отново. Давай, женете се! Ще видиш какво ще се случи после. Същото като с мен! Няма да му видиш очите вкъщи. Ще ти надуе корема и на теб, а после ще те остави да се грижиш за малкия пикльо, докато той...

Миранда забеляза ръката на Флора, която тя инстинктивно премести върху корема си, сякаш да се предпази. Прекъсна изречението си по средата и отново присви намазаните си с тежък грим очи.

— Освен ако вече не сме свършили тази работа, а?

Флора не отговори нищо. Опитваше се да разбере мисленето на жената срещу себе си. Явно за нея детето се явяваше единствено начин да я вържат у дома. Явно Миранда осъзнаваше как губи и последното останало влияние, което упражняваше върху бившия си съпруг, използвайки за тази цел седемгодишния им син.

— Две години! — Миранда започна да крачи нервно по плочника пред Флора. — Само две години са му трябвали, за да забрави Гейбриъл! Колко бързо само си е намерил някоя друга, с която да замести и мен, и сина си, докато ние през това време бяхме оставени да се скитаме от град на град и да живеем в мизерия.

Флора усещаше, че Миранда започва да губи самообладание и връзка с действителността. Личеше й, че не е на себе си. Движенията й започнаха да стават нестабилни и особени. Явно интерпретираше

грешно и невярно събития и факти, изопачавайки ги така, че да изкара Гевин виновен за всичко.

Флора реши да рискува и хвърли бърз поглед към мобилния си телефон. За щастие, таймерът на дисплея отброяваше секундите. Когато и да бе набрала, а силно се надяваше това наистина да е Гевин, той бе чул всичко до момента и все още слушаше.

Но дори и да беше той, лошото беше, че ги делиха почти четиристотин километра. А Миранда беше тук, на два метра от нея, и стискаше в ръцете си пистолет.

Чу вратата на задния двор да се отваря и изтръпна цялата. Молеше се само Ани да не се е върнала от постройката до плажа, където я бе пратила преди малко.

— Флора, тук ли си? Приготвил съм един списък с песни, който да прегледаш и евентуално да... — В този момент той видя двете жени и замръзна на мястото си. — Миранда?

— Здравсти, Алек.

Алек Грейсън застана до Флора и в този момент съзря пистолета, който Миранда продължаваше да държи в ръцете си.

— Какво се случва тук, по дяволите?

Бившата жена на Гевин поклати глава.

— Същият въпрос мога да задам и аз. Списък? Песни? Значи освен че ще се омъжиш за Гевин и ще родиш поредното му дете, ще те прави и певица, а?

Флора много добре осъзнаваше, че ситуацията току-що бе станала още по-непредсказуема. Миранда бе разбрала твърде много неприятни за нея факти само в рамките на няколко минути. Всички нейни изгубени възможности в момента бяха прехвърлени на жената срещу нея. Всичко, което в крайна сметка ѝ е било отказано от един-единствен човек — Гевин.

— Миранда, съжалявам. — Това бе единственото, което успя да отрони Флора.

— Ти съжаляваш! Хайде да го запазиш за себе си, а? Нямам нужда от твоето съжаление.

Тя започна отново да крачи нервно, размахвайки ръце, в едната от които оръжието проблясваше все така злоещо и страшно. Едно непремерено движение, едно дори неволно свиване на пръстите ѝ и можеше да стане най-лошото.

— Няма за какво да съжаляваш. Напротив, миличка, мисля, че трябва да започна да ти ръкопляскам. Защото ти си успяла да постигнеш всичко това, което на мен ми се изплъзна.

— Миранда — намеси се и Алек, — остави, моля те, пистолета на земята и нека да поговорим спокойно.

Тя се усмихна и се обърна към него.

— Алек, хайде да не се намесваш. И недей да ми нареждаш какво да правя, ако обичаш. Струва ми се, че в момента не си в силна позиция. Ти и онова копеле — твойт приятел. Вие, които не пожелахте да запишете дори една моя песен. За какви се мислите вие, бе? Как можяхте да ми съсипете кариерата?

Алек се намръщи.

— Искаш ли да знаеш защо Гевин никога не си направи труда да запише нещо твое, Миранда? Просто никога не е искал да ти го каже. Защото ти просто не можеш да пееш.

Очите на Миранда се разшириха и в тях се прокрадна нещо налудничаво и страшно.

Флора веднага разбра тактиката на Алек. Той се опитваше да насочи вниманието и гнева на Миранда към себе си, отклонявайки ги по този начин от нея.

— Какво знаеш ти, Алек Грейсън? — Изви заплашително глас неканената гостенка. — Та ти си една добре оформена кръгла нула! Ти си нищо! Поет! Текстописец! Господи, какъв смях! Цялата ти кариера се дължи на Гевин, нищожество такова!

— Е, поне не ми се е налагало да забременявам с надеждата да получа нещо от него.

— Копеле мръсно!

Алек обаче нямаше никакво намерение да отстъпва и продължаваше да я дразни.

— Свободна си да си мислиш, каквото си пожелаеш за мен, Миранда, но не можеш да отречеш, че аз поне не си позволявам да използвам едно невинно дете, както правиш ти, в опитите си да постигнеш егоистичните си цели!

Флора успя да хвърли още един поглед към телефона си. Таймерът все така сменяше цифрите на дисплея, секунда след секунда. После премести очите си към Миранда, която изцяло се беше фокусирала върху Алек. Беше се приближила на не повече от ръка

разстояние от него. Крещеше и пръскаше слюнки в опитите да се защити от нападките му.

Флора бавно отстъпи крачка назад, след малко още една. Вече беше на по-сигурно място, зад перилата на стълбището. Съвсем леко и предпазливо започна да придвижва телефона към ухото си.

— Гевин — прошепна тя, — моля те, кажи ми, че си наблизо...

— Господи, Флора! Ужасно съжалявам! Добре ли си? Нали не си ранена? Децата добре ли са? Тя се е побъркала! Не предполагах, че ще стигне толкова далеч! Моля те, просто се опитай да й подадеш телефона. Трябва да говоря с нея.

Преди да успее да отговори, апаратът бе рязко изтръгнат от ръката ѝ.

— Какво си мислиш, че правиш ти, бе? — побесня Миранда. — На полицията ще звъниш, а?

— Не — поклати глава Флора, — Гевин е.

Изражението на лицето на Миранда изведнъж се промени. За момент изглеждаше дори почти спокойно.

— Гевин — повтори тя с тих глас. След това сложи слушалката на ухото си. — Да вярвам ли на ушите си? Ти ли си?

Флора погледна към Алек, докато Миранда слушаше думите на бившия си съпруг. Грейсън направи недвусмислено движение с глава, с което ѝ казваше да бяга незабавно зад къщата, да се измъква, да се спасява... Флора обаче поклати глава и леко раздвижи устните си, без да издава звук. „Гейбриъл“.

Нямаше никаква представа къде е момчето в момента, но знаеше едно — нямаше да напусне къщата без него.

Гевин не се бе чувствал толкова безпомощен от деня, в който Миранда изчезна със сина им. Когато прие обаждането от Флора, той беше във влака. Вдигна с очакването да чуе мекия ѝ и спокоен глас. Дори в най-лошите си кошмари не бе очаквал сцената, на която стана свидетел, макар и без да я вижда с очите си. Това всъщност беше най-лошото — че слушаше отстрани, без да може да помогне по какъвто и да било начин. Знаеше, че чрез репликите си към Миранда Флора се опитваше косвено да му предаде колкото се може повече информация.

Когато разбра, че бившата му жена държи в ръцете си пистолет, кръвта замръзна във вените му.

Долепил слушалката до ухото си, той се молеше само връзката да не прекъсне. Едвам дочака следващата спирка, за да слезе от влака. Отиде на другия перон, където щеше да чака обратния влак, с който да тръгне веднага към Бостън. Помоли един непознат на гарата да ползва телефона му и се свърза с полицейския участък в Ипсуич. Защо, по дяволите, още не бяха пристигнали на място в къщата?

Единствената му утеха и надежда бе присъствието на Алек. Той беше един от хората, на които Гевин имаше безусловно доверие. Знаеше, че приятелят му щеше да направи всичко възможно да защити Флора и децата.

— Е, Гевин — започна Миранда, — виждам, че не ти е отнело много време да намериш заместници на мен и на Андрю.

— Гейбриъл — поправи я той. — Никога не ми е минавало през ума да го заменям с когото и да било. Ти самата знаеш прекрасно, че през изминалите две години не е минал ден, без да се опитам да ви проследя и да го намеря. Сигурно си се радвала как ме нараняваш, докато го криеше от мен. И да, Миранда, ти наистина ме нарани, но увлечена в своето отмъщение си наранила детето много повече от мен. Знаеш ли, че откакто е при мен, няма нощ, в която да спи спокойно, без да се събуди. Изправя се в леглото и трепери от страх, че някой ще дойде и ще го вземе. И дори не знае кой е този някой.

— Ами ти не направи ли точно това? Не го ли взе от улицата? Не го ли отвлече? — Тя се изсмя нервно. — За какво ти беше? Нали вече си имаш нова любовница, нов живот?

— А защо не ми кажеш на теб за какво ти е, Миранда?

— Какво каза?

— Чу ме много добре. Ти никога не си го искала! Сподели го преди малко и на Флора, нали? Интересуваше те само кариерата, по-точно това, което си мислеше, че може да се превърне в кариера. Ти ме използваше през цялото време. Мислиш ли, че не се досещах? — Гевин се сдържа с огромно усилие. Тази конфронтация нямаше да доведе до нищо добро в момента. Опита се да подходи малко по-спокойно. — Миранда... не можеш ли поне веднъж в живота си да направиш нещо за някой друг, освен за себе си? Просто се обърни, тръгни си от тази къща и остави Гейбриъл да прекара остатъка от

детството си в здрава, стабилна и сигурна среда! Пожелавам ти да намериш живота, който търсиш, и да приключим тази безсмислена война. Още сега!

Миранда утихна. Сякаш за момент думите му наистина бяха стигнали до нея. Но...

— Да приключим? Разбира се, Гевин, още сега!

И той чу как апаратът пада на земята.

— Миранда... — опита отново.

— Отдръпни се назад, Алек! Говоря ти съвсем сериозно. Не се доближавай повече и на крачка към мен!

— Миранда, само ми дай пистолета.

В този момент Гевин чу гласа на Флора.

— Гейбриъл, не! Върни се в къщата!

— Разкарай се от сина ми! Андрю, ела тук!

Изведнъж се намеси четвърти глас:

— Полиция! Госпожо, оставете оръжието на земята и бавно вдигнете ръцете на тила си!

Следващите тридесет секунди се сториха на Гевин като цяла вечност. Той чу бързи стъпки и звуци от спречкване. Писък.

— Не! — извика някой.

Секунда по-късно в слушалката, долепена до ухото му, отекна изстрел.

ГЛАВА 18

— Флора!

Телефонната слушалка беше на земята и отчаяният му вик нямаше как да бъде чул. Сърцето му блъскаше в гърлото. Той прекъсна разговора и с трепереци пръсти набра отново номера ѝ. Звъня продължително, но никой не отговори. Гевин залепи отчаяно главата си о прозореца на влака, който препускаше през полята на Нова Англия, водейки го обратно към Ипсуич.

Някой да вдигне проклетия телефон...

Изведнъж се чу гласът на Флора. Само че на запис. „*Моля, оставете съобщение. Ще се свържа с Вас при първа възможност.*“

Гевин нервно прекъсна връзката. Опитваше се да не мисли за това, което можеше да се е случило. Някой можеше вече да не е между живите. Някой от най-любимите му хора. Някой от хората, за които би дал всичко.

Флора.

Гейбриъл.

Алек.

Мили боже! Ами Роби, Ани и Сиймъс? Ако някой от тях се бе появил ненадейно от къщата в най-неподходящия момент? Ако се бе случило нещо с някого от тях, той нямаше да може да си го прости никога!

Затвори очи и ги стисна нервно. Едвам си поемаше дъх.

Опита отново да се свърже. Този път някой отговори на третото позвъняване.

— Гевин?

Сърцето му подскочи така, че в първите секунди след като чу познатия глас, той не можа да издаде звук.

— ... Алек! О, господи, благодаря ти! Какво...? Кой...?

Дъхът му отново застина.

— Всичко е наред. Няма ранени.

— Флора?

— Тук е. До мен.

Гевин погледна нагоре и събра ръце пред лицето си, стискайки телефона между тях.

От другата страна на линията Алек се озадачи:

— Гевин?

— Ти ранен ли си?

— Не. Полицейски началник Барет произведе предупредителен изстрел във въздуха. Това отвлеche вниманието на Миранда и сержант Фарадей успя да я обезоръжи. В момента я отвеждат.

— Децата?

— Няма проблем с тях. Сиймъс, Ани и Роби бяха долу при постройката на плажа и...

В този момент Гевин чу детските гласчета.

— Мамо? Какво се е случило? Защо полицията е тук? Коя е тази жена?

— Бъдете спокойни. — Чу се гласът на Флора. — Всичко е наред. Изчакайте само малко, трябва да говоря с Гевин.

— Къде е Гейбриъл?

— Тук е, при мен.

— Мога ли... да говоря с него?

— Разбира се.

— Ало — чу се след малко потиснатото гласче на сина му.

— Гейбр... Андрю, слушай ме сега. Пътувам с влака. Ще се върна съвсем скоро.

— Добре... — В гласа на малкия се долавяше страх и объркване.

— Недей да се плашиш. Просто стой при Флора. Тя ще се грижи за теб, докато аз се прибера. Всичко ще бъде наред. Обещавам ти!

Гевин изчака Гейбриъл да отговори, но всичко, което чу, бе неравномерното му, учестено дишане.

— Ще се видим скоро — завърши той.

Точно преди да прекъсне разговора, чу гласа на сина си.

— Татко?

— Да, Андрю?

— Мисля, че... искам... отново да ме наричаш Гейбриъл.

Гевин пое дълбоко дъх и затвори очи.

— Нямах никакъв проблем... Хей, Гейбриъл?

— Да?

— Обичам те!

Чу как синът му доближи слушалката до устните си.

— И аз теб, татко.

След това Гейбриъл подаде телефона на Флора. Погледна я в очите, доближи се към нея и й прошепна:

— Каза, че скоро ще си е у дома.

Флора се усмихна и го погали по главата. У дома. Господи, колко много обичаше тези две кратки думи! Но никога повече, отколкото в момента. Чу някой зад нея да се покашля и се обърна.

— Сержант Фарадей...

— Да, госпожо. Току-що отведохме госпожа Марш в участъка. Дали не бихте могла да отделите десетина минутки, за да отговорите на няколко въпроса? Трябва да напиша доклад, нали разбирате?

— А може ли тази работа да почака малко? Наистина имам нужда точно сега да съм с децата си. — Тя погледна към Гейбриъл и се усмихна: — *С всичките си деца.*

— Добре, госпожо — кимна сержант Фарадей. — През това време ще чуя показанията на господин Грейсън. Госпожа Марш ще остане в ареста, най-вероятно ще ѝ бъде повдигнато обвинение.

— Благодаря. — Флора се усмихна. — Гейбриъл, ела. Какво ще кажеш да слезем долу, на плажа, при другите?

Флора бе отпратила и трите си деца отново долу, след като те се бяха появили точно в най-голямата суматоха, докато полицаите слагаха белезници на Миранда, а Гейбриъл наблюдаваше сцената ужасен. Дори не помнеше точно как ги бе отпратила, просто в един момент бяха изчезнали заедно с Холи, която тъкмо бе пристигнала.

Флора намери децата, седнали с Джими О'Конъл и Холи в полупразната постройка на плажа. При вида на изплашените им и объркани физиономии тя трябваше веднага да каже нещо успокояващо.

— Не се притеснявайте. Вече всичко е наред.

Въпросите заваляха още преди тя да довърши думите си:

— Застреляха ли някого?

— Коя беше тази жена?

— Защо дойдоха полицаите?

— Арестуваха ли някого?

— Филм ли снимаха?

За частица от секундата тя се замисли дали да не използва последния въпрос като спасителна сламка, за да не ѝ се налага да разказва и обяснява целия невероятен кошмар, който току-що беше преживяла. Знаеше обаче, че не трябва да го прави.

Седна на една обърната кофа и им разказа всичко така, както се беше случило. След това благодари специално на децата за това, че я бяха послушали и бяха слезли долу. Дори не искаше да си помисля какво можеше да се случи, ако се бяха появили вкупом пред къщата, докато Миранда говореше глупостите си с пистолет в ръка.

Флора все още не се чувстваше съвсем готова да се върне в къщата, за да отговаря на въпросите на сержант Фарадей. Затова тя си сипа една чаша от термоса със студен чай, който Джими ѝ предложи, и остана да седи върху кофата, докато децата, въоръжени с бутафорни гумени чукове, удряха по една от вътрешните стени, която предстоеше скоро да бъде бутната. Засмя се на Сиймъс, който изчака брат си, сестра си и Гейбриъл да нанесат своите удари по стената, гледайки много внимателно движенията им и ослушвайки се дали това, което правят, наистина е редно и позволено. След като видя, че за тях няма никакви последствия, и той се приближи да даде своя малък принос. Разбира се, при опита му да удари по стената чукуът се изплъзна от все още непохватните му ръчички и падна на земята.

— Ела, Сиймъс. Ела и донеси чука, мама сега ще ти покаже как се прави.

Флора взе инструмента и удари с всички сила по стената. Веднага усети как това движение сякаш с магическа пръчка свали огромно напрежение от плещите ѝ и свитият ѝ на топка стомах започна бавно да се отпуска. Въпреки че чукуът беше бутафорен, тя го бе стоварила толкова силно, че успя да откърти парче мазилка и няколко тухли.

— Ето така се прави, миличък — доволно заяви Флора и връчи инструмента на малкия, за да направи втори опит.

— Мамо, виж! — Ани сочеше към разбитата стена. — Тук има нещо!

Беше малка дървена кутийка, зазидана в стената. Флора се приближи, издърпа я и започна внимателно да я чисти от мазилката и тухления прах. Наистина се оказа малко дървено сандъче, което бе затворено с метална ключалка. Върху него бяха гравирани две букви — Р.Х.

— Мамо! — възкликна изненадано Ани. — Това не са ли същите букви, които бяха върху плочата? Онази, дето я намерихме в гората.

Флора отново седна на кофата и заразглежда с любопитство кутийката. Беше много стара, пантите ѝ бяха потъмнели от ръжда.

— Мислиш ли, че това е същият човек — Р.Х.?

— Никак няма да е чудно.

— Заключена ли е? — Ани изгаряше от любопитство. В следващия момент всички — Сиймъс, Гейбриъл, дори леко скептичният Роби се бяха скупчили около нея.

— Струва ми се, че да — отвърна Флора. — Не ми се иска да рискувам да я счупя, тъй като със сигурност е много стара — охлади тя малко ентусиазма на децата.

— Мисля, че се сецам за нещо, което може да помогне — намеси се и Джими О'Конъл.

Той се зарови в кутията си с инструменти и след малко измъкна оттам тънък и леко закривен инструмент, подобен на онези метални пръчици за шишчета. Бутна острия му край в заключващия механизъм и натисна леко. След това бавно го завъртя и в следващия момент ключалката бе отворена.

— Я, то било лесна работа! — възкликна той.

Докато Флора отваряше капачето, четирите деца се събраха отново около нея, надвесени над сандъчето.

Вътре имаше няколко малки тефтерчета. Бяха изписани на ръка със същия почерк като в онзи дневник, който Ани бе намерила в мазето. Между тях имаше изсушени треви и подправки. Книжките бяха грижливо завързани с копринени панделки. Имаше и един сгънат избелял лист пергамент, в който явно бе увито нещо. Оказа се, че е кичур коса. С почти същия огненочервен цвят като на Флора.

— Мда-а, мисля, че вече знаем какъв е бил цветът на косата на Р.Х. — отбеляза тя и грижливо върна снопчето косми там, където бе стояло допреди малко.

— Мамо, почакай! Видях, че на дъното на кутията има още нещо.

Ани бръкна вътре и извади отдолу нещо, което приличаше на парче от дреха. След като го разгъна и го остави на земята, се оказа, че това всъщност бяха чифт дълги дамски чорапи на бели и червени

райета. Цветът беше доста избелял с времето, но си личеше достатъчно ясно. Очите на малката изведнъж се разшириха.

— Мамо! Инициалите на гроба, сега и на кутията, чорапите... Как не сме се сетили? Р.Х. е вещицата — Рейчъл Хатауей! А това са червено-белите ѝ чорапи, точно както ни разказваше Гевин!

Когато разбра какво са намерили, Бети Петуит пристигна в къщата за отрицателно време. След по-малко от час тя вече разглеждаше съсредоточено всички находки от кутията. Пипаше съвсем леко и предпазливо, сякаш бяха намерили Светия Граал.

Тяхното откритие от днешния наситен със събития и емоции ден най-вероятно щеше да сложи края на една вековна загадка — съдбата на митичната вещица от Ипсуич — Рейчъл Хатауей!

По-късно всички се бяха събрали на голямата маса в гостната — Флора, току-що завърналият се Гевин, децата, Алек, Холи, Джими и Бети. Хапваха от набързо приготвения импровизиран обяд — сухи колбаси, сирена и солени бисквити, докато междувременно Бети продължаваше съсредоточено да изучава дневниците.

— Според записките, които по всяка вероятност ще се окажат написани не от кой да е, а от самата Рейчъл Хатауей — започна тя, след което направи драматична пауза, придружена със загадъчно изражение на лицето, — виждаме Хайръм Хътчинсън, който според досегашните сведения е бил, меко казано, особняк, в една съвсем друга светлина. Оказва се, че същият този стар ерген, който очевидно не е вярвал в тежките обвинения, хвърлени върху Рейчъл, една нощ доплавал сам със собствената си лодка до острова, където жената била заточена от съгражданите си, спасявайки я от сигурна смърт. Той много добре е знаел, че нарочената за вещица е нямало как да оцелее дълго време сама. Тайно от всички той я връща тук, приютявайки я в собствения си дом. Тя заживява тук, скрита зад работата на икономка, и споделя с него голяма част от знанията си за различните билки, помагайки му по този начин да лекува съгражданите си, тоест — същите тези хора, които са я обрекли на мъчителна и сигурна смърт.

— Но защо е трябвало някой да крие и да зазижда в стената чифт чорапи и някакви стари записки? — попита развълнувано Роби.

— Няма да повярваш какви още неща намерих под дъските на пода й, зазидани под мазилката — намеси се и Джими.

— Това е невероятна история, много по-интересна от това, което сме си представяли досега — продължи Бети, без да отлепя и за миг очи от дневника, който продължаваше да чете. — Практиката за криене на части от облеклото датира още от Средновековието. Най-често са ги криели в близост до входно-изходните точки на дома — врати, прозорци, дори комини. Често заедно с тях били зазиждани в стените или вкопавани под настилката и други дребни вещи — монети и разни други документи, в нашия случай — дневници. Според тогавашните суеверия се е вярвало, че посредством този странен ритуал се пазят от злини домакинството и неговите обитатели.

Най-после тя вдигна очи от дневника, огледа се и смигна усмихнато на Ани.

— Някои са смятали точно това за някаква форма на магьосничество. Съдейки по кичура коса, считам, че най-вероятно Хайръм го е отрязал и именно той е напълнил и зазидал тази кутийка в стената, след като Рейчъл се е споминала.

— Ами онази испанска монета, която Ани намери на острова? — попита Флора. — След като я открихме, я приехме за доказателство, че Рейчъл е била спасена от острова именно от пират, който се е влюбил в нея.

— Аз съм склонна да вярвам, че на острова са се отбивали пирати, но съдейки по новите открития в тези дневници, те определено не са били свързани с Рейчъл. Но че пиратите са били умни, няма спор. Помислете само. Остров, на който се предполага, че е заточена вещица. Едва ли някой би се осмелил да се доближи до това място, камо ли да акостира там и да слезе на острова. Е, какво по-удобно място, на което да се скриеш? Като имаме предвид обаче накитите, които нашите съграждани са намерили в къщичката на острова, когато отишли там години по-късно, за да построят фар — обзавеждането, кристалните чаши — явно някой добре си е поживял там.

Тя повдигна глава, а очите й проблеснаха загадъчно над роговите рамки на очилата й.

— А пък що се отнася до монетата, която Ани намери наскоро, можем само да се чудим какво ли още е оставил този някой, на острова...

ЕПИЛОГ

Касъл Рот, Шотландия

— Е, миличка, готова ли си?

Флора стоеше с Ани в задния двор на малката каменна църква — същата, където самата тя бе кръстена като малка и в която се бе състояла сватбената им церемония със Сиймъс. След това тук бяха кръщенетата на трите ѝ деца. Затова тук винаги се чувстваше у дома.

Тя си беше у дома...

Застанала до майка си, Ани беше като нейно умалено копие. Върху къдриците ѝ бе закрепен голям венец от рози. Носеше красива бяла рокличка с широк бял колан с панделка. В малките си ръчички, на които бе сложила изящни бели ръкавици, стискаше кошница с розови листенца, които малко по-късно трябваше да разхвърля по пътеката.

— Да, мамо! — отговори малката със сияеща усмивка. — Готова съм.

— Добре, аз също. — Флора се наведе и целуна дъщеря си по бузата. — Е, време е да действаме тогава. Тръгваш и заставаш точно зад Либи. Аз се появявам веднага след теб.

Флора проследи с очи Ани, която сви зад ъгъла на църквата, където я очакваше Либи. Тримата музиканти отпред ги видяха и се приготвиха да засвирят.

Загледана в малкия грубо издълбан дървен кръст, който висеше на стената над портата, Флора сведе глава и тихо се помоли за душите на отдавна починалите си родители и на отишлия си без време Сиймъс. След това се обърна — големият ѝ син я гледаше в очакване.

Личеше му, че е малко нервен и напрегнат. Облечен в строгия ушит по поръчка фрак и с елегантна вратовръзка, той изглеждаше като истински малък господин. Вечно рошавата му коса беше лъскава от гела и прилепнала назад. Флора го дари с усмивка, изпълнена с майчинска гордост.

— Е, готов ли си да подариш мама?

— Не — отвърна той, после се усмихна и ѝ подаде ръка. — Но с удоволствие ще те придружа по пътеката.

Флора бе избрала копринена рокля със семпъл дизайн и цвят слонова кост, с тесни ръкави и подчертана талия, която се разкрояваше надолу покрай бедрата, за да покрие елегантно грациозната ѝ фигура чак до стъпалата. Носеше специални ръкавици с дължина над лактите, а косата ѝ беше хваната на невероятно красив и ефектен кок, от който се подаваха огнени къдрици. Върху цялото това изящество имаше малък перлен венец. Чувстваше се, сякаш пристъпя насън.

Минаха бавно и тържествено по пътеката, докато стигнаха свода на портата, която водеше към олтара. Всички гости седяха на пейките вътре, обърнати с лице към тях.

Първото лице, което съзря, беше на брат ѝ Ангъс. Точно до него беше застанал Греъм, държейки в ръце новородения си син, който два дни по-рано ѝ бе станал кръщелник. Ангъс ѝ се усмихна. В отговор тя примигна няколко пъти, за да скрие сълзите си. Раздвижи безмълвно устните си, казвайки му „благодаря“. Той ѝ кимна, после дискретно ѝ прати въздушна целувка.

Когато Флора и Роби тръгнаха по пътеката към олтара, оркестърът засвири песента на Гевин. Сега беше само инструментал, но по-нататък Флора щеше да изпее аранжираниите от Алек стихове върху мелодията. Планирали бяха да я запишат в студио най-късно през есента. Това щеше да се случи в къщата, която Гевин бе купил, за да превърне в техния нов дом — бивша ловна хижа в покрайнините на Рот, издържана във викториански стил. Плановете му бяха да превърне едно цяло крило от нея в звукозаписно студио. Така двамата щяха да живеят там заедно с децата, без с Гевин да им се налага да пътуват за записи отвъд океана.

Флора чу как Роби тихо брои стъпките си *раз — два, раз — два* — докато я водеше по пътеката към олтара, където ги очакваха Гевин, Сиймъс и Гейбриъл. Когато погледна към тях, очите на Флора отново се напълниха със сълзи, които тя се опита да сдържи. Малко встрани от тримата стоеше и милата ѝ дъщеричка. Негативните емоции от миналата седмица все повече избледняваха в съзнанието ѝ, струваха ѝ се вече само като някакъв лош сън. Миранда все още бе в ареста, но я бяха преместили в Бостън. В най-скоро време се очакваше да ѝ бъде повдигнато официално обвинение. Едно беше сигурно — шансовете да

бъде пусната под гаранция бяха повече от нищожни. Имаше и още нещо — точно преди да заминат, съдът в Ню Йорк най-после бе присъдил попечителството върху Гейбриъл на баща му. С това окончателно бе сложен край на опасенията, че семейството може да бъде разделено.

Когато стигнаха пред олтара, Гевин пристъпи към тях. Флора се наведе да прегърне Роби, който след това зае мястото си до Сиймъс и Гейбриъл, докато тя и Гевин се обърнаха и застанаха един до друг.

Окъпана от сиянието на многобройните свещи, застанала пред почти всички свои съграждани, събрани в църквата, Флора встъпваше в брак за втори път в живота си. И когато преподобният свещеник ги обяви официално за съпруг и съпруга, тя просто затвори очи и се усмихна. Почувства как обича целия свят около себе си. Благодарна беше за това, което съдбата ѝ бе подарила — за своя втори шанс.

Издание:

Автор: Джаклин Рединг

Заглавие: Втори шанс

Преводач: Мишела Христова

Година на превод: 2013

Език, от който е преведено: английски

Издание: първо

Издател: СББ Медиа АД

Град на издателя: София

Година на издаване: 2013

Тип: роман

Националност: американска

Печатница: „Алианс Принт“ ЕООД

Редактор: Мая Жилиева

ISBN: 978-954-399-030-6

Адрес в Библиоман: <https://biblioman.chitanka.info/books/1625>

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.